

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/27 • 06 Temmuz 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**İçerde-dışarda
savaş ve saldırganlığa karşı,**

**birleşik-militan
direnişe!**

İÇİNDEKİLER

İçerde faşist baskı ve teröre, dışarda saldırganlık ve savaşa karşı; Birleşik-militan bir kitle hareketi!.....	3
KCK davasında keyfiyet ve saldırı	4
Savaş çığırtkanlığı düzen medyası eliyle büyütülüyor!	5
Sermaye hükümetinden makyaj tazeleme operasyonu: "Terör mahkemeleri"	6-7
Katliamcı devletten hesap sorma çağrısı.....	8
BDSP'den 2 Temmuz eylem ve etkinlikleri.....	9
4+4+4 yasasına yönelik tepkiler sürüyor.....	10
İş cinayetleri Temmuz'da da sürüyor.....	11
Havayolu direnişinde sorunlar ve görevler.....	12
Birleşik Metal'de temsilciler kurulu	13
Kristal-İş Sendikası TİS Dairesi Müdürü Can Şafak ile MESS Grup TİS süreci üzerine.....	14-15
İşçi sınıfı hareketinin tablosu üzerine.....	16-17
Mısır'da dinci-gerici aday cumhurbaşkanı oldu	18
20. AB Zirvesi gerçekleştirildi.....	19
General Motor'un Opel saldırısı ve kaçırılan direniş fırsatı.....	20-21
Her kıtada eylem, direniş!.....	22
Lefkoşa Belediyesi'nde işgal!.....	23
İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için; 3-4-5 Ağustos'ta 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali'nde buluşuyoruz!.....	24-25
Ya sendika girecek ya kepenkler inecek!.....	26
Samsun'da rant dönüşümü can aldı.....	27
ekimgencligi.net yayında.....	28
Bir savaşın kirliliği çocukları ne kadar hedef aldığıyla anlaşılır!.....	29
Rüzgar eken fırtına biçer!.....	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/27 * 6 Temmuz 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Suriye ordusu tarafından Türk devletine ait savaş uçağının düşürülmesinin ardından dinci-gerici AKP hükümeti ve ona omuz veren burjuva düzen güçleri/medya aracılığıyla estirilen saldırganlık rüzgarları ilk sıcaklığını yitirse de gündemdeki yerini koruyor.

Konuyu NATO'nun gündemine taşıyan, bununla da yetinmeyerek Suriye'yi "düşman" ilan edip sınırda çatışmaların önünü fiilen açan dinci parti şefleri, emperyalist hamilerinden askeri müdahale için onay almasalar da üstlendikleri uğursuz misyon gereği savaş çığırtkanlığı yapmaya ve saldırganlık politikalarını sürdürmeye devam ediyorlar.

Bölge halkları için tam bir yıkım anlamına gelecek gerici savaşın fitilini ateşleme çabasını ilerleyen süreçte de gösterecek olan AKP hükümeti, bu politikaya paralel olarak içeride faşist baskı ve devlet teröründe adeta gemi azya alıyor.

Komünistler tarafından defalarca dile getirildiği gibi, "içerde ve dışarda savaş ve saldırganlık" pozisyonu alan dinci-gerici AKP hükümetinin yarattığı bu tablonun karşısına birleşik-militan tarzda dikilmek bugün temel önemdedir. Emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları ile faşist baskı ve devlet terörünü püskürtebilmenin yolu, merkezinde işçi sınıfının bulunduğu birleşik-militan bir kitle hareketi yaratmaktan geçmektedir. Emek cephesini geniş biçimde kucaklayarak devrimci sınıf mücadelesini büyütme, her alanda "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltme günün yakıcı görevlerinin başında gelmektedir.

Emperyalist savaş ve saldırganlık rüzgarına Kürt sorunu çerçevesinde de bir dizi önemli gelişme eşlik ediyor.

Bilindiği üzere, Diyarbakır Bağımsız Milletvekili Leyla Zana'nın Erdoğan'a umut bağlayan açıklamalarının ardından düzen cephesinden "çözümüne kapı aralanıyor" türünden ikiyüzlüce söylemler sıralanmaya başlanmıştı. HPG'nin Dağlıca eylemi sonrasında ise faşist-şovenist kudurganlık yükseltilmiş, bu atmosfere "barış havasına darbe vuruldu" yönünde açıklamalar eşlik etmişti.

Zana'nın 'teslimiyet açılımı' geçtiğimiz günlerde Erdoğan'la yaptığı ikili görüşmenin ardından bir kez daha burjuva medya tarafından öne çıkarıldı. "Tarihi fırsat/görüşme" türünden hamasi başlıklarla sunulan

görüşmeye paralel olarak, Abdullah Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan'ın yaptığı "Erdoğan bu sorunu çözer" çıkışı da bu bulanık atmosfere güç katmak için gündemin ilk sıralarına taşındı.

Bir kez daha söylemekte yarar var. Kürt halkının meşru taleplerini kabul etmeyenlerin, en küçük bir hak talebini dahi zorbalıkla bastırmaya çalışanların dillerine doladıkları "barış", içi boş bir safsata olmaktan öteye gitmemektedir. İstanbul KCK davasında bir kez daha görüldüğü gibi Kürt halkının anadilde savunma yapma hakkına dahi tahammül edilmezken, Kürt halkına dönük kirliliği savaş derinleştirilerek sürdürülürken, "KCK operasyonları" adı altında gözaltı ve tutuklama dalgaları aralıksız devam ederken düzenden "barış" umanlar, açık ki büyük bir aldatmacanın parçası olmaktadır. Doğru olan şudur ki, Kürt halkının meşru hak ve talepleri ile özgürlüğü ancak Kürt ve Türk emekçilerinin ortak devrimci mücadelesiyle kazanılacaktır. Kürt sorununda gerçek ve kalıcı barış ise ancak sosyalizmle mümkün olacaktır.

Gençlik kitlelerine devrimin ve sosyalizmin sesini taşıyan genç komünistler, uzunca bir süredir yoğun emek ve çabayla sürdürdükleri www.ekimgencligi.net günlük internet sitesinin hazırlıklarını tamamladılar.

Tüm okurlarımızı, gençliğin ve devrimin sesi olma iddiasıyla yayın hayatına başlayan [ekimgencligi.net](http://www.ekimgencligi.net)'e destek vermeye çağırıyoruz.

İçerde faşist baskı ve teröre, dışarda saldırganlık ve savaşa karşı;

Birleşik-militan bir kitle hareketi!

Suriye'nin içişlerine karışmanın bedelini bir F4 savaş uçağı ve iki pilot kaybederek ödeyen sermaye devleti/AKP iktidarının, "etkili bölge gücü" iddiası iyi bir şamar yedi. Washington ve Brüksel'deki emperyalist efendilerin bu aralar savaş istememesi, Ankara'daki dinci-Amerikancı iktidarın şeflerini, en azından şimdilik yelkenleri suya indirmek zorunda bıraktı.

Vurgulamalıyız ki, emperyalist güçler de, Ankara'daki tetikçiler de uzun süreden beri Suriye'deki çatışmaların tarafı durumundaydılar. Uçağın vurulması, bu kaba müdahalenin sonucu olmuştur. Küstahça müdahalelere tepkili olan Baas yönetimi ile Rusya, savaş uçağını düşürerek "ayağımızı denk alın" mesajı vermiş oldular.

Kısa sürede Baas yönetimini yıkıp Şam'da dinci-Amerikancı bir rejimi işbaşına getirebileceklerini zanneden emperyalistlerle Ankara'daki tetikçileri ve Suudi Arabistan-Katar ikilisi, savaş uçağının vurulmasıyla, avuçlarını yalamak zorunda olduklarını anlamış görünüyorlar. Sağa/sola efelenen dinci-Amerikancı iktidarın savaş uçağının düşürülmesine rağmen "itidal" içinde olması bunun ifadesidir.

"İtidal politikası" izlemeleri, emperyalistlerle bölgedeki üçlü gerici koalisyonun (Türkiye-Suudi Arabistan-Katar) saldırganlıktan vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Verili koşullarda doğrudan askeri saldırının mümkün görünmemesi, şimdilik gerici cepheyi savaş dışı seçenekler arayışına itmiş olsa da, Baas yönetimini yıkma planından vazgeçmiş değiller. Nitekim Cenevre'de Suriye gündemli toplantı düzenlemeleri, bu arayışın ürünüdür. Ancak her alanda olduğu gibi, Cenevre toplantısında da Rusya'nın sert tutumuyla karşılaştılar. Haliyle, "Esad'sız geçiş süreci hükümeti" kurma teşebbüsü ölü doğmuş bir proje olmanın ötesine geçemedi.

Her girişimleri duvara toslayan emperyalistlerin küstahça tehditleri, şantajları ve kirli oyunları ise devam ediyor. Bu arada dikkat çekici noktalardan biri, "demokrasi, insan hakları, özgürlük, sivil halkı korumak" gibi zıvalara eskisi kadar başvurulmamasıdır. Artık açıkça tartışılan temel konu Baas yönetiminin devrilmesi ve Beşar Esad'ın saf dışı edilmesidir. Esas amaç baştan beri bu olmakla birlikte, gerici güçlerin ağzında sakız olan "demokrasi, insan hakları, özgürlük" gibi söylemler, son haftalara kadar ön plandaydı.

CIA ve bölgedeki üçlü gerici koalisyon tarafından silahlandırılan, eğitilen ve beslenen silahlı çeteler iç savaşı başkent Şam'a taşımak için tüm güçlerini kullanıyorlar. Artık Suriyeli emekçileri harekete geçiren sorun ve taleplerden kimse söz etmiyor. Tersine, gerici güçlerin olayları iç savaşa dönüştürmesiyle durum eskisinden de vahim bir hal almıştır. Bu arada birçok vahşi katliama imza atan silahlı çeteler, Baas yönetiminden beter olduklarını çoktan kanıtladılar. Emperyalistlerle Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi zorba rejimler tarafından eğitilip silahlandırılan çetelerden farklı şeyler beklemek, zaten abesle iştigal olurdu.

İşte Ankara'daki dinci-Amerikancı iktidarın en büyük derdi Esad yönetimini yıkıp bu silahlı

çetelerin temsil ettiği zihniyeti işbaşına getirmektir. Birbuçuk yıldır bunun için çırpınıp duruyorlar. Savaş uçağı ve iki pilot kaybetmeleri onları durdurmak bir yana daha da hırslandırmış görünüyor. Son günlerde Suriye sınırına yapılan askeri yığınak, savaş aygıtı NATO'ya ve emperyalist efendilere, Suriye'ye müdahale için çağrı yapılması, dinci-Amerikancı iktidarın hezeyanını gözler önüne seriyor.

Uçuşa yasak "tampon bölge" oluşturma girişimlerine de ağırlık veren Ankara'daki tetikçiler, Suriye'den intikam alma arayışı içindeler. Sınır askeri yığınak, tampon bölge oluşturma girişimleri, 4 milyar dolarlık silah alımı için yapılan hazırlıkların son aşmaya gelmesine rağmen, dinci-Amerikancı iktidarın Suriye'ye savaş ilan etmesi zor görünüyor. Zira böyle bir savaş, İran ve Rusya'yı doğrudan, Çin'i ise dolaylı olarak karşıya almak anlamına gelecektir. Tasmaları Pentagon'un elinde olan bir iktidarın böylesine kritik bir kararı tek başına alması mümkün değil. Ülke içinde dinci-gerici koalisyonla oy verenlerin dahi Suriye ile girişilecek olası bir savaşa karşı olmaları, Amerikancı iktidar üzerindeki önemli baskı unsurlarından biridir. Kürt hareketine karşı yürütülen savaş ve ekonomik alandaki handikaplar da, rejimin efendilerini "itidalli" davranmaya zorlayan etkenler arasındadır.

Tüm bu etkenler şimdilik savaşın önünde engel teşkil etseler de, bölge halkları için yıkım anlamına gelecek gerici bir savaşın fitilinin ateşlenmesi olasıdır dahilindedir. Böyle bir çatışmada ABD emperyalizmi ile bölgedeki tetikçilerinin sadece Suriye ile değil Rusya ve İran'la da savaşmayı göze almaları gerekiyor. Kapitalizmin küresel krizi ve emperyalist güçler arasındaki hegemonya çatışması, gerici güçler arasındaki hesaplaşmanın Ortadoğu'da başlatılmasına neden olabilir; bu hesaplaşma, dünyayı etkileyecek bir savaşa dönüşebilecek olsa da...

Dinci-Amerikancı iktidarın emperyalist güçlerin bölgedeki etkin vurucu gücü olması, olası bir savaşta

Türkiye'yi yangının orta yeri haline getirebilir. Böyle bir şeyi dinci-gerici iktidarın da arzu ettiği söylenemez, ama emperyalistler namına tetikçilik yapmak ve yayılmacı hevesler, böyle bir uçuruma sürüklenmeye davetiye çıkarabilir. Diğer bir ifadeyle 'Osmanlı'ya' özenen iktidardaki zihniyetin izlediği "emperyalistler adına tetikçilik, içte ve dışta halklara düşmanlık" politikasının Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin başına hesapta olmayan belalar sarması ihtimal dahilindedir.

Dinci-gericilik odağı AKP iktidarının içe dönük saldırganlıkta yasa, kural, sınır tanımayan bir çizgi tutturmasını, olası bir savaşa hazırlığın parçası olarak değerlendirmek mümkündür. Bilindiği üzere dışa dönük saldırganlığın belirleyici olduğu yerde, işçi ve emekçilerin demokratik kazanımlarının zorbalıkla ortadan kaldırılması esastır. Zira toplumsal muhalefeti faşist baskı ve terörle bastırmadan dışarıda cephe açmanın, iktidarın efendileri için tehlikeli olacağı deneyimlerle sabittir. Birçok devrimin dışa dönük saldırıların ardından patlak vermesi, burjuvazinin akıl hocaları tarafından da iyi bilinmektedir.

Bu olgu ve olayların seyri, dinci-Amerikancı iktidarın faşist baskı ve terörüne karşı birleşik, meşru/militan bir direnişin örgütlenmesine özel bir önem atfedilmesini şart koşuyor. Bu direniş hem kazanımları korumak hem olası bir gerici savaşa karşı şimdiden safları sıklaştırmak açısından fazlasıyla önemlidir.

Sermaye iktidarının tasarlayarak veya emperyalistler tarafından itilerek bölgesel savaşa dönüşebilecek bir çatışmaya girişmesini önlemenin en etkili yolu, merkezinde işçi sınıfının bulunacağı militan bir kitle hareketinin örgütlenmesidir. İçeride faşist baskı ve teröre, dışarıda emperyalist saldırganlık ve savaş karşı olan tüm ilerici-devrimci güçlerin, sürece bu bilinç ve ciddiyetle hazırlanmaları, taşıdıkları iddianın asgari koşullarından biri sayılmalıdır.

KCK davasında keyfiyet ve saldırı

“KCK operasyonları” adı altında estirilen gözaltı ve tutuklama terörünün ardından yaklaşık 9 aydır tutuklu bulunan tutsaklar 2 Temmuz günü mahkemeye çıktı.

Aralarında Prof. Dr. Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu'nun da bulunduğu 132'si tutuklu 193 kişinin “sanık” olarak yer aldığı duruşma İstanbul 15. Ağır Ceza Mahkeme'sinde görüldü.

Duruşma ve basın açıklaması için İstanbul'un çeşitli bölgelerinden Silivri'ye gitmek isteyenler polis engeliyle karşılaştılar. Polis BDP Beyoğlu İlçe Başkanlığı ve Bilgi Üniversitesi önünden araç kalkışına izin vermedi. Samandıra ve Sultanbeyli'de de araç kalkışını engelleyen polisin Kartal'daki araçları bağladı.

Jandarma, cezaevinin bulunduğu ana yoldan itibaren trafiği kesmesinin yanında HDK'nin çadır kurmasına da izin vermedi. Avukat Nurettin Köylüoğlu'nun mahkemenin soruna çözüm bulması talebi ise mahkeme heyeti tarafından “yapacağımız birşey yok” sözleriyle karşılandı.

Dava kapsamındaki isimlerin kimlik tespiti ile başlayan duruşmada anadilde savunma yapılmak istendi. Kudbettin Yağızbaşı kimlik tespiti sırasında “Ez li virim” dedi ve sorulara Kürtçe yanıt verdi.

Yağızbaşı'nın sorulara Kürtçe yanıt vermesi tutanaklara “Türkçe dışında başka bir dil kullanıldığı görüldü” diye geçirildi. Dava avukatları ise “müvekkillerimiz anadilde yanıt veriyor” dedi.

Mümtaz Aydemir'in de sorulara Kürtçe yanıt vermesi üzerine mahkeme heyeti kimlik tespitini bıraktı.

Duruşmaya ara verilmesinin ardından BDP Eş Genel Başkanı Gülten Kışanak “Bu mahkemeler, bu tutuklamalar bizleri teslim almak, yıldırma içindir. Özgürlük, barış arayışımız teslim alınmak isteniyor.” dedi.

Duruşma sonunda mahkeme heyeti ara kararını açıkladı. Avukatların bütün taleplerini reddeden mahkeme heyeti anadilde savunmayı da kabul etmedi.

Bunun üzerine avukatlar, duruşmadan çekildiklerini söyleyerek salonu terk etti. Katılımcılar da mahkeme heyetini yuhaladı.

Avukatlara dayatma

İstanbul KCK Davası'na, 3 Temmuz günü 2. duruşmayla devam edildi.

Davayı takip eden avukatların telefonlarının

duruşma salonuna sokulmaması talimatını veren mahkeme heyetiyle avukatlar arasında tartışmalar yaşanmıştı. Bu uygulamanın, keyfi bir uygulama olduğunu belirten bazı avukatlar, telefonları ve kimliklerini teslim etmeyi ve yaka kartı takmayı reddetmişlerdi. Bir grup avukat ise yaka kartı uygulamasını kabul edip telefonlarını jandarmaya teslim etmişlerdi.

Mahkeme heyetinin keyfi dayatmaları ve engellemeleri 2. duruşmada da devam etti. Telefonlarını ve kimlik kartlarını bırakmayı reddeden avukatlar, engellemelere rağmen duruşma salonuna girdi.

Duruşmanın başlamasının ardından salona girmek isteyen 3 avukat ise mahkeme heyeti tarafından keyfi biçimde içeri alınmadı. Bu duruma itiraz eden avukatlara Heyet Başkanı, “Dışarıya jandarma kontrolü altında, bir şey yapamam” yanıtını verdi. Avukatlar, alkışlarla duruşma salonunu terk etti. Çıkışta jandarma, avukatlara saldırdı.

Mahkeme heyeti, duruşmaya ara verirken, izleyiciler de keyfi biçimde dışarı çıkarıldı.

Mahkeme, sadece yaka kartı bulunan avukatların içeriye alınacağını belirtti. Kürt siyasetçiler ve aydınlar, mahkemenin uygulamalarını protesto etmek için heyete sırtlarını döndü. Duruşmaya verilen aranın ardından, mahkeme heyeti bir sonraki duruşmanın 5 Temmuz Perşembe günü görülmesine karar verdi.

Duruşmanın ertelenmesinin ardından, saldırıya uğrayan avukatlar açıklamalarda bulundular.

Avukat Fırat Hepözdemir, “Tarih boyunca görülmemiş bir şekilde savunmaya karşı bir saldırıyla karşı karşıyayız.” dedi.

Avukat Hüseyin Boğatekin de “Bu saldırıyı kişisel bir saldırı olarak görmüyorum. Topyekün savunmaya karşı bir saldırıdır” dedi.

Dava iddianamenin özetinin okunması ile geçti. İddianamenin özet olarak değil tam olarak okunmasını isteyen avukatların talebi reddedildi. Savunma avukatlarının, en temel savunma haklarından olan iddianamenin tamamının okunmasını istemesi uygulamaya sokulmadı.

Jandarma ablukasında geçen duruşmada salon girişinde ve salonda robocop jandarmalar artırıldı. Kalkanlarla tutsaklar ve aileler arasında duvar örülerek görüş engellendi.

Sermaye devleti yeni baskın ve operasyonlarına delil üretebilmek için mahkeme binasının çevresine yüksek çözünürlüklü 9 MOBESE kamerası taktı.

Sendikal eylemler ‘delil’

“KCK” kapsamında gözaltına alınan KESK üye ve yöneticilerine, polis ve savcılık sorgusunda sorulan sorular faşist baskı ve terörün geldiği noktayı gösteriyor.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'na (KESK) yönelik soruşturmada en temel demokratik hak ve eylemler suç unsuru olarak gösterildi. KESK Genel Başkanı Lami Özgen'in telefon kayıtları “örgüt görüşmesi” denerek delil sayıldı. KESK Genel Sekreteri ile yaptığı eylem organizasyonları, toplantı çağrıları “Onlar senden niye talimat alıyorlar” sorusuyla polisler tarafından “terör eylemi” kapsamında gösterilmeye çalışıldı. Lami Özgen gibi diğer sendikacılar da meşru eylemleri nedeniyle sorguda “terör eylemi” konusunda sorgulandı. KESK'in düşük ücretleri protesto için yaptığı bordro yakma eylemine neden katıldıkları sendikacılara sorulan soruların mantığını gösteriyor.

Düzen/cemaat yargısı keyfi tutuklama teröründe burjuva hukukunun yasalarını bile çiğniyor. “Biz niye serbest bırakıldık, tutuklananlar niye tutuklandı” diyen Özgen, polisin hiçbir yasal dayanağa sahip olmadan Eğitim Sen Genel Merkez binasına gizli kamera yerleştirdiğini, kendisine ait cep telefonunu izleme izni olmadan dinlediğini de soruşturmada öğrendiklerini ifade etti.

Geçen Temmuz ayından bugüne kadarki her eylem ve çalışmanın soruşturma konusu edildiğini belirten Özgen, “İran Büyükelçiliği önünde idama karşı çıktığımız basın açıklaması, memur maaş zamları ve 4+4+4 eğitim modeli için yaptığımız eylemler dahi bu kapsamda sayılmış” dedi. Özgen, polis sorgusunda Roboski Katliamı'na ilişkin hazırlanan raporun “Türkiye'yi talimatla küçük düşürmeye çalıştınız” denerek sunulduğunu ifade etti.

Tutuklu KESK'lilerle dayanışma

KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul'da yaptığı eylem ve dayanışma gecesiyle tutuklu KESK'lilerle dayanışmayı büyüttü.

İlk olarak Kadıköy Altıyol'da bir araya gelen KESK'liler “Emek ve barış tutsaklarına özgürlük!” pankartı açarak yürüyüş düzenledi. Polisin engellemelerine rağmen yolu trafiğe kapatarak dayanışma gecesinin yapıldığı Rıhtım'a gelen KESK'liler ile ilerici ve devrimci kurumlardan katılımcılar tepkilerini sürdürdüler.

Gecede Haber Sen Başkanı Cemalettin Yüksel bir konuşma yaptı. Yüksel, KESK'in toplumsal mücadele içindeki aktif rolüne dikkat çekti. KESK'in içindeki etnik farklılığın zenginliğine ve çeşitli milliyetten halkların birlikteliğini sağladığına değinen Yüksel, tutuklu KESK'lilerle dayanışmalarını büyütme devam edeceklerini belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Geceye katılarak destek sunan BDP Milletvekili Sebahat Tuncel de bir konuşma yaptı.

Şenlik, sahne alan müzik gruplarının seslendirdiği ezgilerle devam ederek sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Savaş ıgırtkanlığı düzen medyası eliyle büyütölüyor!

Emperyalistlerin Suriye'ye yönelik planları için kobaşı misyonu üstlenen sermaye devleti, bu duruma meşru kılıf yaratmak için her türlü aracı en etkin şekilde kullanıyor. Düşen keşif uçağı sonrasında kirli işleri açığa çıkan sermaye devleti aradan geçen sürede emperyalistlerle yaptığı görüşmelerden aldığı izinle savaş nidalarını yükseltiyor. Sermaye devletinin sözcülerinin açıklamalarındaki iki yüzlü ve demagojik müdahale çağrılarını onu kat be kat aşan dozajıyla burjuva medya eliyle yürütülen propaganda çalışmaları izliyor.

Sayılarla savaş tablosu çiziliyor

Bir yandan en bayağı askeri haberlerle Suriye ordusu ile Türk devleti ordusu karşılaştırılıyor. Tank, top sayıları karşılaştırılarak Türk devleti ordusunun neredeyse iki katı güçlü olduğu anlatılıyor. Diğer yandan Türk sermaye devletinin son yıllarda artırdığı savaş sanayi övülerek "milli silahlarımız" belirli periyotlarla yayınlara taşınıyor. Özellikle savaş sanayindeki gelişmiş insansız hava, deniz ve kara araçları ile "dışa bağımlılığı bitiren" tank, savaş helikopteri, savaş gemisi, piyade tüfeğı gibi önemli savaş projeleri büyük övgülerle sunuluyor. Sermaye devletinin orta vadeli askeri ve bölgesel politikalarının teknik bir uzantısı olan "milli" savaş sanayi adımları tam da Suriye'ye yönelik üslubun sertleştirildiğı günlerde yeniden gündemleştiriliyor.

Çevre kirliliğinden savaş emaresi yaratmak

Burjuva basın üzerine düşen rolü en iyi biçimde oynamak için her türlü durumu Suriye karşıtlığına çekiyor. Dünyanın en büyük ikinci kumsalı olan Samandağ'ın yaşadığı çevre kirliliğini Suriye'nin düşman tavırlarına bağlayan haberler servis ediliyor. Kirli emelleri uğruna gerçeğı tersyüz etmekten geri durmayan burjuva medya çöplerin %70'inden fazlasının Türkiye üzerinden geldiğine dair bilgileri yok sayıyor. Samandağ Belediye Başkanı Mithat Nehir, "Bu konuda yapılmış araştırmalar var ve bu kirliliğın yüzde 70'inin Türkiye'nin kendi çöplerinden kaynaklandığını biliyoruz. Talihsiz bir haber. Bizler burada savaş tamtamlarının çalınmasını istemiyoruz" diyerek burjuva basını teşhir etti.

Sermaye hükümetinin her açıklamasını yeni bir zafer havasında sunan burjuva medyanın haberlerindeki abartı pratik uygulamalarda da görölüyor. Burjuva medyanın sermaye devleti temsilcilerine dayandırarak tek doğru ilan ettiği uçağın nerede düştüğü bilgisine Rusya cephesinden gelen açıklama da çelişkiyi ortaya koydu.

Yaratılmak istenen manipölasyonudur!

Verilen her haberle emekçilerin gerçek bilgiye güvenini zayıflatan burjuva basın bilgi kirliliğıyle tartışmaları kısırlaştırmak ve emperyalistlerin politikalarını gölgelemek istiyor. Uçağın düşürölüdüğü ilk günden itibaren pilotların akıbetiyle ilgili bir dizi yalan haber sunan burjuva medya önce pilotların sağ olarak kurtarıldığını açıklamıştı. Sonrasında pilotların sağa Suriye tarafından esir alındıkları iddiası düzenli olarak işlenmeye başlandı. Geline aşamadaysa pilot cenazeleri üzerinden intikam çağrılarına yer veriliyor. Düşen savaş uçağının pilotlarından Yüzbaşı Gökhan Ertan'ın babası Ali Ertan'ın, "Ben ölkemin hiçbir zaman ufak tefek şeylerle benim hissi davranışım ile bir savaşa girmesini istemem" sözleri de burjuva medyada çok sınırlı yer bulabildi. Zira amaca hizmet etmeyen her haber göz ardı edilerek yok sayılıyor.

Burjuva medya Suriyeli işbirlikçilerin aralarındaki çıkar kavgalarını görmezden gelirken, Türk sermaye devletine dair övgüleri sıralamaktan geri durmuyor.

Nazi Almanyası basın üzerindeki tahakkümünü Propaganda Bakanlığı ve onun en temel unsuru Goebbels sayesinde kazanmıştı. Goebbels, çalışmalarında "büyük yalan" tekniğini kullanırdı. Bugünün burjuva medyası "Bir şeyi ne kadar uzun süre tekrarlırsanız insanlar ona o kadar fazla inanırlar" diyen Goebbels'in ruhuna rahmet okutuyor.

Bugünün Türkiye'sindeyse sermaye hükümeti AKP özel bir bakanlığa dayandırmasa da burjuva basının büyük bölümü üzerinde kontrol ve sansürü sağlam temeller üzerine oturtmuştur. Sermaye hükümetinin her açığı kapama görevi dolaylı olarak basın üzerinden giderilmektedir. Düşürölün savaş uçağı, Urfa Cezaevi'ndeki isyan, Roboski Katliamı gibi güncel örnekler sermaye devletinden çok daha önce burjuva medyanın konuya savunmalar yarattığının örnekleridir. Özellikle Suriye yönetiminin düşürölüdüğü savaş uçağıyla ilgili 12 saat süren sessizliğı burjuva medya dikkatle işlemiş düzen güçlerine zaman kazandırmıştır.

AKP hükümetinin temel dayanaklarından olan gerici medya da politikaların zeminini düzleyen bir rol üstlenmektedir.

Bugün 100'ü aşkın gazeteci tutuklu bulunmaktadır. Sermaye devletine 'uyumlu' yayın yapmayan ilerici, devrimci ve yurtsever basın, arka arkaya gelen tutuklama, yayın toplatma ve para cezaları ile karşı karşıya kalmaktadır.

İşçi ve emekçilerin gerçeğı öğrenmesi, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin gerçek yüzünü teşhir etmek için özgür basın geleneğinin sürdürölmesi bugün burjuva basın eliyle yaratılan tüm etkiyi dağıtmanın tek olanağıdır.

Redhack savaş ıgırtkanlarını hackledi!

RedHack, hem Sivas Katliamı'nı lanetledi hem de Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale planlarını protesto etti.

Sermaye hükümeti AKP'nin şefi Erdoğan'ın Kaddafi ve Esad'la selamlaştığı fotoğrafları kullanan Redhack "Dış işleri değil savaş ve kölelik işleri!" başlıklı bir açıklamayı Dışişleri Bakanlığı'nın resmi sitesine koydu.

"Bu tiyatrodan yaşamak zorunda değiliz"

3 Temmuz sabahı duyurulan eylemle "Emperyalizmin Ortadoğı projeleri kapsamında dünün dost ölkeleri hızla savaşa sürüklenmekte, suni savaş senaryolarıyla halkımız savaş psikolojisine sokulmakta, milliyetçi duygular körüklenerek kardeş halklara düşmanlık besletilmeye çalışılmaktadır." denerek emperyalist politikalar teşhir edildi.

Hacklenen siteye Grup Yorum'un "Gün tutuşur" şarkısı yüklenerek 2 Temmuz Sivas Katliamı'nda ölenler de anıldı.

MGK'nın hedefi Suriye

Türk sermaye devleti 28 Haziran günü toplanan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında, Türk jetinin düşürölmesi ve yapılacak hamleleri gündemine aldı.

MGK toplantısının ardından yayınlanan bildiri "Türkiye'nin bu saldırgan eylem karşısında uluslararası hukuktan kaynaklanan tüm haklarını mahfuz tutarak kararlılıkla hareket edeceği" vurgulandı.

Bildiri, "bu ölkede akan kanın, bir an evvel durdurulması ve halkın meşru talepleri doğrultusunda demokratik sürecin önünün en kısa sürede açılması gerektiğı ifade edilmiş, ayrıca sınır bölgesinde yaşanan son gelişmeler değerlendirilmiştir." denilerek Esad rejimini hedef alan ifadeler kullanıldı.

Emekçilerin, ezilen halkların meşru taleplerine baskı ve zorbalıkla karşılık vermek noktasında Suriye yönetiminden bir farkı olmayan sermaye devleti bu açıklamalarla ikiyüzlü tutumunu da açığa vurdu.

Beşar Esad ise, İran Devlet Televizyonu'na verdiği röportajda MGK bildirisine yanıt niteliğinde açıklamalarda bulundu. Esad, "Türk yetkililerin politikalarıyla Türk halkının Suriye hakkındaki olumlu görüşleri birbirine uymuyor" dedi.

Sınır bölgesine taşınan zırlı ve füze bataryalarının, uçaksavar sistemlerinin tampon bölge hedefine ilk adım olarak 'uçuşa yasak bölge' için hazırlık olduğı ortaya çıktı.

Sermaye hükümetinden makyaj tazeleme operasyonu: “Terör mahkemeleri”

Özel Yetkili Mahkemeler'in kaldırılması, tam da geçen yıl bugünlerde Sultanahmet Adliyesi'nin Çağlayan Adalet Sarayı'na taşınmasını anımsattı. Temmuz 2011'de İstanbul Barosu'nca yapılan bir partiyle kapatılan ve kapısına “elveda” pankartı asılan Sultanahmet Adliyesi 1955 yılından bu yana hizmet veriyordu. Yapılan partide hakim odalarının, mahkeme kalemlerinin ve duruşma salonlarının tabelaları avukatlarca söküldü ve nostaljik bir anı olarak bürolarını süslemesi amacıyla götürüldü.

Oysa ki Çağlayan'a taşınan tüm mahkemelerin hakimleri, kalem memurları ve dosyaları değişmeyecekti. Ama olsun “tabela” önemliydi ve zamanın acımasızlığına karşı bir zamanların Sultanahmet Adliyesi hep bu büroya götürülen tabelayla anımsanacaktı.

Zaman yeni bir tabela sökme zamanıdır şimdi 250. Madde İle Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri tabelaları sökülecek ve yerine Bölgesel Terör Mahkemeleri ya da sadece Terör Mahkemeleri asılacak.

Meclisin son çalışma gününe sığdırılan, 2 Temmuz 2012 tarihinde kavga kıyamet çıkarılan ve jet hızıyla onanan 6352 Sayılı “Yargı Hizmetlerinin Etkinleştirilmesi Amacıyla Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Ve Basın Yayın Yoluyla İşlenen Suçlara İlişkin Dava Ve Cezaların Ertelenmesi Hakkında Kanun” ile yürütmenin merkez karargahı gibi hareket eden, gece operasyonlarıyla siyasi iktidara muhalif her kesim hakkında gözaltı kararları veren, haksız/delilsiz ve uzun tutuklamalarıyla yedi cihana nam salmış özel yetkili ağır ceza mahkemeleri “ileri demokrasi” lafazanlığıyla kapatıldı. Ama aslında kapatılmadı ve selefinden aldığı yetkilere yetki ekleyerek, kara deliğini büyüterek “Terör mahkemeleri” oldu.

Terör mahkemelerinin kadrosu daha kanun çıkmadan belirlenmiştir

Makyaj tazeleme operasyonlarıyla kurulan Terör Mahkemeleri, ilk belirlemeye göre 29 ilde kurulacak. Her ne kadar bu mahkemelerde görev yapacak hakim ve savcılarının yeni belirleneceği ifade edilse de daha kanun çıkmadan, 13 Haziran 2012 tarihinde açıklanan yaz kararname ile terör mahkemesi kadrosunda yer alacak hakim ve savcılarının bu mahkemelere atamasının yapıldığı HSYK'nın “yetkilendirme” için kanunun yasalaşmasını beklediği bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Öyle ki HSYK'nın, daha 3. Yargı Paketi olarak konuşulan ve kanunlaşmayan bir tasarı için haftalar öncesinden, siyasi iktidar tarafından belirlenen hakim ve savcılarının bu Terör Mahkemelerine atadığı ve yetkilendirme için tasarının kanunlaşmasını beklediği ve sürecin doğrudan AKP tarafından yürütüldüğü ideolojik bir hamle sürecinden geçiyoruz.

Terör Mahkemeleri'nin kurulması özel yargılama usullerinde iki başlı sisteme yol açacaktır

ÖYM'ler Ceza Muhakemeleri'nin 250. Maddesi gereğince kurulurken Terör Mahkemeleri doğrudan Terörle Mücadele Kanunu temel alınarak kurulacak. Halen ÖYM'lerde açılmış ve devam eden davalar, hüküm verilmeye kadar, bu mahkemelerde görülmeye devam edecek. Bu davalarda yetkisizlik veya görevsizlik kararı verilemeyecek. KCK, Ergenekon, Balyoz, Devrimci Karargah gibi davalar bu mahkemelerde görülmeye devam ederken henüz davası açılmayan soruşturma dosyaları ise terör mahkemelerine gönderilecek. ÖYM'lerde devam eden davaların çok uzun yıllar süreceği düşünüldüğünde ise farklı yargılama usulleri olan ve farklı kanunlarla kurulmuş çift başlı bir özel yargılama sistemiyle sınıfın dolaysız tehdit edileceği su götürmez bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Tamamen kaldırılması elzem olan özel yargılama usulleri artarak çoğalarak ve sınıfın tepesinde 'Demoklesin kılıcı' gibi sallanmaya devam ediyor. AKP'nin reform adıyla süslediği, tutuklamaların azalacağı tutkallıyla basına servis ettiği Terör Mahkemeleri bir balans ayarı olmaktan öteye geçmiyor.

Terör Mahkemeleri'nin yetkileri artırılmıştır

Yeni Terör Mahkemeleri'nin hedef kitlesi sadece sol, sosyalist, ilerici, devrimcileri ve Kürtleri kapsıyor. Yani hedef kitle muhalifler! Onun dışında uyuşturucu baronlarını, çıkar amaçlı çeteleri, faşist mafyaları bu kanun kapsamında dahil edilmeyecek

keza bu çetelerin bu kanun kapsamına alınmasının tek yolu eylemlerin “örgüt” faaliyeti çevresinde yapılmasından geçiyor.

Terör Mahkemeleri'nin olağanüstü zırhlarla donatılmış olarak kurulduğunu görüyoruz. Zira gözaltı süresi bu mahkemelerde 48 saat olarak belirlenmiş ve ayrıca soruşturmanın amacı tehlikeye düşebilecek ise yakalanan / gözaltına alınan veya gözaltı süresi uzatılan kişinin durumu hakkında Cumhuriyet savcısının emriyle sadece bir yakınına bilgi verileceği de hüküm altına alınmış. Hatırlanacağı üzere geçenlerde tutuklanan TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu'nun gözaltı sırasında iki gün boyunca yakınlarına ve avukatlarına haber verilmemiş ve “soruşturmanın güvenliği” gerekçesi bahane edilmişti. Anlaşılan odur ki kolluğun özel ihtiyacı ve talebi olarak bu madde kanuna eklenmiştir. Kanun yürürlüğe girdiğinde ne denli tehlikeli bir uygulama olacağı hemen anlaşılacaktır. Terör Mahkemeleri kapsamındaki suçlardan gözaltına alınanlar artık kanun gereği yakınlarına derhal haber veremeyecek ve haber vermeleri cumhuriyet savcının iznine tabi olacaktır. Yargı sisteminde bugün, kanunlarda savcının iznini gerektiren tüm uygulamaların kolluğun elinde oyuncak edildiği, savcının kolluktan aldığı bilgiyle hareket ettiği herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Bu mahkemelerde gözaltına alınanların yakınlarına haber vermesi imkanı, bu yasanın yürürlüğe girmesiyle sadece kolluğun elinde olacak, gözaltında kayıplar, işkenceler, itirafçılığa zorlama ve bilgi almak isteyen avukata bilgi vermeme uygulamaları artacaktır. Çünkü artık yasa “gözaltına al, haber verme, gözaltına al avukatını aramasına izin verme” diyor.

Yasa bu kadarla da sınırlı değil, CMK'da ancak koşulları olması halinde gözaltındaki şüphelinin

müdafî ile görüşme hakkı, Cumhuriyet savcısının istemi üzerine, hâkim kararıyla 24 saat süre ile kısıtlanabilirken yasa Terör Mahkemesi kapsamındaki suçlardan gözaltına alınan şüphelinin avukatıyla görüşme hakkı hiçbir koşula bağlamaksızın derhal kısıtlanabilecektir.

Diğer önemli bir madde ise Terör Mahkemeleri'nde görülecek duruşmaların güvenlik sebebiyle başka bir yerde yapılmasına karar verilebilecek olmasıdır ki, KCK duruşmalarında yaşandığı gibi davaların güvenlik sebebiyle Silivri'ye, kampus cezaevlerinin içinde yapılan salonlarda yapıma alışkanlığının artırılacağına ilişkin maddedir. Avukatlara ve ailelere dahi tutuklu muamelesi yapıldığı, izin verilmeden ve mikrofonu açılmadan avukatların dahi konuşulmadığı askeri bir disiplinin hakim kılınmaya çalışıldığı, hem sanık haklarının hem de savunma haklarının ihlâl edildiği yargılamaların artacağına arefesinde olduğumuzu söylemek yanlış olmaz.

Yasanın önemli maddelerinden biri de bu kanun kapsamındaki "devletin güvenliğine" ve "anayasal düzene" karşı işlenen tüm suçlarda, kanunda öngörülen tutuklama süresinin iki kat olarak uygulanacağıdır. Bu hükmün başat hedefi, fütursuzca yapılan tutuklamaların devam etmesi ve kesin hüküm verilene kadar şüphelinin tahliyesine engel olmaktır. TC.'nin dünyada uzun tutukluk bağlamında ilk sıralarda olduğu ve AHİM'den çıkan kararlar nedeniyle sürekli tazminat ödediği düşünüldüğünde bu sırayı kaptırmamak adına uzun tutukluğu yasalastırıldığı, meşruiyet kazandırdığı ve kesin hükümle birlikte tutukluları hiç F tipi hücrelerden çıkarmadan hükümlü yapmayı hedeflediği bir gerçek olarak karşımızda duruyor.

Bir başka aleyhte madde ise, kısıtlılık kararı olan dosyalarda şüphelilerin ya da avukatlarının soruşturma dosyasına ilişkin verdikleri beyanatlara soruşturmanın gizliliğinin ihlali kapsamında değerlendirilip haklarında dava açılacağı ve davalara adli tatilde de bakılacağıdır. Kolluğun yapmış olduğu operasyonlara ilişkin olarak dosyalarda kısıt kararı olmasından kaynaklı avukatlara tek bir belge gösterilmeksizin şüphelilerden ifade alınmaya çalışılmaktadır. Dosyayı hazırlayan kolluk, soruşturmada müdafî olan avukatlara göstermediği bilgi ve belgeleri basına servis etmekte ve gözaltında bulunan birçok kişiyi teşhir etmekte ve hedef göstermektedir. Tüm bu hukuksuzluğa rağmen tek bir kolluk görevlisinin dahi bugüne kadar hakkında soruşturmanın gizliliğini ihlal suçundan dava açılmazken bu suç kapsamına gözaltında bulunanların ve avukatlarının hedefe konulması ise yeni dönemde çok yönlü bir saldırı planıyla karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor.

Bu maddeler siyasi iktidarın, çetelerden, mafyalardan uyuşturucu satıcılarından, fuhuş yaptırıcılardan, milyonlarca işçiyi sömürerek kanını emen ve işçisini "kum torbası" kadar değersiz görüp öldüren patronlardan değil sadece işçiden, emekçiden, devrimcilerden ve Kürtlerden korktuğunu göstermektedir. AKP en çok sesini kısamadığı, nefesini kesemediği ve her türlü zulme karşı mücadele bayrağını yükselten sınıftan korkmaktadır. AKP, en çok sınıflar mücadelesinden ve bu mücadelenin kazandığı ivmeden korkmaktadır. Tam da bu sebepten emekçi halkın elinde kalan kırıntı hakları dahi almaya çalışmaktadır. Paris Komünü'nden bugüne tüm hakların sınıflar mücadelesiyle alındığı ve her fırsatta egemenlerin bu hakları geri almak için saldırdığı bir gerçektir. Zaman yılmadan, yorulmadan topyekun mücadeleyi yükseltme, sokak sokak, fabrika fabrika örme zamanıdır.

CHD MYK üyesi
Av. Zeycan Balcı Şimşek

ÖYM yerine "terör mahkemesi"

Dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın "yetkilerini çok aştılar." diyerek kapatılacağı sinyallerini verdiği Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) ile ilgili tasarı meclisten geçti. Yeni düzenlemeyle birlikte ÖYM'lerin yerini "terör mahkemelerinin" alması kararlaştırıldı.

ÖYM'ler kapatılmadı

ÖYM'lerin yerine, yetkisi TMY çerçevesinde tanımlanacak olan "terör mahkemeleri" kurulacak. Var olan ÖYM'ler ise ilgilendikleri davalar sonuçlanıncaya kadar kapatılmayacak. Ayrıca Türkiye genelinde 8 olan ÖYM sayısı arttırılacak ve yetki alanı genişletilecek.

TMY kapsamındaki olaylara ilişkin soruşturma HSYK tarafından görevlendirilen savcılarca yapılacak ve bu savcılar başka mahkemelerde ya da işlerde görevlendirilemeyecek.

CMY'de düzenlenen gözaltı süresi 24 saatten 48 saate çıkarılacak ve gözaltına alınan ya da gözaltı süresi uzatılan kişinin durumu cumhuriyet savcısının emriyle yalnızca bir yakınına bildirilecek. Böylece "gizli gözaltıların" önü açılacak.

TCY'de düzenlenen "devletin güvenliğine" ve "anayasal düzene" karşı işlenen tüm "suçlar" için tutuklama süresi iki katına çıkarılacak. Bu mahkemelerde açılan davalara adli tatilde de bakılacak. Ayrıca "güvenliğin sağlanması" bahanesiyle duruşmanın başka bir yerde yapılması kararı verilebilecek. Yeni kurulacak "terör mahkemelerinde" savunma hakkı da kısıtlanabilecektir.

Arınç biat bekliyor

Dinci gerici AKP hükümetinin Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, "kaldırılması" tartışılan Özel Yetkili Mahkemeler hakkında açıklamalarda bulundu.

Özel Yetkili Mahkemeler'in kaldırılmasına ilişkin Arınç, "Özel yetkili mahkemeler isim olarak kalkıyor. Ancak belli suçların soruşturması ve kovuşturmasını yapmakla ilgili, birden fazla yargı çevresini ilgilendiren mahkemeler kurulacak. Özel yargılama usulü de olacak." sözleriyle "ileri demokrasi" bakışını da yansıttı. "Aslında özel yetkili mahkemelerin demokratik düzen tam olarak işlemeye başladığında kalkması gerekir." diyen Arınç bir yandan demokratik düzenin uygulanmadığını itiraf ederken diğer yandan "demokrasiyi" muhalefetin susturulması olarak ortaya koydu.

"KCK operasyonları" adı altında faşist baskı ve terörün dozunu arttıran, binlerce Kürt siyasetçisini cezaevlerine tıkan gerici-faşist rejimin şefleri ilerici ve devrimci güçlerin biat etmesini istiyor. Arınç da, yeni mahkemeleri de övmekten geri durmadı. Arınç, "Yeni sistemde insan hakları biraz daha ön plana alınmış durumda." dedi. Arınç, kaba bir yüzslük örneği sergileyerek, "her tahliyeden mutluluk duyduğum"nu da söyledi.

ÖYM'lerin tabelasını değiştirip aynı hukuksuz ve ceza terörünü işletecek olan sermaye devleti için, "uzun tutukluluklardan rahatsızlık" riyakarlıktan başka bir anlam taşımaz.

Tutuklu gazeteciler için yürüyüş

Gazetecilere Özgürlük Platformu'nun tutuklu gazeteciler için yaptığı "Zindanlar boşalsın, gazetecilere özgürlük!" yürüyüşü 29 Haziran akşamı İstanbul'da gerçekleştirildi. İfade ve düşünce özgürlüğü önünde ki engellerin kaldırılmasının talep edildiği eylemde, tutuklu gazetecilerin serbest bırakılması istendi.

Taksim Tünel önünde biraraya gelen katılımcılar "Zindanlar boşalsın, gazetecilere özgürlük!", "Özgür basın varsa, özgür toplum vardır", "Gazetecilere özgürlük" şiarlarının yazılı olduğu pankartları açarak kortej oluşturdular.

THY'de işten atılan Hava-İş üyesi işçilerin de kortej oluşturarak katıldığı eylemde, Deri-İş ve TÜMTİS işçileri de katılımcılar arasındaydılar. BDP Milletvekili Sebahat Tuncel, Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin, Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm, Şevval Sam, Nur Sürer gibi milletvekili, senrikacı ve aydınların da katıldığı yürüyüşte, Özgür Gündem, ETHA, Atılım, Evrensel gazete çalışanları da yer aldılar.

Platform adına açıklamayı Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Genel Başkanı Ercan İpekçi yaptı. TMY'nin yasalaşması ve TCK'da yapılan değişikliklerden sonra, ülke genelinde muhalifler üzerinde baskıların darbe dönemlerinden daha fazla yaşandığını vurguladı. İpekçi, sosyalist basının da en çok baskıyı ve acıları yaşayan kesimler olduğunun altını çizdi. İpekçi, siyasi iktidar temsilcilerinin tutuklu gazetecileri "terörist", "katil", "tecavüzcü" olarak karalamaya çalıştığını dile getirerek şunları söyledi: "Bizi başka yerde aramayın! Gazetecilik mesleğimizi özgürce, bağımsız olarak yerine getirmemize gölge etmeyin!"

Eylemde BDP Milletvekili Sebahat Tuncel de bir konuşma yaparak, siyasi iktidarların, faşizmi ve totaliter rejimleri kurmak için önce basın özgürlüğünü gaspettiklerini hatırlatarak, Suriye üzerinden medya kuruluşlarında çıkan yazıları ve görüntüleri işaret etti. Tuncel'in söz aldığı sırada ellerinde Tuncay Özkan ve Mustafa Balbay resimlerini taşıyan kişilerin eylemi terk ettiği görüldü.

Eylem, yürüyüşün 28 gün boyunca tutuklu gazeteciler için yapılan tanıklık günlerinin sonunda yapıldığı ve mücadelenin süreciğinin ifade edilmesi ile bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Katliamcı devletten hesap sorma çağrısı...

“Sivas’ın hesabı sorulacak!”

2 Temmuz 1993’te Sivas’ta devlet eliyle gerçekleştirilen katliamın 19. yıldönümünde Alevi örgütleri ile ilerici ve devrimci güçler bu yıl da alanlara çıkarak, katliamı ve katilleri unutmayacaklarını, hesap sormaya sevam edeceklerini haykırdılar.

Sivas’ta Ali Baba Cemevi önünde toplanan binlerce kişi, Bilim ve Kültür Merkezi olarak düzenlenen eski Madımak Oteli binasının yaklaşık 300 metre önünde polis barikatıyla karşılaştı. Polis barikatı kitlenin zorlamasıyla aşıldı. 2 Temmuz anmasına BDSP kızıl flamalar ve Sivas, Çorum, Maraş katliamlarını vurgulayan dövizlerle katılım sağlarken Mücadele Birliği, ÖDP, ESP, SODAP, Kaldıraç, Halk Cephesi, DHF ve Partizan’ın da aralarında bulunduğu ilerici ve devrimci güçlerin yanısına KESK üyeleri de yürüyüşte yer aldı. Eski Madımak Oteli önünde toplanan kitleye PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Başkanı Turgut Öker, KESK Sivas Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü, Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) Genel Başkanı Selahattin Özel seslendi.

Konuşmalarda, Demirci Kawa’dan bugüne boyun eğmeyen, ilk isyanından beri mücadeleyi sürdüren Kürtler selamlanarak “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganı atıldı. Konuşmalarda ayrıca, KESK’e yönelik operasyonlara değinilerek KESK’li tutsaklarla dayanışma çağrısı yükseltildi.

Sanatçılar adına kürsüye çıkan Pınar Aydınlar da mücadele çağrısı yaptı.

İstanbul’da ilerici ve devrimci güçler 1 Temmuz Pazar günü Taksim’de yürüyüş gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağı’na gerçekleştirilen yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarla katliamı unutturmama çağrısı yapıldı. **BDSP**, Devrimci Hareket, EÖC, PDD, **TKP 1920** ve KÖZ tarafından örgütlenen eylemde Kaldıraç ve Mücadele Birliği de katılımcı olarak yer aldı.

Alibeyköy PSAKD’nin 2

Temmuz anmalarına yüzlerce emekçi katıldı. Etkinliğin ilk günü açılış konuşması ve saygı duruşu ile başladı. Ardından PSAKD Eyüp Şubesi semah ekibi sahne aldı. 29 Haziran günü gerçekleştirilen ilk gün programında Kibar Aslan, Enver Çelik ve yerel sanatçılar sahne aldı. Anma etkinliğinin ikinci günü de açılış konuşması ve saygı duruşu ile başladı. 2. gün de semah gösterimi yapıldı. Program, müzik gruplarının dinletisi ile devam etti.

Gazi’de Yunus Emre Mahallesi’nde bulunan Pir Sultan Abdal Cemevi Derneği, 2 Temmuz etkinliği yaptı. Katılımın yoğun olduğu etkinlikte çok sayıda sanatçı sahne aldı.

Kartal’da Ahmet Şimşek Koleji önünden Kartal Meydanı’na gerçekleştirilen yürüyüşle Sivas Katliamı lanetlendi. Bankalar Caddesi ve çay bahçelerinden geçen kitle meydana yürüdü. Meydanda, Sivas’ta katledilen 33 aydın ve sanatçı şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Kurumlar adına yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Ankara’da miting için Toros Sokak’ta toplandı. Buradan kortejler oluşturularak Kolej Meydanına yüründü. Sivas’ta katledilenlerin aileleri ve yakınlarının da katıldığı yürüyüş, Kolej Meydanı’nda saygı duruşu ile devam etti.

PSAKD Genel Sekreteri Hasan Cem Yılmaz ve Sivas’ta katledilenlerin yakınlarından Hikmet Özkan’ın birer konuşma yaptığı mitingde, Sivas’ta katledilen Gülsüm Karababa’nın ablası sanatçı Zeynep Karababa ezgilerini paylaştı.

İzmir’de miting Alevi kurumları, yöre dernekleri, sendikalar ve siyasi güçlerin Cumhuriyet Meydanı’nda toplanmaları ile başladı. 2. Kordan’dan gerçekleştirilen yürüyüşte en önde “Madımak yanıyor! Unutmadık unutturmayacağız!” ve “Alevi Bektaşî Federasyonu” pankatlarıyla ABF bileşenleri yer aldılar. Sümerbank önünde yapılan miting saygı duruşunun ardından, açıklama okunarak bitirildi.

Gültepe’de EGE Kars Dernekleri Federasyonu (EGE KARSFED) ve Gültepe Halkevi tarafından düzenlenen eylem BDSP de destek verdi. Çınartepe Son Durak’ta başlayan meşaleli yürüyüş KARFED’in önünde son buldu. Burada bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından ise kurumlar adına basın metni okundu. Yerel bir şairin okuduğu şiirlerle eylem son buldu.

Güzeltepe’de Uğur Mumcu Parkı’nda toplanılmasının ardından yürüyüş başladı. Sivas’ta katledilenlerin resimleri ve meşalelerin taşındığı yürüyüş Kasaplar Meydanı’nda basın açıklamasıyla devam etti. Saygı duruşunun ardından Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nden “Özgür Tutsaklar” adına gelen mektup okundu. Alevi Yol Kültür Derneği’nin bağlama ekibi türkülerle müzik dinletisi verdi. Bağlama ekibinden sonra Alevi Yol Kültür Derneği’nin tiyatro ekibi “Ateş Çemberi” adlı oyununu sergiledi. Alevi Yol

2 Temmuz 2012 | İzmir

Kültür Derneği Semah Ekibi’nin semah dönmesiyle etkinlik son buldu.

Buca’da 30 Haziran Cumartesi akşamı Buca’da Cemevi ve PSAKD Buca Şubesi tarafından bir yürüyüş organize edildi. Buca Seyfi Demirsoy Hastanesi önünde başlayan yürüyüş Forbest’te son buldu.

Yolun gidiş yönü trafiğe kapatılarak gerçekleştirilen yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarıyla Sivas Katliamı teşhir edildi ve katliamın sorumlusunun devlet olduğu vurgulandı. Forbest Caddesi boyunca da süren yürüyüş cadde girişinde son buldu. Burada kısa bir anma yapıldı. Ardından eylem komitesi adına bir açıklama okundu.

Karşıyaka’da İzban’da buluşarak gerçekleştirilen yürüyüşün en önünde semah kıyafetleri, meşaleler ve saz ile semah ekibi yer aldı. Yürüyüş Karşıyaka İş Bankası önünde son buldu. Saygı duruşu ve basın açıklamasının ardından eylem bitirildi.

Menemen’de 29 Haziran Cuma günü 2 Temmuz anması gerçekleştirildi. Cem Evi’nde gerçekleştirilen etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ardından dernek başkanı bir konuşma yaptı. Ardından Sivas katliamı ile ilgili şiirler okundu. Şiirlerden sonra belgesel gösterimi yapıldı. Belgeselin ardından da müzik dinletisi yapılarak etkinlik sona erdirildi.

Bursa’da “AKP’nin karanlığına karşı Sivas’ın ışığını büyütelim” pankartı arkasında toplanan kitle Kent Müzesi’ne yürüdü. Burada yapılan saygı duruşunun ardından, açıklama okundu. Açıklamanın ardından bir şiir okunurken, eylem Sivas’ta katledilenler için söylenen türkülerle sona erdi.

Bahkesir-Burhaniye’de kütüphane önünde toplanan kitle, Atatürk Meydanı’na yürüdü. Meydanda saygı duruşu yapılarak, açıklama okundu. Konuşmanın ardından yerel bir ozanın söylediği türkülerle eylem sona erdi. Eyleme yaklaşık 800 kişi katıldı.

Muğla’da Fethiye Demokrasi Güçleri Platformu, Fethiye Kültür Merkezi’nin önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Sivas Katliamı’nda şehit düşenlerin resimlerinin bulunduğu pankartın açıldığı basın açıklamasında, şehitler için saygı duruşu yapıldı.

1 Temmuz 2012 | Taksim

BDSP'den 2 Temmuz eylem ve etkinlikleri

BDSP birçok yerde yaptığı anma ve eylemlerle Sivas Katliamı'nı unutturmayacağını, katillerden hesabı emekçilerin soracağını haykırdı.

İstanbul

Esenyurt'ta anma ve katliamı protesto etkinliği 30 Haziran Cumartesi Esenyurt Depo'da gerçekleştirildi. Polisin bir gün öncesinde etkinliği provoke etmek için estirdiği teröre ve faaliyeti engelleme girişimine, yüzlerce emekçinin katıldığı anmayla yanıt verildi. Depo Kapalı Cade girişinde toplanan kitle Sivas'ta katledilenlerin resimleri taşıdı. Yürüyüş boyunca kızıl flamalar 7'den 70'e birçok işçi ve emekçinin ellerinde dalgalandı. Yürüyüş kolu cadde sonuna geldiğinde kitle marşlar ve türkülerle karşılandı. Etkinlik alanına gelinmesiyle program başlatıldı. İlk olarak başta Sivas'ta katledilenlerin olmak üzere eşitlik ve özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi. BDSP ve Esenyurt İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmanın ardından program semah gösterimi ile devam etti. Örnek Cemevi Semah Ekibi'nin sunduğu gösterim ilgiyle izlendi. Semah ekibinin ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir ve Müzik Topluluğu sahne aldı. Okunan kavga şiirlerinin sonrasında türküler ve marşlar hep bir ağızdan söylendi. Aliye Fişenk ve Cem Öncü'nün seslendirdiği türkülerle devam eden etkinlikte, Sivas Katliamı'nı ve katliamcı devletin kimliğini teşhir eden sinevizyon gösterimi yapıldı.

Şahintepe'de gerçekleştirilen yürüyüşte "Dersim'den Sivas'a, 19 Aralık'tan Diyarbakır'a katleden sermaye devletidir!" pankartı taşıdı. Ajitasyon konuşmalarıyla işçi ve emekçiler katliamlara karşı devrimci mücadeleyi yükseltmeye çağrıldı. Mahalleden emekçilerin de destek verdiği yürüyüşün ardından Cumartesi pazarı girişinde BDSP adına açıklama yapıldı.

Sefaköy'de "Pir Sultan'dan Sivas'a asan da yakan da aklayan da sermaye devletidir!" şiarıyla gerçekleştirilen anma, 1 Temmuz Pazar günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde yapıldı. Anma etkinliği Sivas'ta katledilen 33 kişi şahsında yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından BDSP'nin Sivas Katliamı ile ilgili hazırladığı sinevizyonun gösterimine geçildi. Etkinlik Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun şiir dinletisi ile devam etti. Okunan şiirlerden sonra BDSP

adına bir konuşma gerçekleştirildi ve anma sonlandırıldı.

İkitelli'de anma 30 Haziran Cumartesi günü Dostluk Parkı'nda yapıldı. Etkinlik Sivas'ta katledilen 33 aydın ve sanatçı şahsında saygı duruşu ile başladı. Etkinlik Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun şiir dinletisi ile devam etti. Şiir dinletisinin ardından BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmanın ardından BDSP'nin Sivas Katliamı'nı ile ilgili hazırladığı sinevizyon izlendi.

Maltepe'nin Güleusu Mahallesi'nde anma etkinliği gerçekleştirildi. Güleusu Muhtarlığı'nın üstündeki alanda gerçekleştirilen etkinlikte ilk olarak BDSP adına bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından, Grup Meyman sahneye çıkarak türkülerini seslendirdi. Şehitler için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından, BDSP tarafından hazırlanan 2 Temmuz sinevizyonunun gösterimi yapılarak anma sonlandırıldı.

Dudullu'da 28 Haziran Perşembe akşamı Yeni Çamlıca Mahallesi'nde emekçiler Sivas Katliamı'nı lanetledi. Etkinlik sunum konuşmasıyla başladı. Ardından 2 Temmuz'da yanarak can verenler şahsında, Pir Sultan'lardan Şeyh Bedreddin'lere isyan ateşini harlayan, devrim sosyalizm mücadelesinde şehit düşen devrimciler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun sonrasında 2 Temmuz Sivas Katliamı'na dair yazılan şiirlere yer verildi. Şiir dinletisinden sonra sinevizyon gösterimi gerçekleşti. İlgiyle izlenen sinevizyon gösteriminin bitiminde BDSP temsilcisi katliamı lanetleyen ve katliamın gerçek yüzünü anlatan bir konuşma gerçekleştirdi. Son olarak Musa Kurt türküleriyle etkinlikte yer aldı.

Tuzla'da 28 Haziran'da gerçekleştirilen etkinliği günler öncesinden provoke etmeye çalışan Tuzla polisi yine iş başındaydı. Aydınli Merkez Parkı'nın giriş kısımlarına ve merkeze yığınak yapan Tuzla polisi, etkinliğe gelmeye çalışanlara ve katliamı lanetlemeye gelen emekçilere korku salmaya çalıştı. Etkinlik, sermaye devletinin katliamcı geleneği teşhir edilerek başladı. Şiir dinletisi ile devam eden etkinlikte konuşmalar yapıldı. Etkinliğe katılan emekçiler 2 Temmuz'da Sivas'ta olmaya çağrıldı.

Gebze'de anma 29 Haziran akşamı Emek Mahallesi'nde gerçekleştirildi. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik programı, Grup Yarın'ın sahne almasıyla devam etti. BDSP temsilcisinin konuşmasının ardından, devrimci şairlerin şiirlerinden oluşan kısa bir şiir dinletisi gerçekleştirildi. Dinletinin ardından Sivas Katliamı'nı anlatan sinevizyon gösterimine geçildi.

Ankara

Ankara'da anma etkinliği 29 Haziran Cuma günü Tekmezar Hacı Bektaş Veli Parkı'nda gerçekleştirildi. Anma programı açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasının ardından Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu hazırlamış oldukları dinletiyi sundular. Ankara'da direnişte olan TOGO işçileri kürsüye çıkarak konuşma yaptılar. Ardından BDSP kürsüden söz aldı. Sahneye çıkan Umut Yurdusar ve Yeter Sarıateş hazırladıkları türkü ve deyişleri seslendirdiler. Anmada şair-fotoğrafçı Mehmet Özer'in hazırlamış olduğu "Sesini Yitiren Şehir: Sivas" adlı katliam öncesi ve sonrasında yaşananları anlatan belgesel gösterimine geçildi. Belgesel gösteriminin hemen ardından Kızıl Bayrak gazetesi adına bir konuşma gerçekleştirildi. Anma programı Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun hazırlamış olduğu dinletiyi sonlandı.

Çorum Katliamı lanetlendi

Çorum Katliamı'nın 32. yıldönümünde Çorum'da gerçekleştirilen yürüyüşle devlet katliamları lanetlendi. Alevi Kültür Merkezi'nin çağrısıyla gerçekleştirilen anma etkinliğine çok sayıda Alevi derneğinin ve sendikanın yanı sıra ÖDP, HDK ve TKP'nin de aralarında bulunduğu ilerici güçler de katıldı.

3 Temmuz günü Çorum AKM İl Binası'nın önünden yürüyüşe başlayan kitle, Hürriyet Meydanı'na geldi. Mitingte Alevi Bektaş Federasyonu (ABF) Genel Başkanı Selahattin Özel konuştu. Ardından çeşitli Alevi derneklerinin temsilcilerinin konuşma yaptığı mitingde, sanatçı Pınar Aydınlar da söz alarak katliamları unutmama, unutturmama çağrısı yaptı.

4+4+4 yasasına yönelik tepkiler sürüyor...

Gerici-piyasacı eğitim sistemine karşı mücadeleye!

4+4+4 eğitim sistemine geçiş doğrultusunda AKP hükümeti hazırlıklarını hızlandırıyor. Okulların tümü yeni sistem çerçevesinde yeniden düzenleniyor. Hangi öğrencinin, hangi okulda okuyacağına dair belirsizlik ise hala sürüyor.

4+4+4 eğitim modeline yönelik eleştiriler ve tepkiler artarak devam ediyor. Eğitim emekçileri yeni sistemin içeriği konusunda kaygılarını dile getiriyorlar. Ortaya çıkan belirsizliğe ve kesintili eğitime karşı öğrenci velilerinin de tepkisi artıyor. Kesintisiz 8 yıllık eğitimin devamı talebi doğrultusunda tepkilerini ortaya koyan velileri ve eğitim emekçilerini yok sayan dinci-gerici AKP hükümeti ise 4+4+4 sistemi konusunda ısrarını sürdürüyor.

4+4+4 neler getiriyor?

4+4+4 ile ilköğretimin tümüyle paralı hale getirilmesinin önündeki engeller kaldırıldı. Böylece temel eğitimin ticarileştirilmesinin önündeki yasal engeller temizlendi. Parasız eğitimin, eğitimin her kademesinde ortadan kaldırılması hedefi doğrultusunda AKP hükümeti elini güçlendirdi.

Zorunlu kademelendirmenin ilk aşamasında öğrencilerin tümü aynı eğitimi alırken ikinci kademedeki itibaren ise "mesleğe yönlendirme" adı altında 10 yaşındaki çocukların seçmeli derslere yönlendirilmesi planlanıyor.

4+4+4'ten önceki 8 yıllık temel eğitim sisteminde 5. sınıfı okutan tüm öğretmenler norm fazlası oldukları için Milli Eğitim Bakanlığı'nın keyfiyetine göre başka görevlerde görevlendirilebilecekler.

5 yaşındaki çocuğun hayal ve gerçeği birbirinden ayırmakta güçlük çekebileceğine dair bilimsel saptamalar ortada olduğu halde AKP hükümeti bilimsel gerçeklere gözünü kapatıyor. Daha önceki 8 yıllık eğitim sisteminde eğitime başlamada en alt limit 72 ay iken, 4+4+4 eğitim sisteminde eğitime başlamada alt limit 60 aya indiriliyor.

4+4+4 eğitim sistemi ile "mesleki eğitim" adı altında çocuk işçiliğine onay veriliyor. Aynı zamanda kapitalistler meslek okulları açmaları karşılığında ödüllendiriliyor. Kapitalistlere öğrenci başına belli bir miktar paranın bütçeden verilmesinin yolu açılıyor. Böylece sermayeye yeni bir rant kapısı açılıyor.

Eğitimin kademeli ve kesintili hale getirilmesi ile emeğin daha da değersizleştirilmesinin önü açılıyor. Bu doğrultuda dört yıllık eğitim sonrasında özellikle de erkek öğrenciler çıraklık eğitimi adı altında işgücü piyasasına sürüleceklerdir. Tam da bu yasanın çıkmasından sonra çıraklık yaşının 11'e düşürülmesi çocukların ucuz ve niteliksiz işgücü olarak sermayenin emrine verilmek istendiğinin en açık göstergesidir.

4+4+4 eğitim sistemi ile öğrencilerin dört yıllık ilk kademedeki okuldan alınmalarının yolu açılmaktadır. Bu durumda okullaşma oranında ciddi düşüşler yaşanacaktır. Okul dışı, "açık öğretim" sistemi kız çocuklarını daha fazla etkileyecek, çocuk yaşta evliliklerde büyük bir artışa yol açacaktır.

Daha önce dershaneleri ortadan kaldırmaktan bahseden AKP hükümeti 4+4+4 sistemi ile öğrencilerin dershaneye gidiş yaşının daha da düşmesinin önünü açıyor. Birinci kademedeki ikinci ve üçüncü kademeye yönelen çocuklar daha iyi bir okula yerleşmek için

dershanelere yöneleceklerdir. Özel ders alan çocuk sayısı da artacaktır. Böylece eğitimin metalaştırılmasının en rafine örneği olan dershane tekelleri için yeni ve daha büyük bir kazanç kapısı açılacaktır. Ayrıca her veli çocuğunu dershaneye gönderemeyeceği için eğitimde var olan fırsat eşitsizliği daha da büyüyecektir.

4+4+4 eğitim sistemi ile AİHM ve Danıştay'ın kararlarına rağmen zorunlu din derslerini kaldırmayan AKP hükümeti, zorunlu din dersinin yanına seçmeli din dersini de ekliyor. Bütün okullarda ikinci kademedeki Arapça, Fıkıh ve Kuran dersleri konularak temel eğitimde fiilen imam hatip modeline geçilmek isteniyor. Böylece AKP hükümeti "dindar gençlik" hedefini gerçekleştirmek istiyor.

4+4+4 eğitim sistemi aynı zamanda kapitalistler için büyük fırsatlar sunuyor. Zira bu sistemle veliler ve öğrenciler müşteriye dönüştürülüyor. Eğitimin her kademesinde kapitalistlerin aldığı pay maksimize ediliyor. Eğitim sermayenin ve dinci partinin hedefleri doğrultusunda yeniden düzenleniyor.

Piyasacı-gerici eğitime dur demek için mücadeleye!

Genelde kapitalistlerin, özelde ise AKP hükümetinin beklentilerine yanıt vermek için yasalastırılan 4+4+4 eğitim sistemine karşı mücadelenin önemi yadsınamaz. İşçi ve emekçiler eğitim hakkından herkesin eşit yararlanması, anadilde eğitimin önünün açılması, eğitimin kapitalistlerin aşırı kar hırsına ve dinci partinin siyasal hedeflerine göre değil, bilimsel veriler ve toplumsal ihtiyaçlar doğrultusunda düzenlenmesi için mücadele ateşini büyütmelidirler. İşçi ve emekçiler zorunlu din dersi uygulamasına son verilmesi, farklı din ve kültürler için ayrımcılığın son bulması taleplerine sahip çıkmalıdırlar. Ayrıca demokratik, laik ve bilimsel eğitimin önündeki engellerin kalkması yolunda mücadeleyi yükseltmelidirler.

Tüm sorunların olduğu gibi, eğitim sisteminde dünden bugüne yaşanan ve 4+4+4 eğitim sistemi ile ayyuka çıkan sorunların kaynağı da burjuvazinin sınıf iktidarındır. Bu sorunların kalıcı çözümünün yolu burjuvazinin sınıf iktidarına karşı verilecek devrimci sınıf mücadelesinden geçmektedir.

Veliler 4+4+4'e öfkeli

İstanbul'un çeşitli semtlerinde bulunan okullardan biraraya gelen veliler 4 Temmuz günü İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü'ne yürüyüş yaptı.

Gazetemize konuşan veliler, 4+4+4'e tepkilerini dile getirdi.

Hatice Remziye (Öğrenci velisi): Torunlarım için, çocuklarımın geleceği için yürüyorum. AKP tüm ülkeyi karanlığa götürüyor. Buna karşı yürüyorum. Öncelikle geleceğimiz için yürüyorum. Okulumuz merkezi bir okul ve dört mahalleyle hizmet veriyor. Bir tarafına yeni okul yapıldı. Küçük iki katlı bir yer yapıldı. Burayı İmam Hatip'e veriyorlar. Ortasına paravan koyacaklarını veya tel çeceklerini söylüyorlar. Çocukları birbirlerinden ayıracaklarını söylüyorlar. İmam Hatip yapılan bütün okullar merkezi okullardı. Bizim bölgemiz demokrat bir bölge olduğu ve AKP'ye oy çıkmadığı için bu bölgeyi seçti. Türkiye genelinde 450 okul seçildi ve İmam Hatip yapılmak isteniyor.

Fiilen baskı uyguluyorlar. Kaymakamlığa imzalar götürüldü ama bu imzalar kabul edilmedi. Uygulamayı zorla hayata geçiriyorlar. Üzerimizde büyük bir baskı var. Bu mücadelemizi kazanana kadar aynı şekilde sürdüreceğiz.

Hatice Akçay (Öğrenci velisi): Kızım da aynı okulda okuyor. "En iyi okul, yakın olan okuldur" sloganıyla çıktı ortaya. Biz de e-kayıt sistemiyle çocuğumuzu okula gönderdik. Kızım 2. sınıfa yeni geçti ve şimdi öğreniyoruz ki okul İmam Hatip yapılmış. Peki ben çocuğumu nereye göndereceğim? 4+4 şimdi okul. 9 yaşındaki çocuğumu 5 kilometre ötedeki başka bir okula nasıl göndereyim? Beni mağdur ediyorlar. Okul gerekiyorsa ve ihtiyaç varsa devlet yeni okul yapsın. Veliler olarak bir sürü masraf yaptık. Okulumuzun İmam Hatip'e dönüştürüldüğünü internet üzerinden öğrendik. Sonuna kadar buradayız. Tüm velileri yanımızda bekliyoruz. Çağdaş bir eğitim istiyorsak herkes burada olmalı.

Erdal Altıntaş (Öğrenci velisi): Zekeriya Güçer ilköğretim Okulu'nda iki çocuğum okuyor. İlk tepkimizi, Kartal Kaymakamlığı'na 1500 kişiyle birlikte yürüyerek gösterdik. Basına da yansıdı bu eylem. Çağdaş eğitim için bu uygulamaya izin vermeyeceğiz. Sonuna kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu bir ihtiyaç değildir. Çünkü bizim 2 kilometre yakınımda Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi var. Altında Çağrı Marketleri var. Oraya ortaokul kısmını yapıp güzel bir şekilde devam ettirebilirlerdi. Oradaki okula bir şey söylemiyoruz. Mahallemizdeki üç okulu onlara vermeyeceğiz. Hiçbirimizin görüşleri alınmadı. Kartal Kaymakamı Nuh Mete Beyefendi siyasi bir partinin yöneticisi gibi, mülki amir olduğunu unutarak "okulunuz siz bulun kirasını da siz ödeyin" diyor. Biz o okulun dolabını, akıllı tahtasını biz veliler yaptık. Fatih projesiyle şöyle yaptık böyle yaptık demekli olmuyor. Gelsin bize sorsunlar. Devlet hiçbir zaman bize vermedi, biz kendimiz aldık. Bizi zorladılar. Oturduğumuz bölge Alevilerin yoğun olarak oturduğu bir bölge. Hatta dalga geçer gibi okulun adının, dalga geçer gibi Hacı Bektaşî Veli İmam Hatip Lisesi olacağı söyleniyor. Zaten Başbakan, dindar bir nesil yetiştirmek için ilk adımları atıyor. Doktor, avukat, savcı da olsa İmam Hatip'ten mezun olsun. Her şeyin, kendi istekleri yönünde olmasını istiyorlar.

Velilerin hepsi bu sorunla yüzleşecekler. Birlikten kuvvet doğar. Biz okulumuzu vermeyeceğiz. Herkesi yanımızda görmek istiyoruz. Biz okulumuzu vermeyeceğiz.

İş cinayetleri Temmuz'da da sürüyor...

En az 59 işçinin can verdiği Haziran ayının ardından Temmuz'un ilk günlerinde de iş cinayetleri durmadı. Çeşitli illerde yaşanan iş cinayetlerinde işçiler katledildi.

Maden ocağında göçük

Zonguldak'ın Ereğli ilçesinde özel kömür ocağında meydana gelen göçükte mahsur kalan maden işçisi yaşamını yitirdi.

Gökçeler beldesindeki özel kömür ocağının eksi 300 kodunda kömür ve toprak kayması sonucu göçük meydana geldi. İşçilerden Temel Erbay, göçük altında kaldı.

Genç işçi katledildi

İzmir'de Ege Serbest Bölgesi'nde bulunan baharat fabrikasında 19 Haziran'da yaşanan iş cinayetinde, 6 aydır elektrik kaçağı bulunan ve ihmal sonucu onarılmayan dikiş makinesi 21 yaşındaki Fırat Yıldırım'ın ölümüne neden oldu.

Fabrikada paketleme bölümünde çalışan 21 yaşındaki Fırat Yıldırım'ın ölümünü güvenlik kameralarınca saniye saniye görüntülenirken, gencin ağabeyi Yıldırım Yıldırım, ihmal sonucu kardeşini kaybettiğini, sorumluların cezasını çekmesini dilediğini söyledi.

İş cinayeti "geliyorum" dedi

Aynı bölümdeki arkadaşı Selahattin Arda'nın çalıştığı makinenin tutukluk yapması üzerine arkadaşının makinesine bakmak isteyen Fırat Yıldırım, dikiş makinesine dokunduğu sırada elektrik akımına kapıldı. Yere düşen Yıldırım'ı gören arkadaşları genci dışarı çıkarıp, sağlık ekiplerini aradı. Çağrı üzerine gelen acil yardım ekiplerinin yaptığı kontrolde Yıldırım'ın öldüğü belirlendi.

İşçi 'iki kez' katledildi

Edirne'nin Keşan ilçesinde yaşanan iş cinayeti, güvencesiz ve kölece çalışma koşullarının yanında arama-kurtarma faaliyetlerinden yoksunluğun yol açtığı sonuçların boyutunu bir kez daha gösterdi.

İnşaat çalışmaları süren TOKİ Konutları'nda, taşeron firmada çalışan Cengiz Demirel, kanalizasyon borusu döşemek için girdiği 4 metre derinliğindeki çukurda kayma nedeniyle toprak altında kaldı. Bunun üzerine, şantiyede çalışan işçiler Demirel'i kendi çabaları ile kurtaramayınca, iş makinesinden yararlanmak istedi.

Kepeç operatörü, iş makinesiyle toprağı kazmak istediği sırada Cengiz Demirel'in başı kepeçeye sıkışarak koptu. Demirel, olay yerinde feci şekilde can verdi.

Okul inşaatı çöktü

Hatay'ın İskenderun İlçesi'nde bir okul inşaatının çökmesi sonucu 3'ü ağır 8 işçi yaralandı.

İskenderun'un Sarıseki Beldesi'nde yapılan endüstri meslek liselî inşaatında, kapılara beton dökümü sırasında göçük meydana geldi. Enkaz altında kalan 8 işçi yaralandı. Yaralı işçiler ambulanslarla İskenderun Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Sincan Organize'de patlamada

Sincan Organize Sanayi Bölgesi Dökümcüler Sitesi'ndeki Başak Alüminyum'da 3 Temmuz günü bir patlama meydana geldi.

Patlamadan sonra, başta patronlar olmak üzere, bu olaya karşı gösterilen duyarsızlık ise bundan sonra aynı olayın bir kere daha yaşanabileceğine yönelik şüpheleri arttırdı. Dökümcüler Sitesi'nde ve Sincan OSB'de birçok fabrikada gerekli güvenlik önlemlerinin alınmadığı biliniyor.

İşçilere ölüm sermayeye koruma

İş cinayetini de gördük.

Aylardır tartışılan ve geçtiğimiz hafta mecliste yasallaşan "İş Sağlığı ve Güvenliği Yasa Tasarısı" ile sermaye devleti işçilerin değil, sermayenin çıkarına ve patronların işlerini en güvenceli şekilde yapabilmesini sağlayacak koşulları yarıtmış oldu. Adının işçi sağlığı olarak değiştirilmesi teklifi bile geri çevrilirken, bu geri çevirmeye esasında amaçlanan işçi sağlığı olmadığı, iş sağlığı olduğu beyan edilmiş oldu.

Son 10 yılda 10 bin işçinin iş cinayetine kurban gittiği herkesçe bilinmektedir. Kapitalist sistemin sömürü çarkları her gün bizlerin kanıyla dönmektedir. Hiçbir güvencemiz olmadan çalıştırılırken, kum torbası yerine konup, kamyonetlerle işe götürülürken, sigortasız, güvenlik önlemleri alınmadan çalıştırılırken bizlere reva görülen bu koşullar kaderimiz olmamalı. Maden kazasının ardından Başbakan çıkıp bu mesleğin kaderinde var dese bile bu kader kapitalizmin bizlere dayattığı kadedir.

Çıkarılan yasa aylardır parlatılıyor. 10 milyon işçiyi kapsayan eski yasanın yerine şu andaki yasanın 20 milyon işçiyi kapsayacağı, her iş yerinde hekim ve sağlık uzmanı olması zorunluluğu getirildiği söylenerek işçilerin çıkarına iyileştirmeler olduğu öne çıkartılıyor. Ancak sermayenin kendi üretiminin devamlılığını ve düzenini yaratmada ne tür bir rol oynayacağı belirtilmiyor.

10 kişinin altında işçi çalışan yerlerde güvenlik önlemlerini devletin alacağı söylenerek patronlara kolaylık sağlanmaktadır. Ayrıca taşeron çalışma konusundaki esneklikler ile yasa birçok işyerini hekim bulundurma zorunluluğunun dışına çıkartmakta, sermayenin yükümlülüklerini devlete aktararak esasında bizelerin maaşlarından kesilen vergilerle bütün bunlar giderilmek istenmektedir.

Tüm bu yasal düzenlemelere, UİS kapsamındaki yasalarla, esnek-taşeron çalışma koşullarıyla bakmak gerekiyor. Bu noktada yasanın uygulama alanları esasında daraltılmış oluyor.

Meclisten çıkartılacak yasalarla işçilerin güvenliğini almaya çalışmak zaten tam bir hayaldir.

Yasanın görüşüldüğü esnada TBMM'nin kanalizasyon çalışmasında çalışan bir işçi göçük altında kalarak iş cinayetine kurban gitti. Meclis "bizim sorumluluğumuz yok" deyip, ASKİ'nin üstlendiği bir iş derken, çalışan işçinin taşeron firmada çalıştığı ve çalışmaya başladığı ilk gün olayın yaşanması esasında meclisten çıkacak yasaların hiçbir hükmünün olmadığını gösteriyor.

Cahillik değil, kar hırsı öldürüyor

İş cinayetlerinde yakınlarını kaybeden aileler 1 Temmuz günü 7. kez yaptıkları "Vicdan nöbeti" eylemi için Galatasaray Lisesi önünde buluştu.

TRT Türk çalışanı Işın Erçin'in sözcülüğünde yapılan bu haftaki eylemde Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetleri gündeme getirildi.

Tuzla tersanelerinde çalışırken hayatını kaybeden işçilerden Sezai Demirel ve İbrahim Levent'in aileleri konuşma yaptılar.

18 yaşında iş cinayetinde ölen Sezai Demirel'in anne ve babası konuşma yaptılar. Sezai Demirel'in babası ve Limter-İş Sendikası Genel Sekreteri **Hakkı Demirel**, kazanın yaşandığı tersanede hiçbir sağlık malzemesi ve ekibinin olmadığına dikkat çekerek, sigortasının da kazanın olduğu gün yapıldığının altını çizdi.

İbrahim Levent'in eşi **Ruhiye Levent**, eşinin

çalışma saatlerinin belli olmadığını, ard arda 3 gün eve gelmeden, bayram tatili, hafta tatili olmadan çalıştırıldığını vurguladı. Eşinin 14 yıllık, tecrübeli bir işçi olduğunu belirten Levent, eşinin ölümünün doğru söylenmediğini, patronların, haklarında dava açılmaması için ailelere kan parası dayattıklarını belirtti.

Eylemde Davutpaşa patlamasında yakınlarını kaybeden iki aile de söz alarak, sorumluların cezalandırılması için eylemleri sürdürdüklerini ve herkesin destek olması gerektiğini belirtti.

Ailelerin eylemine katılım sağlayan İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi bileşenleri de, Haziran ayı iş cinayetleri raporunu kamuoyuyla paylaştılar.

Havayolu direnişinde sorunlar ve görevler

Sermayenin işçi sınıfına yönelik kapsamlı sosyal yıkım ve kölelik saldırılarının sac ayaklarından biri de hava işkolunda getirilen grev yasağı oldu. Bu yasağın hayata geçirildiği dönemin fotoğrafına bakıldığında, grev yasağının sınıfın bütününe dönük büyük bir darbe olduğu daha net görülüyor. Grev yasağı, sermayenin Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında kapsamlı saldırılar uygulamaya çalıştığı bir evrede devreye sokulmuştur. Böylelikle sınıfın elleri kolları bağlanarak hareket alanı daraltılmak ve saldırı dalgasına karşı boyun eğmesi istenmektedir. AKP hükümeti eliyle gündeme getirilen ve meclisten geçirilerek yasalaşan grev yasağı, bu zorbalığa tepki göstererek iş bırakan THY işçilerinden 305'inin işten atılmasıyla asıl anlamını bulmaktadır. Bu yolla THY yönetimi ve dinci-gerici AKP hükümeti, özelde havayolu işçilerine genelde ise tüm sınıfa önemli bir mesaj vermiştir.

29 Mayıs'ta 200'ü aşkın uçak seferinin iptaline neden olan ve THY yönetimini paniğe sürükleyen iş bırakma eylemi, böylesine büyük bir saldırıya karşı ilk elden gösterilen tepki açısından oldukça anlamlıydı. Ne var ki, bu ilk tepkinin ardından baskı ve zor yöntemiyle havayolu işçileri sermaye ve onun hizmetindeki hükümet tarafından açıkça tehdit edildi. İşten atma saldırısı devreye sokularak havayolu işçilerine, "Direnmeyin, direnirseniz sonunuz bu olur" mesajı verildi. İşten atmaların hemen ardından gündeme gelen havayolu direnişi de gerici-faşist rejimin bu baskı ve zor politikalarına karşı çakılmış bir kıvılcımdı. Buradaki direnişin kazanımla sonuçlanması veya sermayenin cepheden saldırısının püskürtülmesi de sınıf güçlerine moral ve güven verecekti.

Ancak aradan geçen bir ayı aşkın zaman diliminde havayolundaki mücadelenin seyri, gelişen bir grafik izlemedi. Her ne kadar saldırının birebir muhatabı olan THY işçileri, havalimanını direniş alanına çevirmeye çalışsalar da bu çabalar yeterli sonuçlar üretmedi. Bu tablo, işçilerin birlik sorununu ve birleşik mücadeleyi örgütlenme görevini de tüm yakıcılığıyla dışavurdu.

Şimdiye kadar havayolu direnişi birçok sendika, meslek örgütü, demokratik kitle örgütü ile ilerici ve devrimci kurum tarafından ziyaret edildi. Destek ziyaretleri yer yer kitlesel eylemlere de sahne oldu. Şimdiye kadar böylesi bir eylem pratiği içerisinde girmemiş havayolu işçileri için bu durum farklı bir düzeyi ifade etse de güçlü ve hedefe net adımlarla ilerleyen bir mücadele hattı örülemedi. Bunun en büyük sorumlusu halen Hava-İş yönetimidir. Grev yasağının uygulanması sürecinde Hava-İş yönetiminin THY işçilerini eyleme sokmaktaki titrekliği direniş sürecine de yansdı. Dünyanın en büyük havayolu şirketlerinden biri olan THY'nin işçi düşmanlığı sonuç alıcı eylemlerle teşhir edilemedi. Basın açıklamalarında ve

eylemlerde yapılan konuşmalarda bilindik bir tarzda esildi, gürlendi. Ama buradaki iddialı lafların altı somut adımlarla doldurulmadı. Geriye, uluslararası konfederasyonlar, THY yönetimi ve hükümetle yapılan sonuçsuz görüşmeler ve grev yasağının düzen partisi CHP tarafından Anayasa Mahkemesi'ne taşınması seçenekleri kaldı.

Gelinen aşamada ise, ilk günlerinde oldukça hareketli günler geçiren bu direniş, yalnızlaşma ve sönümlenme yoluna girdi. Süreç içerisinde öne çıkan noktalardan biri ise, Hava-İş yönetiminin icraatlarına ve atılığına karşı geliştirilen "muhalif" söylemlerin düzeyidir.

Eleştiri silahının yapıcı ve sınıf mücadelesini geliştiren bir şekilde kullanılmadığı koşullarda dönüp o mücadelenin kendisini vurabileceğinin en bariz örneklerinden biri de "29 Mayıs Birliği"dir. Mücadelenin görevlerini yerine getirmek, havayolu işçilerinin iç birliğini sağlamak ve bu birliği sermayeye, hükümete ve THY yönetimine yönelmek yerine yalnızca sendika yönetimiyle uğraşan bu oluşum, direnişe ve mücadeleye sırtını dönerek sermayenin yüzünü güldürmüştür.

"29 Mayıs Birliği"nin açıklamasının satıraralarına bakıldığında, yapılan eleştirilerin THY yönetiminin ekmeğine yağ süren cinsten olduğu görülüyor. Basın toplantısı düzenleyerek direnişe neden destek vermediğini açıklayan birlik, direnişin büyütülmesi ve geniş sınıf kesimlerine yayılması için herhangi bir öneri getirmek bir yana "mağdur" söylemi altında düzen temsilcilerine el avuç açmaktadır. Havayolu direnişinin sorunlarıyla ilgilenmeyip salt yönetim karşıtı bir anlayışla hareket etmek bugün sermaye ve hükümetin ekmeğine yağ sürmekten başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Hava-İş yönetimi de dahil, sendikal bürokrasi elbette teşhir edilmeli ve hedefe çakılmalıdır. İşçiler döne döne sendikal bürokrasinin hamlelerine karşı uyanık olmaya çağrılmalıdır. Ancak sınıfsal bir eksenden bakıldığında, bunun karşılığı hiç de mücadeleye sırt dönmek olamaz. Sözkonusu oluşumun söylemleri ve meclis koridorlarında AKP şefleriyle yaptıkları görüşmeler, işçinin onurunu ve kararlı direnişini ayaklar altına alan bir tutumdur. Böyle tutumlara prim verilmemeli ve bu tarz

anlayışlar da işçiler arasında teşhir edilmelidir. Bugünün yakıcı görevi, grev yasağına ve işten atma saldırısına karşı çok yönlü bir direniş ve mücadele hattı ortaya koymaktır. Tabanda yürütülecek bir çalışma ve bunu bütünleyecek bir örgütlenmeyle sendikal bürokrasinin beklemeçi ve pasif tutumunu bir engel olmaktan çıkaran, direnişin yayılması için sokak ayağını daha güçlü örgütlemeyi önüne koyan, direnişin taleplerini işçi havzalarında, emekçi semtlerinde ve merkezi alanlarda yaymayı hedefleyen ve birleşik-militan bir sınıf hareketi yaratma hedefi ortaya koyan mücadele hattının örülmesi oldukça önemlidir.

D. Umur

Tarım Bakanlığı'nda eylem

Türk-İş'e bağlı Tarım-İş Sendikası, üyelerinin Hak-İş'e bağlı Öz Orman-İş Sendikası'na geçirilmesine sessiz kal(a)madı.

Tarım Bakanlığı'nda çalışan ve Tarım-İş Sendikası'na üye işçileri Hak-İş'e bağlı Öz Orman-İş sendikasına üye yapma girişimi doruk noktaya ulaştı. Bir daire başkanının yazılı talimatıyla işyerine noter getirileceği işçilere duyurulurken, 29 Haziran sabah saatlerinde Bakanlık yemekhanesi, aynı daire başkanının talimatıyla açtırıldı ve noter içeriye sokuldu. Durumu haber alan Tarım-İş üyesi işçiler ise, yapılanın hukuk dışılığına vurgu yaparak işyeri yemekhanesinden noteri uzaklaştırdı.

AKP'li bürokratlar eliyle gerçekleştirilen sendika değiştirme baskısına karşı Tarım Bakanlığı önünde bir eylem gerçekleştirildi.

Eyleme katılan Türk-İş ağası Ergün Atalay ise esti gürlendi. "Suskunluğumuz efendiliğimiz yanlış anlaşılmasın. Gerektiğinde biz eylemin en alasını yaparız." diyen Atalay, "yetkililerle konuşacağız" mesajı verdi.

AKP eliyle gerçekleştirilen sendika değiştirme baskısını eleştiren Atalay'ın sendikacılık dersi vermesi dikkat çekti.

Tarım-İş Genel Başkanı Bedrettin Kaykaç da, "işverenin kucağında sendikacılık yapma anlayışını protesto ettiğini" belirtti.

Dalboy'un direnişi sürüyor

Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde keyfi biçimde işten atılan Dev Sağlık-İş Sendikası İşyeri Temsilcisi Eyüp Dalboy'un direnişi sürüyor.

Hastane önünde kurulan direniş çadırındaki bekleyişini sürdüren Dalboy'u sağlık işçileri, hasta yakınları ve akademisyenler yalnız bırakmıyor. "Yeter artık! İşten atılan işyeri temsilcimiz işe geri alın!" pankartının asıldığı direniş alanında her gün 07.30-18.00 arasında imza standı açılıyor. İmza standına destekler devam ediyor.

Ziyaretler sırasında rektörlüğün baskıcı tutumu dikkat çekiyor. Hastane tamamen polisler ve özel güvenlikler tarafından abluka altında tutuluyor.

Çapa taşeron işçilerinden eylem

Çapa Tıp Fakültesi'ndeki direnişlerini sürdüren taşeron işçileri, direnişlerinin 135. gününde dekanlığa yürüdüler. İşçiler kendilerine dayatılan sözleşmeyi imzalamayacaklarını belirttiler.

Dekanlık önünde oturma eylemi yapan taşeron işçileri adına açıklama yapan Kadir Ağsu, "ikişer günlük ihale ile işçi çalıştırılıyor. Yeni sözleşmeyle 14 gün boyunca yedi ihale yapılacağını öğreniyoruz ve bize dayatılan bu sözleşmeyi imzalamamızı istiyorlar. Şimdi soruyoruz: 3 aylık sözleşmelere itiraz ederken, Çalışma Bakanı 3 yıllık sözleşmelerden söz ederken, şimdi bize dayatılan 'ikişer günlük sözleşme'lere siz olsanız imza atar mısınız? Biz neden imza atalım?" dedi. Ağsu işten atılma tehditlerine maruz kaldıklarını da aktardı.

İşçilerin eylem yaptığı sırada TAŞ-İŞ-DER Başkanı Güneş Cengiz ile Dekanlık Sekreteri bir görüşme yaptı. Görüşmenin sonunda, hastane amfisinde işçilerle görüşme yapılacağı öğrenildi.

Birleşik Metal'de temsilciler kurulu

30 Haziran 2012 | Gönen

30 Haziran 2012 | Gönen

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Temsilciler Kurulu, 30 Haziran 2012 tarihinde Gönen Kemal Türkler Eğitim ve Tatil Sitesi'nde toplandı.

Ağırlıklı olarak emperyalist savaş ve işçi ve emekçilere dönük saldırıların tartışıldığı kurul ilk olarak 2012 1 Mayıs'ının görüntülerinden oluşan bir sinevizyon gösterimiyle başladı.

350 kurul üyesinden 290'ının katılımıyla başlayan kurulda, sinevizyon gösteriminin ardından iki sunum gerçekleştirildi.

İlk olarak Kristal-İş Sendikası TİS Uzmanı **Can Şafak**, "DGM'yi ezdik, sıra MESS'te! / Büyük Grev 1977" başlıklı bir sunum gerçekleştirdi. '77 Grevini ayrıntılı bir şekilde anlatan Şafak'ın ardından sözü Çalışma ve Toplum Dergisi Genel Yayın Yönetmeni ve İş Hukuku Uzmanı Av. Murat Özveri aldı.

Özveri, "Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Yasası" ve "İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Yasası"nda

yapılan değişiklikler üzerine kapsamlı bir sunum yaptı. Yasaları ve yasa değişikliklerini detaylarıyla anlatan Özveri, konuşmasını "İşçi hareketinin yasaları tartışma lüksü yoktur, kendi yasalarımızı kendimiz belirlemeliyiz, güvence sokaktadır" diyerek sonlandırdı.

Ardından Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** açılış konuşmasını yaptı. Kapitalizmi "Neo-liberalizm ile muhafazakarlığın mutlu evliliği" olarak tanımlayan Serdaroğlu, eğitim ve sağlık hizmetlerinden doğal kaynakların kullanımına, imar planlarına kadar her şeyin daha fazla kar kazanmak için düzenlendiğini söyledi. Kadın emeğinin ucuz iş gücü olarak kullanılması, emperyalist savaş ve çeşitli iş kollarında taşeronlaştırmanın ve özelleştirmenin sonucu olarak yaşanan iş cinayetlerine de değinen Serdaroğlu, konuşmasını "2010-2012 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi"nin başarıyla tamamlandığını ve "bu dönem yine bütün metal işçilerinin umudu Birleşik Metal-İş Sendikası olacaktır" diyerek sürdürdü. Ayrıca, Ulusal İstihdam Stratejisi'ne, DİSK'in başlatmış olduğu kampanyaya da değindi.

Serdaroğlu'nun konuşmasının ardından sözü temsilciler aldı. Onlarca işyerinden temsilcinin söz aldığı bu bölümde, havayolu işçilerine dönük saldırılardan, sendika-siyaset ilişkisine, grev fonlarından dayanışma ve hak grevlerine, emperyalist savaşa karşı somut adım atılmasından eğitim faaliyetlerine kadar pek çok konu üzerine konuşmalar yapıldı. BOSCH Rexroth'dan bir işçi de söz alarak Türk-Metal'den Birleşik Metal-İş'e geçiş süreçlerini aktardı. Ardından, yapılan tartışmalar ekseninde hazırlanan sonuç bildirgesi okundu. Sonuç bildirgesi oybirliğiyle kabul edildi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş** da fabrikadaki sorunların şubeler aracılığıyla genel merkeze iletilmesini, fabrikalara dair bilgi deposunun sürekli olarak güncelleştirilmesi gerektiğini söyledi. Kurul, Serdaroğlu'nun kapanış konuşmasıyla sona erdi.

Kurulda, Türk Metal çetesinin icraatları da teşhir edilerek "İnadına sendika, inadına DİSK!" sloganı atıldı. "AKP'ye kul, sermayeye köle olmayacağız", "Faşizme karşı omuz omuza", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganları atıldı.

TOGO direnişi mağaza önünde

Deri-İş Sendikası üyesi TOGO Ayakkabı işçileri 28 Haziran günü İzmir Caddesi'ndeki mağaza önünde bir araya gelerek oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Çevik kuvvet ablukası altında gerçekleşen eylemde, işçiler konuşma yaptılar. Sendikalı olmadan önce patrandan çocuklarına süt dahi alamadıkları için zam istediklerini söyleyen işçiler "Çocuk yaparken bana mı sordunuz" yanıtını aldıktan sonra sendikalı olmaya karar verdiklerini anlattılar. İşçiler, bunun sonucunda da işten atıldıklarını dile getirdiler. Bir işçi; "Aldığımız maaş ürettiğimiz iki çift ayakkabının fiyatı kadar. Kendi yaptığımız ayakkabıların altında eziliyoruz. Sendikalı olarak onurlu bir şekilde çalışmak istiyoruz." dedi. İşçiler getirdikleri maaş bordolarını sergilediler.

Deri-İş Örgütlenme Uzmanı Engin Çelik, direnişlerinde gerekirse 100-200 günü de göreceklarını belirtti. Konuşmasını "Kazanana kadar direneceğiz" diyerek sonlandırdı.

Eyleme, yoldan geçen emekçiler alkışlarla destek verdiler. TOGO işçilerini; BDSP, Belediye-İş, Alinteri, EMEP, İHD Ankara Şube, İMD, Özgürlük Girişimi, SDH, Tüm Bel-Sen ve ÜİD-DER de yalnız bırakmadı.

TOGO direnişi ziyaretlerle sürüyor

Direnişlerinin 65. gününü geride bırakan TOGO direnişçi işçilerini 4 Temmuz günü EMEP ziyaret etti. Ziyarette söz alan EMEP İl Başkanı, "Mücadeleniz mücadelemizdir" diyerek direnişe destek olduklarını belirtti. Ardından söz alan TOGO işçisi, "Biz burada devletle mücadele ediyoruz. Gördüğümüz gibi çevik kuvvet yanımızda bekliyor. Bize destek veren herkese teşekkür ediyoruz" dedi.

EMEP üyeleri getirdikleri kolileri işçilere verdiler. TEKSİF üyeleri de getirdikleri dayanışma kolileriyle direnişe destekte bulundu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Billur Tuz direnişi sürüyor

Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Billur Tuz fabrikasında, sendikal örgütlülüklerine sahip çıktıkları için işten atılan Billur Tuz işçilerinin direnişi sürüyor.

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye işçilerin direnişi itibarıyla 190'lı günlere ilerliyor. Sendikalarına sahip çıktıkları, taşeron çalışmaya karşı durdukları için işten atılan direnişçi işçilerin işe dönüşleriyle ilgili henüz bir gelişme yaşanmazken hukuki süreç de devam ediyor. İşçiler sonuç alınca kadar direnişe devam etmekte kararlılar.

Bu arada direnişçi işçiler, İzmir'de yapılan eylemlere katılarak direnişin sesini alanlara taşımaya devam ediyorlar. Direnişçi işçiler son olarak 2 Temmuz Pazartesi günü Sivas Katliamı'nın 19. yıldönümü nedeniyle yapılan anma yürüyüşüne katıldılar.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Kristal-İş Sendikası TİS Dairesi Müdürü Can Şafak ile MESS Grup TİS süreci üzerine...**“Yapılması gereken öncü ve belirleyici olmak”**

*Sınıf mücadelesinde özel bir önemi olan metal işkolu MESS Grup TİS süreci hazırlıkları başladı. 2010-2012 Grup TİS sürecinde gösterdikleri mücadele kararlılığıyla MESS-Türk Metal ittifakında gedikler açan ve özgüven kazanan metal işçileri yeni bir mücadele dönemine girdiler. Geçtiğimiz dönemlerde Birleşik Metal-İş Sendikası'nda TİS uzmanlığı görevinde bulunmuş olan **Kristal-İş Sendikası TİS Dairesi Müdürü Can Şafak** ile içinden geçilen dönem, metal işçilerinin mücadele geleneği ve grup TİS sürecinin yaratabileceği imkan ve olanaklar üzerine konuştuk.*

- Metal işkolunda 2012-2014 MESS Grup TİS sürecinin hazırlıkları başladı. Böylesi özel bir sürece nasıl bir tablo içerisinde giriyoruz?

- Türkiye’de sendikal hareketin içerisinde bulunduğu koşullara baktığımızda, her bakımdan en sorunlu dönemini yaşadığımızı görüyoruz. Türkiye’de sendikalaşma oranı yüzde 6, yüzde 3 bandında - ILO’nun açıklaması yüzde 3 gibiydi- görünüyor. Benim tespitlerime göre yüzde 5-6 görünüyor. Memur sendikalarını da dahil ederek yaptığımız bir hesaplama sonucunda bu rakamlara ulaştık. İkinci olarak, sendikaların artık sadece birtakım köklü firmalarda örgütlü olduklarını görüyoruz. Sözelimi, Sabancı ve Koç’un firmalarında, Şişecam’da, çok uluslu şirketlerin Türkiye’deki kuruluşlarında, kamuda ve özelleştirilen bazı kurumlarda... Sendikalar çekirdek işgücünü temsil eden tipik işkolu sendikaları özelliklerini taşıyorlar. Buna karşılık işçi sınıfının geniş katmanları taşeron firmalarda sendikasız, her türlü güvenceden yoksun biçimde çalışıyor. Bu kesimin, yüzde 6’nın dışındaki kesim olduğunu düşünürsek milyonları buluyor. Bu işçiler sendikalaşamıyorlar. Bunun üzerinde düşünmek gerekir. Bu konuda çok değerli çabalar var. Birleşik Metal’in bazı taşeron firmalardaki sendikalaşma çabaları, Dev Sağlık-İş ve Nakliyat-İş’in birtakım çabaları var. Ne var ki sendikalar birkaç örnek dışında taşeron firmalara giremiyorlar.

Sendikaların bu alana neden girmediğinin araştırılması gerekiyor. Sendikaların yeni döneme, değişen koşullara uyum sağlaması gerekiyor. Üretim biçiminde birtakım değişiklikler oldu. Kitle sendikalarını örgütlerken fordist üretim ilişkileri temelinde örgütledik. Bugün bu durum değişti. Çok çeşitli bazlarda mücadele yürütebilecek -sendikal birlik, işkolunda birlik tartışmalarına da bir başka açıdan bakmamızı gerektirebilecek- yeni yaklaşımların geliştirilmesi lazım. Çok geniş bir özgürlük ortamı yaratılması gerekiyor. Sendikaların, her türlü sendikal modelin kurulabileceği koşulların oluşturulabilmesini talep etmeleri gerekiyor. Bunu Türk-İş ve Hak-İş zaten yapmıyor. Bunu DİSK de yapmıyor. DİSK de işkolu esasına göre örgütlenmeye ağırlık veren öneriler sunuyor. DİSK, işkollarının devlet tarafından yasayla belirlenmesini önerdi. İşkolları devletin belirleyebileceği bir alan değildir. İşkollarını işçiler kendileri belirlerler. Sendikanın, hangi işkolunda faaliyet göstereceği kendi bileceği bir iştir. ILO’nun genel standartları da “*Sendikalar, kendi faaliyet alanlarını kendileri belirler*” der. Sendikalar mantalite olarak da özgürleşmeye çok yatkın ve hazır görünmüyorlar. Kendilerini bu kadar yetkin görmüyorlar ya da gerçek anlamda özgürlüğün ne olduğunu kavrayabilecek bir teorik donanım henüz yok. Sendikalar, sendika politikaları açısından da en kötü günlerini yaşıyorlar.

Burjuvaziye bu kadarı da yetmedi. 1475 Sayılı İş Kanunu’nun yerine 4857 Sayılı İş Kanunu getirildi. Bu değişimin amacı esnek çalışmanın oturtulmasıydı. Daha önceki İş Kanunu, işçiyi koruma ilkesine dayanan bir temele sahipti. Şimdi ise, işin korunmasını savunan, esnek üretimi savunan bir İş Yasası getirildi. Sermaye örgütleri bunu da yeterli bulmadı. Ulusal İstihdam Stratejisi’yle esnekliğin daha da yaygınlaşması, işkollarında daha da derinleştirilmesi çabaları var. ILO’nun zorlamalarıyla sendika yasalarının demokratikleştirilmesi 12 Eylül’den beri gündemde. Aradan geçen 30 yıla rağmen hiçbir ilerleme yok. Toplu İş İlişkileri Yasası’nın da işçi açısından ve sendikalar açısından herhangi olumlu bir katkısı olmayacak. Ben bu yasaya karşıyım ve sendikaların da bu yasanın önünde durmaları gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bu yasa çıktığında demokratikleşme talepleri de ötelenecik. Egemen sınıflara yeni bir sözde değişim üzerinden savunma imkânı sağlayacak. Ne yazık ki sendika hareketi genel olarak bunun da farkında değil. Bu durumun, Türk-İş’in umurunda olduğunu da sanmıyorum. Toplu İş İlişkileri Yasası temelde hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Bu tasarıya baktığımızda görüyoruz ki yine sadece işyeri düzeyinde sözleşme yapmak zorundasınız. İşkolu sözleşmeleri yasak. Sendikalar yine işkolu esasına göre Türkiye çapında örgütlenmek zorunda. Onun dışındaki bütün örgüt biçimleri yasak. Toplu pazarlık prosedürü son derece detaylı, antidemokratik sınırlamalarla, tuzaklarla dolu. Grevin önünde bir dizi engel var. Bu antidemokratik engeller yeni yasada da korunuyor. Türkiye’de sendikaların penceresinden baktığımızda böyle bir tabloyla karşı

karşıyayız.

“Sendikal faaliyetler durduruldu”

- Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı tartışmaları metal işkolundaki grup TİS sürecini nasıl etkiler?

- Türkiye’de sendikal faaliyetler durdurulmuş durumda. Sendikaların en temel faaliyet alanı toplu pazarlık ve Bakanlık 1 Ocak’tan bu yana sendikalara yetki vermiyor. 2011’den kalan müzakereler dışında toplu pazarlık 1 Ocak’tan itibaren engellenmekte. Bunu daha önce 12 Eylül’de cuntacılar yapmışlardı. DİSK’in kapısına kilit vurmuşlar ancak Türki-İş’e bağlı sendikalar açık kalmıştı. Sendikamız Kristal-İş’in de bir süre faaliyetleri durdurulmuş ve yöneticileri gözaltına alınmıştı. Ancak daha sonra Türk-İş’e bağlı sendikalar toplu pazarlık dışındaki faaliyetlerini sürdürmüşlerdi. Devletin sendikalara yaklaşımı açısından bugün ile 12 Eylül arasında çok da bir fark görmüyorum.

Sendikalar, Ocak ayından bu yana yaşanan bu sürece karşı herhangi bir arayış içinde de değiller. Sendikalar, toplu sözleşme yetkisi almadan, işverenlere toplu pazarlık çağrısı yapabilirler. Toplu pazarlık hakkının doğrudan kullanılması biçiminde bir çeşit sivil itaatsizlik önerilebilir. Kaldı ki, anayasa’nın 90. maddesi ve uluslararası sözleşmelere göre sendikaların bunu yapması haklarıdır. Sendikaların, yasanın çıkmasını beklemeleri inanılmaz bir durumdur. Biz, cam işkolunda toplu sözleşme yetkisini 1 Ocak’tan önce aldığımız için grup sözleşmesi sürüyor. Metalde, yetki isteme süreci 1 Ocak’tan sonraya rastladığı için MESS grubunda yetki kimseye verilmiş değil. Halbuki bugünlerde görüşmelerin başlamış ve sürüyor olması lazımdı.

MESS Grubu’nda Türk Metal, Birleşik Metal ve Çelik-İş olmak üzere üç ayrı sendika var. MESS Grubu sendika rekabetinin hâkim olduğu, farklı özellikler taşıyan bir grup. Bu çerçevede MESS Grubu’nda işler daha zor. MESS, örgütlülüğünü koruyabilen bir işveren sendikası. MESS’in dışındaki gruplarda toplu pazarlığın kapsamı bakımından çok ciddi gerilemeler görüyoruz. Deri grubu azaldı, tekstilde çok dramatik bir düşüş yaşandı. Gıda İşverenleri Sendikası’nın birkaç üyesi kaldı. Gruplar açısından baktığımızda işveren sendikalarının genel olarak çözülmüş olduklarını görüyoruz. Burada MESS grubunun yine bir ayrıcalığı var. MESS’te herhangi bir çözülme olmadı. TİSK’e baktığımızda MESS’in dışında Kiplas var. Cam İşverenleri Sendikası, Çimento Endüstrisi İşverenleri Sendikası var. Bizim örgütlü olduğumuz Şişecam dışında başka bir firma Cam İşverenleri Sendikası içerisinde yer almıyor. Eskiden pek çok işverenin de içinde bulunduğu bir sendikaydı. Buna karşılık MESS üye sayısını koruyor. Büyük bir işçi kitlesini kapsayan bir gruba hakim.

MESS’in sınıfsal açısından baktığımızda da ayrı bir yeri olduğunu görüyoruz. Türkiye’de grup pazarlığı meselesinin ilk ortaya atıldığı 70’lerin başında MESS sınıf perspektifiyle kendi politikalarını

ortaya koyuyordu. MESS işkolu sözleşmesinden yola çıkarak grup sözleşmesini savundu, bunun savaşını verdi. Grup sözleşmesinin işkolu sözleşmesine dönüşmesine yönelik politikalar oluşturdu. Bu politikalara karşı '77 grevi örgütlendi, "grup sözleşmesine hayır!" ve "DGM'yi ezedik, sıra MESS'te!" sloganının arkasında ise bir işçi sendikasının, DİSK'in ve Maden-İş'in politikaları vardı. Bir yanda MESS diğer yanda Maden-İş, politik kaygıları olan ve kendi çıkarları temelinde iki düşman kutuptular. MESS, meseleye ideolojik bakan bir sınıf örgütü oldu her zaman. Onun için kolay çözülüyor.

1980 cuntasının ardından 1983'te yeniden yasalar çıktı ve sendikal faaliyetler başladı. O dönemde Türk-İş'te birlik politikaları savunuldu. Bunun istisnası metal işkoluydu. Metal işkolunda verilen referans Türk Metal değil Otomobil-İş'ti. 90'ların başında DİSK açılıp Maden-İş ve Otomobil-İş sendikaları birleşip Birleşik Metal kurulduktan sonra yeniden DİSK faktörü ortaya çıkmış oldu.

“Asıl faktör cesaret”

- Bir önceki TİS sürecinde yıllar boyunca kanıksatılan bir ihanet çarkında ilk gedikler açılmış ve bu çarkın nasıl kırılacağı gösterilmişti. Sizce, böyle bir sonuca ulaşılmasında en büyük etken neydi? Daha ileriye gidilebilir miydi?

- Asıl faktörün cesaret olduğunu düşünüyorum. Birleşik Metal büyük bir cesaret gösterdi. Kolay bir karar değildi. Bu kararın ne kadar zor olduğunu sendikacılar daha iyi anlarlar. Birleşik Metal'in MESS'teki mücadelesine baktığımızda, Birleşik Metal 2010 yılına kadar kendisini 'kaya balığı' olarak tanımlardı. Süleyman Üstün Hoca'nın tespitidir. Urfa'da Balıklıgöl'de kutsal balıklar yaşarlar. Bu balıklara herkes yem atar ve balıklar yemi kolayca almaya alışmışlardır. Bu yüzden son derece hantal ve hımbıl balıklara dönüşmüşlerdir. Mücadele etmezler, sadece verilen yemi yerler. Belediye gölün daha doğal bir görünüm kazanması amacıyla göle bir avuç kaya balığı atar. Kaya balıkları küçük ama olağanüstü mücadeleci balıklardır. Kaya balıkları, atılan bütün yemleri kapmaya başlarlar. Böylece hımbıl balıklar da mücadele etmeyi öğrenirler. Kaya balığı gölü hareketlendiren bir faktördür. Birleşik Metal bir dönem kendisini kaya balığı olarak niteledi. Verdiği mücadeleyle işkolundaki hakları asıl yükseltenin kendisi olduğunu söylüyordu. “Bizim mücadelemiz olmasa MESS Türk Metal'e bu hakları da vermezdi. Bunun çok daha gerisinde metal işçisi çalışıyor olurdu” diyordu. Doğruydum. Ama işçiye bu tespit yetmez. İşçi, tespitler yerine somut adım bekler. Bu görünmeyen bir başarıydı. 2010-2012 sürecindeki değişim tam da bu noktada oldu. Düşmanın yenilmez olduğuna inanırsan, yenilmez olur! 2010'daki değişim bu inancın yıkılmasıydı. Düşmanın da yenilebileceği fikri Birleşik Metal'de galebe çaldı. “Biz Türk Metal'in üzerinde, farklı bir sözleşme yapabiliriz” inancı gelişti. Bu başarı bence buraya dayanıyor. Sendikal taktikler ve toplu pazarlık taktiklerinden çok buraya dayanıyor. Buna çok değer veriyorum.

“Birleşik Metal öncü ve belirleyici güç olmalı”

- Bu birikim önümüzdeki TİS sürecine nasıl yansır? Geçmiş grup TİS süreciyle karşılaştırsak bu dönemki TİS'te metal işçileri payına avantaj ve dezavantajlar nelerdir?

- Geldiği yere baktığımızda Birleşik Metal-İş'in, Maden-İş geleneği ile yıllardır DİSK'in karşısındaki

Otomobil-İş geleneğinin birleştiği bir ırmak olduğunu görürüz. 2005 yılında Birleşik Metal-İş'te bir toplantıda, DİSK ilkelerinden bahsettiğimde “DİSK'in ilkeleri değil sendikamızın ilkeleri” diyenler oldu. Gelenekler temelindeki bu ayrım artık giderek flulaşiyor. Ve artık bu ayrımı farketmek çok da kolay değil. Giderek yeni ve özgün bir Birleşik Metal-İş geleneği doğuyor. Bu geleneğin, böyle cesur bir karar üzerinden yürüyor olması işçi sınıfı hareketi açısından çok önemli bir katkı getirecek. Kaya balığı hikayesi geçmişte kalmıştır. Bundan sonra Birleşik Metal'in yapması gereken şey, metal işkolunda öncü ve belirleyici güç olmak, bunun mücadelesini yürütmek, yöntemlerini araştırıp bulmak olmalıdır. Sendikamızın 30 Haziran'daki genel temsilciler meclisine katıldım, bu toplantıda Adnan Serdaroğlu'nun da bu yönde mesajları vardı.

Bir önemli nokta da Birleşik Metal'in MESS'teki üye sayısının da artıyor olmasıdır. 2004-2005'teki görüşmelere katıldığım günden bugüne MESS'teki üye sayısı önemli artış gösterdi. Bu güç, nitelikli olduğu için metal işkolunda MESS'e karşı asıl güç olabilir. Bu güç, MESS-Türk Metal ittifakına karşı yeni bir koşul yaratabilir. Birleşik Metal'in bu gücü ve cesareti var.

“Bosch'taki direnç yayılacak”

- Bosch'taki sendika değiştirme süreci önümüzdeki dönemki mücadeleyi nasıl etkiler? Bu durum, basitçe bir sendika değiştirme midir?

- Bosch eskiden Maden-İş'te örgütlüydü. 1970'lerde Çağdaş Metal-İş diye bağımsız bir sendikada örgütlüydü. Bu sendikamızın başkanı Fehmi Işıklar'ın Maden-İş'e katılmasıyla bu fabrikalar Maden-İş'e geçti. Bu süreçten önce Maden-İş zaten buralara girmişti. Bosch, Coşkunöz, Mako, Renault gibi fabrikalarla birlikte Bosch da Maden-İş'in elinin değdiği bir fabrika. '77'deki büyük grevde Bosch greve çıkmıyor ama bu grevin müzakere sürecine katılıyor. Bosch'un Birleşik Metal'e gelmesi, Bursa'daki Türk Metal hegemonyası ya da işgalinin kırılabilmesi açısından ilk adım olabilir. Bugün başarılmaması için devlet-bakanlık elinden gelen her şeyi yapıyor. Burada önemli bir direnç başlamıştır ve bu direnç dilerim kısa sürede Bursa'ya, Türkiye geneline yayılsın. Bosch'ta yaşananlar, sadece sıradan bir sendika değiştirme olarak algılanmamalıdır. Ve Bosch'taki mücadelenin yanında olmak gerekir. Verilecek desteğin soyut değil açık ve somut bir destek olması önemlidir.

Bosch'un ve giderek Bursa grubunun MESS

sürecinde Birleşik Metal saflarında olması, Birleşik Metal'in işkolundaki öncü karakteri ve niteliği açısından çok önemlidir.

“Metal işkolu belirleyicidir”

- Metal işçisinin Maden-İş'ten günümüze mücadele deneyimleri üzerinden bakarsak izlemesi gereken hat ne? Bu mücadele mirası bugüne nasıl taşınır?

-Metaldeki mücadele her zaman önemliydi. Bugün daha da önemli çünkü bunun dışındaki mücadeleler daha tali kalmaya başladı. İşçi sayısı açısından baktığımızda metal grubu diğer grupların çok üzerinde bir işçiyi kapsıyor. Özelleştirmelerle birlikte kamunun giderek erimesi sendikal hareketteki dengeler açısından farklılıklar getiriyor. Türk-İş'in etkisini giderek azaltıyor. Metal işkolundaki bu süreklilik, istikrar, oransal olarak da metal işkolunun etkisini artırıyor. Metal işçisinin sektörden gelen farklılıkları var. Amerika'daki metal işçisi de Tanzanya'daki metal işçisi de, Türkiye'deki metal işçisi de kimi farklı ve özgün niteliklere sahiptir. İşkollarının işçiye kattığı farklılıklar var. Sıcak mücadeleye yatkın oluyorlar. Metal işkolunun belirleyici rolü, kapitalizm tarafından ona atfedilmiştir. Metal işkolunda çalışan işçilerin yapacağı çok şey vardır.

“İşçi sınıfı hareketi politikleşmeli”

- Metal işçisi, MESS-Türk Metal ittifakını yere sermek için ne yapmalıdır? Sınıf hareketini geliştirme açısından imkan olanaklar nelerdir?

-Grup sözleşmeleri üzerinden geliştirilebilecek olan şeyler sınırlıdır. Grup sözleşmeleri, yaklaşık 150 bin işçiyi kapsamaktadır. Burada asıl değiştirecek olan şey, işçi sınıfının bütünü üzerinden örgütlenme politikasını başarmaktır. Taşeronlarda çalışan işçi katmanlarının sendikalaşmasıdır. Bunun yollarının bulunması gerekir. Bu olmadan, mevcut sendikalarla alınacak yol sınırlı bir yoldur. 600 bin sendikalı işçi vardır ama 25 milyon işçi vardır Türkiye'de. Buralardan kalkışmak gerekiyor. Taşeronlara neden girilemiyor sorusunun yanıtı açık yüreklilikle verilmelidir. Ve işçi sınıfı hareketinin mutlaka politikleşmesi gerekiyor. Sendikaların önünde politik bir önderlik olmazsa alınacak yol yine sınırlıdır. Bu iki nokta son derece belirleyicidir.

İşçi sınıfı hareketinin tablosu üzerine...

Engellere ve zorluklara karşı mücadele olan

İşçi sınıfını kazanabilmek öncelikle onu ortaya çıktığı koşullar içerisinde anlamayı ve kavramayı gerektirir. Diğer yandan da bugün politik öncü, tüm bir faaliyetinin merkezini oluşturan sınıfın içinde, onun şu ya da bu parçasıyla ilişkili durumdadır. Ancak parçayla kurulan ilişki, bu ilişkinin bütün içerisinde oynadığı rol ile gerçek anlamını bulur. Her çalışma-eylem bu kapsam içerisinde tüm sonuçlarına ulaşır-ulaşmalıdır. Eğer genel olarak işçi sınıfının şu ya da bu parçasının hareketiyle değil de bir bütün olarak işçi sınıfının hareketiyle ilgileniyorsak, şu ya da bu parçada olan, yerel ya da tekil her hareketi bütünle bağı, bütüne etkileri ve bütünün geleceği bakımından taşıdığı anlam bakımından değerlendirebilmeyi başarmalıyız.

Kuşkusuz ki sözkonusu olan hareket içerisindeki bir yapıdır. Bu ölçüde de bu yapıyı ve gelişme dinamiklerini ve eğilimlerini de yine bu devinimi içerisinde kavramak gerekir. Ayrıca hareket halindeki bu yapı homojen değildir. Birbirinden farklı eğilimleri ve yönelimleri olan farklı parçalardan oluşmakta, diğer taraftan da geniş gövde ise genel olarak durgundur. Hareketli olanı kavramak o nedenle kadar kolaysa, bu geniş gövdenin durumunu, bu durgunluktan harekete geçiş anını-harekete yatkın unsurlarını kavramak o denli zordur. Bu, hareket hakkında kesin sonuçlar çıkarmakta, onun geleceği hakkında kesin şeyler söylemekten bizi alıkoyar, ama bu yönde ortaya konulacak çaba ölçüsünde de hareket hakkında işlevsel bir fikir oluşturmaya da o denli yaklaşmış oluruz. Diğer taraftan ise bu çabanın kendisi ile hareket hakkında düşünmeye yönelik ilgiyi uyardığımız ölçüde de bir başka bakımdan amacımıza ulaşmış olacağız.

Sermayenin bitmeyen saldırganlığı

İşçi sınıfının durumunu sermaye ile mücadelesi içerisinde değerlendirdiğimizde, güçler dengesi bakımından sermayenin belirgin bir üstünlüğü olduğu açıktır. Öyle ki ekonomik-toplumsal ve siyasal gücü elinde bulunduran sermaye zaten baştan üstün bir konumdadır. Siyasal ve ekonomik olanaklarını işçi sınıfına karşı hoyrat biçimde kullanmaktadır. Elbette işçi sınıfı örgütlenerek bu dengeyi bozabilir ve sermaye karşısında üstün bir konuma geçebilir. Ancak şu halde işçi sınıfının bir sınıf olarak sürekli olarak kaybettiği bir tarihsel dönem içerisindeyiz. Tüm bunlarla birlikte işçi sınıfı saflarını toparlamaya fırsat bulmadan yeni saldırılarla haklarına ve örgütlülüklerine yönelmektedir.

Genel olarak ücret düzeyinin oldukça düşürüldüğü, çalışma koşullarının da alabildiğine ağırlaştırıldığı vakidir. Ancak sermaye bununla da kalmamakta daha fazlasını istemektedir. Neredeyse bedavaya yakın ücret düzeyine işçi sınıfını mahkum etmek istemekte, bunun için de işçi sınıfını atomize

etmeye, elini kolunu bağlamaya, kölelik koşullarına boyun eğdirmeye çalışmaktadır. İşte son dönemde olanlar, yapılanlar ve yapılmaya çalışılanlar bilinmektedir: Ulusal İstihdam Stratejisi başlığı altında uygulamaya sokulmak istenen saldırı planı, grev ve sendikal hakların köküne kibrit suyu döken hoyratlıklar...

İşçi sınıfı tüm bu saldırganlığa bugüne kadar ciddi bir yanıt üretmedi. Zaman zaman bazı kitlesel eylemliliklerle tepkisini gösterse de, sermayeyi durduracak, saldırı planlarını yırtabilecek güçte bir mücadele düzeyi ortaya koyamadı. Bu ölçüde de sermaye ve uşakları, hep daha fazlasını istedi. Böylelikle kurdukları düzen öylesine vahşi ve kuralsızdır ki, son on yılda iş cinayetlerinde hayatını kaybeden işçilerin sayısı (onbini aşkın) başka hiçbir söze gerek bırakmadan bu tablonun karanlığını olduğu gibi ortaya sermektedir.

İşte bu kadar ağır ve karanlık bir çalışma düzeninde ezilen işçi sınıfı, bundan daha fazlasını sağlayacak olan yeni bir genel saldırı dalgasıyla da yüz yüze bulunmaktadır. Sermaye ve hükümeti önümüzdeki dönem tüm hazırlıklarını bu doğrultuda yapmıştır, kartlarını da açık oynamaktadır.

Sınıfın safları dağınık

Sermaye işçi sınıfı karşısındaki üstünlüğünü kuşkusuz ki onun saflarının dağınıklığına borçludur. Uzun yıllardır işçi sınıfı sermaye karşısında savunmadadır. Ama dişe dokunur güçlü bir savunma savaşı da verememektedir. Sınırlı ileri işçi bölüklerinin direnmeye çalışması mücadelenin genel seyrini değiştirmeye yetmemektedir. Kölelik yasası olarak adlandırılan iş yasası ve GSS saldırısının geçirilmesi bu bakımdan sınıfın geniş kesimlerinin

hareketlenmeye meyillendiği süreçler olmakla birlikte, sermaye ve uşakları çeşitli manevralar yoluyla pek de zorlanmadan sonuca ulaşmıştır.

İşçi sınıfının güçlü bir savunma savaşı verememesinin en önemli nedeni kuşkusuz ki, onun öz savunma örgütü olma sıfatını taşıyan sendikalarının bu nitelikten uzaklaştırılmış olmasıdır. Sendikalar içerisindeki truva atları olan bürokrat takımı, sendikaları felç etmeyi başarmış, işçi sınıfının elini kolunu bağlayabilmiştir.

Elbette bunun böyle olmasının temeldeki nedeni işçi sınıfının örgütlü bir öncü kuşaktan yoksun oluşudur. Ya da başka bir açıdan bu kuşağın oluşması, örgütlenmesi sistematik bilinçli müdahalelerle her defasında engellenebilmiştir. Bunun içindir ki işçi sınıfı saflarındaki genel olarak sendikalarda örgütlenme yolunda istikrarlı bir biçimde yıllardır gözlemlenen eğilim, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde sendikalar üzerinde pek az sonuç yaratmaktadır.

Örgütlü bir öncü kuşağın yokluğu, alt kademe bürokratları da büyük ölçüde mecalsiz bırakmıştır. Geride bıraktığımız son on yılda alt kademe bürokratlar inisiyatif ve mücadeleyi omuzlama iradesi bakımından dibe vurmuşlardır. Son yıllarda Türk-İş bünyesinde ortaya çıkan ayrışma tablosu da bu gerçeği değiştirmemektedir. Zira büyük ölçüde bir kısmı üst kademe bürokratin düzen siyasetindeki kutuplaşmaya bağlı olarak, Türk-İş üst kademe bürokratlarının AKP'nin önünde hizaya geçmelerinin ardından bir tepki olarak ortaya koydukları inisiyatif, mücadelenin seyrini üzerinde anlamlı bir etkide bulunmamıştır. Örgütlü bir öncü kuşağın yokluğu koşullarında, bağımsız bir işçi inisiyatifine düşmanlıkta da üst kademe bürokratlarıyla yarışan bir kısım sendikacının da içerisinde yer aldığı bu girişim,

Zorluklara rağmen Olanakları artıyor!

sadece bir ihtiyacı göstermiştir: Sendikal bürokrasi tarafından felç edilmiş sendikaları çalıştırabilmek için sendikal alanda birleşik mücadele zeminlerinin oluşturulma ihtiyacını...

Mücadelenin artan olanakları...

Sermayenin boğucu ve dağıtıcı saldırılarına, ona eşlik eden saflarındaki bozguncu ve bozucu güçlere rağmen işçi sınıfı saflarındaki mücadele ve örgütlenme yolundaki hareketlilik sürmektedir. Bu hareketliliğin ana eksenlerinden birini sendikalaşma yolundaki güçlü eğilim oluşturmaktadır. Sermayenin güvencesiz ve kuralsız çalışma cenderesi içinde ezdiği işçi sınıfı sendikalarda örgütlenmek konusunda özel bir istek duymakta, harekete geçmektedir. Öyle ki sınıf hareketinin son yıllarına bu yolda verilen mücadeleler belli bir ağırlık oluşturmaktadır. Güçlü ve süregelen sendikalaşma eğilimi ve buna eşlik eden direnişler, işçi sınıfının yaşadığı ağır sömürü şartlarını değiştirmek yolunda verdiği mücadelenin bir parçasıdır. Bazı örneklerde sermaye ve devletin işbirliğiyle ezilen bu mücadeleler, bir kısım örnekte de başarıya ulaşmaktadır. Ancak bu mücadeleler yaygınlığına ve sürekliliğine rağmen parçalılıkları ölçüsünde sınıf hareketinin genel seyrini değiştirebilecek bir rol oynayamamaktadırlar. Fakat tüm olumsuz örnekleriyle birlikte her şeye rağmen işçi sınıfı bu eğilimini korumaktadır.

İşçi sınıfı içerisindeki diğer bir mücadele eksenine ise güvencesiz çalışma düzeninin en önemli uygulamalarından biri olan taşeronlaştırmaya karşı verilen mücadeledir. Önemli bir yanı sendikalaşma ve iş güvencesi talebi etrafında büyüyen bu mücadeleler içerisinde önemli deneyimler ve ciddi bazı sendikal mevziler de ortaya çıkmıştır. Şu haliyle taşeronluk uygulamasına karşı işçi sınıfı saflarında yaygın bir duyarlılık sözkonusudur. Bu da bu konunun işçi sınıfı için bir birleşik mücadele eksenini olduğunu ortaya koymaktadır. "Taşeronluğun yasaklanması" talebi de böyle bir mücadelenin hedefine koyacağı bir talep olarak öne çıkmıştır. Ancak işçi sınıfının dağınıklığı, sendikaların da bürokrasi elinde kötürümleştirilmesi ölçüsünde bu olanaklar değerlendirilememektedir. Fakat bu engellerin aşılması bakımından bu alanda önemli olanakların var olduğu da bir gerçektir.

Güvencesizlik taşeronlaştırmayı da kapsayan bir genel mücadele konusudur. Unutmayalım ki işçi sınıfının yakın dönemdeki en sarsıcı ve güçlü eylemi olan TEKEL direnişi, güvencesizleştirmeye yönelik bir büyük direnişti. TEKEL bünyesinde güçlü bir mücadele ve örgütlenme geleneği olan işçilerin bu büyük direnişi kırıldı, fakat genel olarak güvencesizlik sorununa karşı işçi sınıfı saflarındaki duyarlılık devam ediyor.

TEKEL direnişinin temel hedeflerinden birini oluşturan sendikal bürokrasiye karşı mücadele, işçi

Tüm bunlardan çıkarılması gereken sonuçlardan birisi ve başlıcası, işçi sınıfının tüm engellere ve zorluklara rağmen atılımlı bir gelişmenin dinamiklerine sahip olduğudur. Mücadele ve örgütlenme zorunluluğu işçi sınıfını dağınık da olsa mücadeleye itmekte, mücadele içerisinde de hızla politik bir mecraya geçişin olanakları doğmaktadır. Bu olanaklar, sınıf devrimcilerinin de her bakımdan etkin bir rol oynayabileceği koşulları sunmaktadır.

sınıfının en önemli mücadele gündemlerinden biridir. Öyle ki TEKEL'den sonra Ontex gibi bir dizi örnekte sonra Bosch işçilerinin çıkışı bu kapsamdadır. Çürümüş ve artık tümünden postu yere sermiş bulunan sendikal bürokrasiye karşı işçi sınıfının örgütlü kesimleri içerisinde tepki ileri düzeyler almakta, Bosch işçilerinin yolunu açtığı gibi açık biçimler kazanmaktadır. Önümüzdeki dönemde özellikle metal işkolu başta olmak üzere bu mücadelelerin sürmesi beklenmelidir.

Kuşkusuz ki güvencesizliğe ve sendikal bürokrasiye yönelik yoğunlaşan ve yer yer açığa çıkan tepkinin gerisinde dibe vuran ücretler ve sosyal haklar ile birlikte ağır çalışma koşulları vardır. Ağır çalışma ve yaşam koşullarında ezilen işçi sınıfı mücadele siperlerine itilmektedir. Ücret mücadeleleri, TİS mücadeleleri ve daha özeldir önümüzdeki MESS grup TİS süreci sınıf mücadelesinde dengeleri değiştirebilecek imkanları bağrında taşımaktadır.

Son olarak belirtelim ki sermaye ile emek arasındaki gerilimin arttığı, sınıfın patlama dinamiklerinin ileri boyutlar kazandığı koşullarda, daha fazla sömürü ve hak gaspı dışında başka bir politikası olmayan sermaye ve hükümeti de baskı ve zorbalığa daha fazla başvurmaktadır. Hava

işkolundaki grev yasağı ile TİS ve sendikalar kanunlarındaki değişikliklerin bir silah olarak kullanılması gibi uygulamalar bunun açık göstergeleridir. Bu ise işçi sınıfının hak mücadelelerinde artık daha fazla hükümeti ve devleti, yani faşist baskı ve zorbalığı göreceğini gösteriyor. İşte bu ölçüde de işçi sınıfı bugün daha mücadelenin ilk adımında siyasal bir mücadelenin eşliğinde bulunmaktadır.

İşçi sınıfı atılımlara gebe

Tüm bunlardan çıkarılması gereken sonuçlardan birisi ve başlıcası, işçi sınıfının tüm engellere ve zorluklara rağmen atılımlı bir gelişmenin dinamiklerine sahip olduğudur. Mücadele ve örgütlenme zorunluluğu işçi sınıfını dağınık da olsa mücadeleye itmekte, mücadele içerisinde de hızla politik bir mecraya geçişin olanakları doğmaktadır. Bu olanaklar, sınıf devrimcilerinin de her bakımdan etkin bir rol oynayabileceği koşulları sunmaktadır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesinin harareti artarken, buna paralel olarak da sınıf devrimcilerinin görevlerinin ağırlaşaacağını söyleyebiliriz.

Mısır'da dinci-gerici aday cumhurbaşkanı oldu...

Mısır'ın geleceğini sınıflar mücadelesi belirleyecek!

Mısır'da çekişmeli geçen cumhurbaşkanlığı seçimlerinin galibi, dinci-gerici Müslüman Kardeşler'in adayı Muhammed Mursi oldu. 22-23 Mayıs'ta düzenlenen seçimlerin ilk turunda % 25.5 oy alan Mursi, ikinci turda %51.73 oy alarak Mısır'ın 5. cumhurbaşkanı oldu.

Müslüman Kardeşler adayının küçük bir farkla cumhurbaşkanı seçilmesi, "dinci-gericiliğin büyük zaferi" olarak yansıtıldı. Oysa seçimlere katılımın %50 civarında kalması, Mursi'nin, seçmenlerin sadece %25'i tarafından desteklendiğini gösteriyor. Bu sonuçlar, 80 milyon nüfuslu Mısır'da, Mübarek diktatörlüğü döneminin tek örgütlü hareketi olan Müslüman Kardeşler adına büyük bir başarı sayılmaz.

Mübarek döneminde baskıya maruz kalsalar da, örgütlü hareket etmelerine göz yumulan tek güç Müslüman Kardeşler örgütü idi. 1920'li yıllardan beri faaliyet halinde olan bu hareket, uzun yıllar başta Suudi Arabistan olmak üzere körfezdeki ortaçağ kalıntısı rejimler tarafından petro-dolarlarla finanse edilmiştir. İlk yıllardan beri emperyalistlerle ilişki kuran bu dinci akım, hiçbir zaman düzen içi bir muhalefet olmanın ötesine geçmemiştir.

Mübarek diktatörlüğü döneminde bile hak arama mücadelelerine ve grevlere karşı düşmanca tutum alan Müslüman Kardeşler için esas sorun, iktidar ve ranttan daha büyük pay alabilmek olmuştur. Bu eğilim son yıllarda daha belirgindi. Örneğin, Mübarek döneminde parlamentodaki tek muhalefet gücü Müslüman Kardeşler'di. Halk hareketine ilk günlerde mesafeli duran dinci akım, olaylar isyan düzeyine sıçrayınca devreye girdi. Elbette hedefleri aynı idi; iktidar ve ranttan daha büyük pay alabilmek. Nitekim Tahrir Meydanı'nda isyan devam ederken de, Amerikancı ordu ile görüşmeye başlayan Müslüman Kardeşler'in tek talebi, Hüsnü Mübarek'in yönetimden çekilmesiydi.

Mübarek'in alaşağı edilmesinden sonra kitle hareketlerine karşı tutum alan, emekçileri evlerine hapsedmek için uğraşan dinci-gerici akım işçilerin, eğitim ve sağlık emekçilerinin grevlerine karşı çıkmış, tüm emekçi kesimleri ilgilendiren taleplerin kazanılmasını önlemek için, grev kırıcılığı yapmaktan çekinmemiştir.

Hüsnü Mübarek rejimi ve onun arkasındaki burjuvazinin milyonlarca işçi, emekçi ve genç nezdinde teşhir olduğu, ancak baskı ve zorbalığa maruz kalan sol/sosyalist güçlerin devrimci öncü partiyi inşa etmeye fırsat bulamadığı koşullarda patlak veren isyan, objektif olarak dinci-gerici akımın elini güçlendirdi. Vurgulamak gerekiyor ki, bu olgu, halk isyanının muazzam görkemi ve kazanımlarını zerre kadar etkilemez. Sadece zayıf noktasını gösterir.

Mübarek'in alaşağı edilmesi, burjuvazi ve emperyalistlerin elinde ordu ve Müslüman Kardeşler dışında kayda değer bir güç bırakmadı. Ancak Mübarek'in defedilmesinden sonra iktidara iyice yerleşen ordunun, Mübarek'le aynı zihniyeti temsil ettiğini kısa sürede göstermek zorunda kalınca, maskesi düştü. "Halkın ordusu" diye taltif edilen militarist güç, işçi ve emekçiler tarafından -olması

gerektiği gibi-, "Mübarek rejiminin uzantısı" olarak değerlendirilmeye başlandı.

Ordu ve onun arkasındaki güçlerin teşhir olması, Müslüman Kardeşler'in elini daha da güçlendirdi. Zira emperyalistler ve burjuvazinin, en azından verili koşullarda dayanabilecekleri tek güç bu dinci-gerici akımdır. Bu olgu, ordu ile arkasındaki güçlerin yok sayıldığı anlamına gelmiyor. Tersine ortada açık bir iktidar paylaşımı var. Mübarek'in saf dışı edilmesinden sonra kurulan Yüksek Askeri Konsey'in başkanı olan Mareşal Hüseyin Tantavi'nin yeni kurulacak hükümette Savunma Bakanı olarak yer alacak olması -ki Mübarek döneminde de aynı görevi yapıyordu- iktidar paylaşımının açık göstergesidir.

Gelinen yerde iktidar paylaşımında Müslüman Kardeşler'in büyük parsayı ele geçirdiği ise bir gerçek. Bunda, dinci-gerici hareketin, burjuvazi ve emperyalistlerin tutunabileceği tek dal olarak kalmasının da önemi bir payı olduğunun altını çizmek gerek.

"Dinci-gerici, neo liberal, emperyalistlerle işbirliği yapan" bir hareket olarak Müslüman Kardeşler'in, en azından bir dönem için Mısır'da etkili bir güç olması kaçınılmaz görünüyor. Şeriatı esas alacaklarını ilan eden birinin Cumhurbaşkanı olması, dinci-gericiliği Mısır toplumunda daha da yaygınlaştıracak bir iktidarın işbaşına geldiğinin göstergelerinden biridir. Bu gerici zihniyetin şeriat özlemi olsa da, bu hedefe ulaşmaları kolay görünmüyor. Zira toplumun %75'i dinci-gericiliğin adayına destek vermemiştir. Bundan da önemlisi, halk isyanı şimdilik dinci-gericiliğe alan açmış olsa da, isyana katılan milyonlarca işçi-emekçi halen hareket halindedir. Sık sık yüzbinlerin katılımıyla eylemlerin gerçekleştirilmesi, dinci akımın önündeki esas engeli teşkil ediyor.

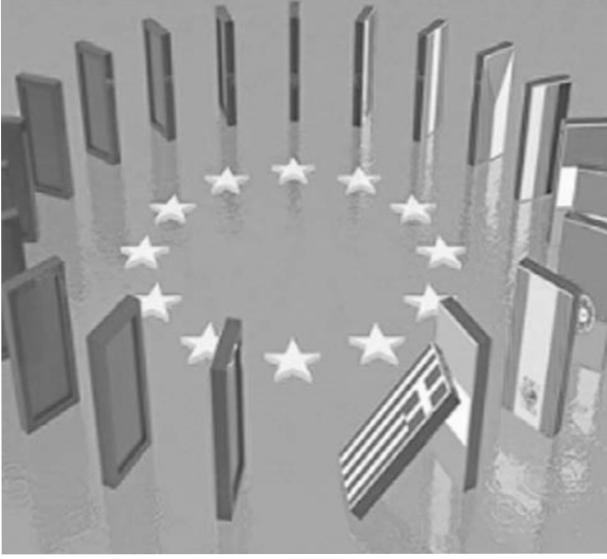
Burjuvazi ve emperyalistlerin desteği ile Mübarek rejiminin kalıntılarıyla birlikte iktidara yerleşen

Müslüman Kardeşler için en büyük handikap, halk isyanına yol açan sorunlara çözüm üretebilecek niyet ve nitelikten yoksun olmasıdır. Diktatör alaşağı edilmiş olsa da, işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul köylülüğün ve sistemin geleceksizliğe mahkum etmek istediği genç kuşakların hiçbir temel sorunu çözülmüş değil. Neoliberal Müslüman Kardeşler'in de, Mısırlı emekçilere ve ezilenlere -sadaka dağıtmak dışında- sunabileceği hiçbir şey yoktur. Sömürü, işsizlik, yoksulluk, yıkım ve zorbalık devam edecektir.

Salt bu olgu bile, Mısır'da sınıflar mücadelesinin kesintiye uğramadan sürmesinin kaçınılmaz olacağını kanıtlar. İsyan ederek 30 yıllık diktatörü alaşağı eden emekçilerin, Müslüman Kardeşler'in gerici iktidarına karşı mücadeleden uzak durmaları için bir neden yoktur.

Mısır burjuvazisi, emperyalistler ve ortaçağ kalıntısı, şeriatçı/Amerikancı Suudi rejiminin başını çektiği körfez şeyhleri, Muhammed Mursi'nin cumhurbaşkanı olmasından memnun görünüyorlar. Bu memnuniyetin uzun süreceği ise şüphelidir. Zira hem neoliberal politikalara devam edeceği hem dinciliği yaygınlaştırmak için dayatmalarda bulunacağı dikkate alındığında, dinci-gerici akımın da Mübarek'ten çok farklı olmadığı anlaşılmasının uzun sürmeyeceğini öngörmek mümkündür. Burjuvazi ve emperyalistlerin elindeki tek etkili gücün emekçiler nezdinde teşhir olmasının ise, düzen içi arayışlara darbe vurması ihtimal dahilindedir. Süreç bu yönde ilerlediğinde, işçi sınıfı ve emekçiler için tek alternatifin devrim ve sosyalizm olduğu gerçeğinin kavranması kolaylaşacaktır.

Mısırlı devrimci güçlerin, bu süreçte devrimci öncü parti inşa sürecini başarıyla ilerletmeleri ve bunu pekiştirecek şekilde partiyi işçi sınıfı hareketiyle organik bir bütünlük içinde geliştirip güçlendirmeleri hayati bir önem taşıyacaktır.

20. AB Zirvesi gerçekleştirildi...**İşçi ve emekçiler krizin faturasını
ödemeyecek!**

Avrupa Birliği Liderler Zirvesi 28-29 Haziran tarihinde Brüksel'de toplandı. Avrupa'daki kapitalist krizin gölgesinde toplanan zirvesinin 20.'si, son yılların en kritik ve en gergin zirvesi olarak tarihe geçti.

Dünyanın en yüksek yaşam standardının olduğu bu bölgede son üç senedir krizsiz tek bir dönem geçmiyor. İrlanda ile başlayan ekonomik istikrarsızlık ve kriz, giderek euro bölgesine yayılıyor. Son olarak İspanya ve Kıbrıs'ın da dahil olması üzerine, yardım talep eden ülkelerin sayısı 5'e ulaştı.

Avrupa'nın üçüncü ekonomisine sahip İtalya'da da durum oldukça vahim. İspanya ve İtalya iç ve dış piyasaya çok yüksek faizlerle borçlandığı için piyasalar huzursuz. Yunanistan, AB ülkelerinin sağladığı kredilerden kaynaklanan taleplerini prensipte kabul edeceğini açıklarken, daha iyi şartlar beklediğini de bildirdi.

Zirve tartışmalarla başladı

Zirve AB içinde dengelerin değiştiğinin göstergesi oldu. Zirve'den önce üye ülkeler AB tarihinde ilk kez Euro Bölgesi'nin geleceği konusunda bu kadar net bir şekilde bölündü. Önceki zirvelerde belirleyici olan Fransa-Almanya uzlaşmasının yaşanmadığı, Fransa Cumhurbaşkanı Hollande'nin etkisinin arttığı, İtalya ve İspanya'nın daha fazla söz sahibi olduğu, Almanya'nın yalnızlaştığı bir döneme girildiği gözlemlendi.

Zirve öncesi Fransa, İtalya ve İspanya'nın başını çektiği ülkeler Euro Bölgesi'nin geleceği için "ortak tahvil" sistemini dayatıyordu. Fransa Cumhurbaşkanı Hollande, Merkel'in krize çözüm olarak savunduğu kemer sıkma önlemlerini eleştirerek, emeklilik ve istihdam politikalarında Almanya'dan tamamen farklı düşündüğünü dile getiriyordu.

Zirve Alman emperyalistlerinin Başbakanı Angela Merkel ile İtalyan teknokratlar hükümetinin Başbakanı Mario Monti'yi de karşı karşıya getirdi. İspanya ve Fransa'nın da desteğini alan Monti, rekor borçlanma faizleri nedeniyle zor durumda olan ülkeler için kurtarma fonundan yararlanmada esneklik talep ediyor, yüksek faiz oranlarına karşı, zordaki ülkelerin tahvillerinin AB'nin kurtarma fonu tarafından alınmasını öneriyordu. Acilen harekete geçilmemesi durumunda Euro Bölgesi'nde felaket yaşanabileceğini savunan Monti'yi "felaket tellallığı" yapmakla

suçlayan Merkel ise bu taleplere karşı çıkıyordu. Hollanda, Avusturya, Finlandiya ve eski Doğu Bloğu ülkeleri Almanya'nın duruşunu destekliyordu.

Alman emperyalizminin Başbakanı Angela Merkel "İspanya ve İtalya'ya mali yardım yapmaya gerek yok" ve "Hayatta olduğum sürece ortak tahvillere karşı çıkacağım" diyerek hareket ettiği Brüksel'deki zirvenin ardından geri adım attı.

AB emperyalistlerinin liderleri çözüm konusunda artan baskılar, piyasaların beklentisi ve basıncı nedeniyle, zirveden somut kararlarla ayrılmak zorunda kaldı. Zirvede 500 milyar Euro'luk kurtarma fonunun koşullarında esneklik sağlanması ile AB'de büyüme ve istihdam sağlayacak 120 milyarlık paket üzerinde anlaşma sağlandı.

**Zirveden her iki taraf da
istediğini aldı**

Almanya Başbakanı Angela Merkel, Güney Avrupa ülkeleri İtalya, Fransa ve İspanya tarafından gündeme getirilen Euro Bölgesi'nde ortak devlet tahvillerinin çıkarılmasını engelledi. Böylece, krizin yükünün bütün ülkeler tarafından paylaşılmasından ziyade, bütçe açığı içinde olan ülkelerin radikal şekilde tasarruf adı altında kemer sıkma politikaları ile krizin faturası işçi ve emekçilere çıkartılmaya devam edecek.

Zirvede varılan uzlaşmayla bankaların doğrudan AB kurtarma fonundan yararlanabilmesinin de önü açıldı. Artık üye ülkelerde iflasla karşı karşıya olan bankalar, doğrudan Avrupa İstikrar Mekanizması'na (ESM) başvurabilecekler. Dolayısıyla bankaların kurtarılması bundan sonra çok daha kolay olacak. Böylece son aylarda piyasalarda rekor faiz oranlarıyla borçlanan İspanya ve İtalya da zirveden istediklerini alarak ayrılmış oldu.

Bugüne kadar izlenen politikalarından geri adım atılmamasının gerisinde Euro Bölgesi'nin üçüncü ve dördüncü büyük ekonomileri olan İtalya ve İspanya'nın daha fazla batması durumunda, Euro ve AB'nin geleceğinin büyük ölçüde tehlikeye gireceğinin düşünülmesi yatıyor.

Örneğin, İspanya sadece ulusal bankaları kurtarmak üzere borç para istemiyor. Ulusal bankaların kurtarılması gerçekte uluslararası dev bankaların kurtarılması anlamına geliyor. Fransız ve Alman bankalarının da Güney Avrupa'dan toplam 659 milyar Euro kredi alacağı var. Bu ülkelerin finans

sektörü kurtarılamazsa eğer, o zaman sorun Avrupa'nın merkez ülkelerine kayacak. Bu bile yardım adı altındaki kredilerin nereye gittiğini daha açık ortaya koymaktadır.

Almanya'nın isteğiyle, bu sürecin kontrol edilmesi için Avrupa Merkez Bankası gözetiminde bir denetim mekanizması kurulması kararlaştırıldı. Varılan anlaşmanın ana eksenini Avrupa Merkez Bankası'nın rolünün güçlendirilmesi oluşturuyordu. Bu anlaşmaya göre, Merkez Bankası 2012'nin sonundan itibaren Avrupa Bankacılık Sistemi'nin kontrolünü eline alacak. Böylece banka birliğine doğru önemli bir adım atılacak. Bu rolle birlikte Avrupa Finansal İstikrar Fonu ya da yerini alacak Avrupa İstikrar Mekanizması şartlar yerine getirildiği takdirde bankaları doğrudan finanse edebilecek.

Bu durumda da finansal yardımlar artık devletlerden geçmeyecek ve Avrupa Yardım Fonları daha esnek bir şekilde kullanılabilir. Fonlar mali yükümlülüklerini yerine getiren ülkelerin borçlarını ikincil piyasalardan satın alabilecek.

**Zirvede bankalar kazandı,
faturası işçi ve emekçilere çıkacak**

Emperyalistlerin zirvesi yine sadece bankaları kurtardı, üstüne üstlük bir de devlet kredi desteği verdi. Bu da bankaların zararlarının, vergi vb. uygulamalarla işçi ve emekçilerin sırtına yıkılması sonucunu doğurdu.

Devletler bankaları batırmamak için pratik olarak sınırsız güvence veriyor. Normal işletmeler iflas ediyor, bankalar ise devlet tarafından kurtarılıyor

Devlet güvencesi ile gizli sübvansiyon almış olan bankalar, bunun da verdiği rahatlıkla daha riskli ve kendilerine daha fazla kar sağlayacak işlere yöneliyorlar. İşler iyi gitmediğinde ise devletler devreye giriyorlar ve bankaları kurtarıyorlar. Bunun faturası ise, her durumda işçi ve emekçilere ödetiliyor.

**Zirve sonrası emekçilere saldırılar
gündemde**

Avrupa Birliği Zirvesi'nin sonuçları İtalya Cumhurbaşkanı Monti'yi güçlendirdi. Hükümet zirveden aldığı güçle işçi ve emekçilere yönelik saldırılar için kolları sıvadı ve kamu harcamalarında kısıtlamaya gitmek için yıl sonuna değin 10.000 kamu çalışanını işten çıkaracağını açıkladı. Ayrıca emekliye ayrılan her 5 kişinin yerine sadece 1 kişi alınacak. Kabinenin bununla üç yıl içinde 30 milyar Euro tasarruf yapmayı planladığı açıklandı. Bu arada, işçi ve emekçilerin ödediği vergiler de artırılıyor. Haziran ayında İtalya'da ilk kez yeni konut vergisi uygulamasına geçildi. Buna sağlık söktüründe kısıtlamalar da ekleniyor.

Sendikalar hükümeti genel greve gitmekle tehdit ediyorlar.

İtalya örneğinde olduğu gibi, önümüzdeki süreçte Avrupalı emperyalistler kriz ve bankaları kurtarma bahanesiyle işçi ve emekçileri daha fazla sömürecek, kazanılmış haklarına saldırarak ve krizin yükünü onların sırtına yıkmaya çalışacaktır. İşçi ve emekçiler ise tıpkı Yunanistan'da, İspanya'da ve İtalya'da olduğu gibi, gereken cevabı grev, direniş ve eylemlerle bizzat sokaklarda vereceklerdir.

General Motor'un Opel saldırısı ve kaçırılan direniş fırsatı

Kriz bahanesi ile büyük sanayi komplekslerini kapatmak ve başka ülkelere taşımak, kapitalist sınıfın uzun süredir başvurduğu en önemli icraatlarından biridir. Gerekçeler hep aynıdır: "İşçi ücretleri çok yüksek, zarar ediyoruz. Halbuki Polonya ve benzeri diğer ülkelerdeki işçilerin ücreti oldukça düşüktür. Dahası da, fabrikanın bu ülkelere taşınması durumunda, diğer şeylerin yanı sıra yıllarca vergi muafiyeti gibi bir imkandan da yararlanılacaktır."

İleri sürülen gerekçelerin tümü sahtedir. Kapitalist sınıf her zaman daha fazla kârın peşindedir. Onun esas amacı fabrikayı taşıyarak bu ülkelerdeki ucuz işgücünü sınırsızca yağmalamaktır.

Kapitalist sınıf bunu yaparken bir de kirli silaha başvurmuştur. İşçilere "Fabrikayı kapatmayabilir ya da taşıyabiliriz, ancak bu durumda siz de bazı fedakârlıklarda buluncaksınız" denmekte ve işçilere can bedeli kazanılmış pek çok haktan vazgeçmeleri dayatılmaktadır. Kriz koşullarının ve en çok da bunun sonuçlarından biri olan işsizliğin yarattığı korku kapitalistlerin bu konuda genellikle başarılı olmalarını sağlamaktadır ne yazık ki. Hele hele sözkonusu fabrika ve işyerindeki işçiler taban örgütlülüğü gibi bir imkandan, ama özellikle de devrimci bir müdahaleden yoksunlarsa, bu daha bir kolay olmaktadır.

Şüphesiz ki, bu tür işyerlerinde direnişler, fabrika işgalleri de olmaktadır. Ne var ki, devrimci bir öncüden ya da müdahaleden yoksunluktan kaynaklı zaafiyetlerin sonucu, bu direnişler bir süre sonra bitirilmektedir. Buna, sendikacıların ve politikacıların ikiyüzlü sözlerinin ve karşılığı olmayan bildik vaadlerinin oynadığı rolü de eklemek gerekir.

Tüm bunlar, Bochum Opel'de de yaşanmaktadır

Hedefte yine Opel var

Opel'i kapatma planı yeni değil. GM patronları 2004 yılında da yine aynı gerekçeleri öne sürerek Opel'i kapatmak istemişlerdi. Fakat, o günlerde bu hesapları boşa çıkartıldı. MLPD'li devrimci işçilerin öncülüğünde fabrika işgal edildi. İşgal gerekli yankıyı yarattı ve önemli bir destek buldu. Başta Bochum halkı olmak üzere, çevre kentlerden de destekçiler Opel'in önüne yığıldılar. Opel şefleri, özellikle fabrika işgali gibi beklemedikleri eylemi ve gitgide artan destekle eylemli dayanışma çabalarını gözeterek Opel'i kapatma planını 2014 yılına ertelediğini açıklamıştı. Bu, saldırının 2014 yılında yeniden gündeme getirileceği anlamına geliyordu. Nitekim de öyle oldu.

Opel patronları gerçekten de bu yıl Opel'i kapatma saldırısını yeniden gündeme soktular. İleri sürdükleri gerekçeler yine işçi ücretlerinin çok yüksek olduğu, "bu yetmezmiş gibi" işçilerin %4.5 oranında zam talebinde bulunmaları, kriz koşullarına üretimin toplam maliyetini karşılayamadıkları ve zarar ettikleri bahaneleri oldu. Bu durumda, en azından yeni bazı tedbirlere başvuracaklarını, örneğin Avrupa'da Astra marka otomobil üretimini tamamen durduracaklarını, İngiltere'ye taşıyacaklarını, Zafira marka araba üretimini de Frankfurt/Russelseim'a aktaracaklarını, yani Bochum Opel'in kapasitesini daraltacaklarını dillendirmeye başladılar.

Hiç kuşkusuz bunların tümü de yalandı. Bir takım istatistik oyunlarına başvurarak, rakamlarla oynayarak

kafa bulandırmaya çalıştılar. Bizzat işletme raporları ve bu arada da İGM'in raporları bu işletmenin karlı bir işletme olduğu yönündeydi. Sözelimi, Opel 2012 yılında 36.7 milyar Euro ciro yapmıştı. Keza bu aynı yıl, toplam 2.2 milyon otomobil satışı gerçekleşmişti. Bu ise önceki yıllara göre %8'lik bir kâr artışı demekti. Asıl gerçek buydu!

Opel patronlarının hedefleri belliydi. Onlar, kirli medyanın desteğini de arkalarına alarak, yalana dayalı açıklamalarla fabrikayı kapatmanın koşullarını oluşturmak ve sonunda da kapatmak istiyorlardı. Opel'i sadece bir proje üretim merkezi haline getirmek ve tümüyle İngiltere ve Polonya'ya taşımak; gerçek amaçları buydu. GM açıkça ucuz işgücü peşindeydi.

Hesapları tutar da işçiler, Schleker ve NOKIA'daki gibi saldırıyı sessiz kalarak karşıarlarsa, Opel'i kademeli biçimde kapatacak ve sözkonusu ülkelere taşıyacaklardı. Fakat evdeki hesap, bir kez daha tutmadı.

Şöyle ki, Almanya'da 4 tane Opel birimi var. Bu 4 birimde toplam 8 bin işçi çalışmaktadır. İlaveten, Opel'e bağlı olarak üretim yapan işyerleri var. Buralarda da binlerce taşeron işçi çalıştırılmaktadır. Sadece Bochum Opel'de hali hazırda 3200 işçi çalışmaktadır. Opel'in kapatılması demek bir anda onbinlerce işçinin kapı önüne konması, aileleri ve çocukları ile açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmesi demekti.

Dahası var...

Opel'in kapatılması demek, aynı zamanda Bochum ve Russelseim'in kapatılması, aynı anlama gelmek üzere, yıllardır yaşamı Opel'le iç içe olan bu iki kentin halkının yıkımı demekti. İşçiler saldırıyı tam da bu şekilde ve doğru algıladılar. Beklenen düzeyde olmasa da, belli tepkileri anında ortaya koydular.

Kapatma planı bu kez de 2016'ya ertelendi

Opel saldırısı duyulur duyulmaz içerde hoşnutsuzluk artmaya, öfkeli sesler duyulmaya başladı. Zayıf da olsa, devrimci müdahalenin imkânları da vardı. Ve daha ilk günden itibaren, başta MLPD ve BİR-KAR çalışanı sınıf

devrimcileri olmak üzere, Bochum'un diğer işyerlerinden, Köln Ford fabrikasından ve çevredeki diğer kentlerden öncü ve duyarlı işçiler, kamu emekçileri, kadınlar ve gençler Opel'in önünde biriktiler. İşçiler içerde tepki verirlerken, onlar da fabrikanın önünde eylemli dayanışmayı yükselttiler.

Sendika bürokratları ise işçileri satmaya çoktan ikna edilmişti. O gün de ordaydılar. Her zamanki gibi politikacılar, en başta da SPD'nin başbakan adayı H. Kraft da oradaydı. Sendikacılar, politikacılar ve işyeri temsilcileri gün boyu kafa kafaya verip, Opel şeflerinin eğilimini işçilere anlattılar, işçileri ikna etmeye çalıştılar. Tepkileri yatıştırmak ve fabrikanın dışına, yani sokağa taşmaması için çabaladılar. Çareyi, Opel'in kapatılmayacağını, ama esas açıklamanın 28 Haziran'da yapılacağını açıklayarak hızla Opel'den uzaklaşmakta buldular.

Uzun bir bekleyişin ardından MLPD'li bir grup işçi ellerinde pankartlarla yürüyüş yaparak fabrika önünde bekleyen destekçi güçlerle birleştiler. Burada saldırıya karşı direniş çağrıları yapıldı.

Tepkiler yoğunu ve giderek büyüyeceği de kesindi. Opel patronları bunu görüyordu. Kaldı ki, işbaşındaki gerici Merkel hükümeti de bu aşamada Opel'in kapatılmasından yana değildi. Önümüzdeki yıl Almanya'da seçimler vardı ve eyalet seçimlerinde hüsrana uğrayan CDU bu yüzden daha büyük bir hezimete uğrayabilirdi. SPD de, yükselen oy oranını arttırmak için Opel gündemini kendi çıkarları için değerlendirdi. Opel'in kapatılmasına karşı çıktı.

GM şefleri bunun üzerine bildik ikinci alternatifini devreye soktular. Opel kapatılmayacaktı, bu plan bu kez de 2016 yılına ertelenecekti. Yani işçilerin öncelikli taleplerinden olan işyerlerine dokunulmayacaktı. İşte bu durumda "işçilerin de bazı şeylerden feragat etmeleri" gerekecekti.

Mizansen yine aynıydı. İstekler aynıydı. İşçilerden, Opel'in kapatılmaması karşılığında, en başta %4.5 oranındaki ücret zammından vazgeçmeleri, üç vardiya sistemini ve Zafira üretiminin Russelseim'a kaydırılmasını kabul etmeleri ve bundan böyle istedikleri

sürece ve istedikleri kadar taşeron işçi alınmasına sessiz kalmaları isteniyordu. Yani, bir kez daha, işçilere ölüm gösterilip, sıtmaya razı olmaları dayatılıyordu.

Bochum Opel’de çalışan devrimci işçiler buna “Taksitle Ölüm” adını vermişlerdi. Daha ilk günden buna verdikleri cevap ise, “Taksitle ölüme hayır!” olmuştu.

Opel patronları, işçileri sinsi manevralarına razı etmek için üç ayda bir yapılan işyeri işçi toplantısında şanslarını bir kez daha zorladılar. Yine sendikacılar ve sözde işyeri temsilcileriyle beraber, kapatma planlarının 2016 yılına kadar ertelendiğini vb. açıklayacaklardı. İşçiler bunun ardından nelerin geleceğini biliyorlardı. Toplam 2 bin işçi onları dinlemedi, protesto edip salonu terk ettiler.

Saldırı yeni biçimlere bürünerek devam edecek

Opel’in kapatılması planının ertelendiği artık biliniyordu, ancak yine de 28 Haziran’da nasıl bir açıklama yapılacağı merak konusuydu. Opel’in kapatılmasının engellenmesi ve bu çerçevede Opel işçileriyle dayanışma çabası yürüten MLPD, BİR-KAR, BASTA adlı kadın dayanışma komitesi, Courage adlı kadın örgütü ve diğer güçler 28 Haziran’da yine Opel’in önünde bir araya geldi. Gün boyu dayanışmada bulundu.

İspanya’dan gelen bir Opel işçisinin ve Fransa-Paris’te grevde olan PC-A ve Citroen fabrikasında çalışan bir grup işçi de fabrika önündeydi. Bu, dayanışma eylemini daha da anlamlı hale getirdi.

Uzun bir bekleyişin ardından, nihayet Opel’in geleceğine dair daha önce dillendirilen kararın teyit edilmesi anlamına gelen bir açıklama yapıldı. İşçiler, saldırıyı ve bu gelişmeyi, bantları kilitleyip 9 dakika üretimi durdurarak protesto ettiler. Hep birlikte dışarı çıkma kararlarını ise, bazı nedenlerle gerçekleştiremediler.

Gelinen yerde, Opel’in kapatılması planı şimdilik ertelenmiş bulunuyor. Ancak Opel’e dönük saldırı yeni biçimler altında sürüyor ve sürecektir. Opel patronlarının 2004 yılındaki direnişin ardından yaptıkları gibi, işçilerin kazanılmış haklarına dönük saldırılarda bulunacakları kesindir. Kâra doymak bilmeyen Opel patronlarının türlü hileler ve vaatlerle emekliliği yaklaşmış işçileri emekliliğe ikna etmek, taşeron bölümlerinde çalışan genç işçileri kadroya almak yerine yeni taşeron işçileri almak, işten atmaları gündemleştirmek ve ücretleri daha da aşağı çekmek gibi saldırılara başvurmaları hiç şaşırtıcı olmayacaktır. Onlara bu cesareti veren ise işçilerin, işyerinin kapatılmaması ve işsiz kalmama ile sınırlı -ki bu da geçici ve sallantılı bir durumdur- bakışları ve bunun ifadesi gibi tutumları olacaktır.

Devrimci öncüden yoksunluk ve kaçırılan direniş fırsatı

Her ne kadar Opel’in kapatılması 2014’e kadar ertelenmiş olsa da bunun ısıtılıp tekrar gündeme sokulacağı besbelliydi. Ciddi devrimci bir parti bunu bilerek, ciddi bir hazırlık yapardı. Ciddi bir hazırlık ise tüm imkanları seferber ederek, gündeme gelecek muhtemel bir saldırıya karşı işçileri grev ya da direniş için hazırlamak demektir. Bu yapılabildi; zira bunun için birden fazla imkan vardı.

Her şeyden önce fabrikanın bizzat içinde bu hazırlık çalışmasının taşıyıcısı olabilecek öncü ve devrimci güçler vardı. İşçilerin genelde devrimci bir müdahaleye açık olmaları bir başka imkandı. Öte yandan, Opel işçileri yalnız değildi, Opel’e bağlı üretim yapan işyerlerinde çalışan taşeron işçileri, çevre kentlerdeki fabrika ve işyerlerinde çalışan işçiler, Bochum ve tüm bir NRW-Kuzey Ren Westfalya eyaleti emekçileri Opel işçilerini destekliyordu.

Tüm bu imkanlardan hareketle, Opel’de ve ona bağlı

olarak üretim yapan işyerlerinde taban örgütlülükleri, en başta da grev ya da direniş komiteleri oluşturulabilir, bunlar aracılığıyla sendika ve işçi temsilcilikleri üzerinde baskı kurulabilir, günü geldiğinde sendika ile birlikte, olmuyorsa da sendikaya rağmen grev kararı alınıp, bir gerçeklik haline getirilebilirdi.

Ne var ki, bu yapılmadı. Devrimci bir inisiyatif ortaya konulmadı, bu sorumluluktan kaçınıldı. Örneğin MLPD, yetersiz de olsa bunları yapacak koşullara sahipti. Fakat MLPD, devrimci bir partiden beklenenleri

ortaya koymaktan uzak bir tutum içindeydi. Deyim uygunsu, adeta bir tarafsızlık politikası izlediler. Opel konusunda inisiyatifi esas olarak Opel’de çalışan işçi arkadaşlarına bıraktılar. Böylece partiyi bir dayanışma örgütü konumuna düşürdüler. Ve bu çerçevede yukarıda sözünü ettiğimiz kimi dayanışma çabalarıyla yetindiler.

MLPD’lilerden başka, az da olsa kimi Türkiyeli ilerici ve devrimci partilerin de fabrikada taraftarları vardı. Ne hikmetse süreç boyunca ne onlar ne de Türkiyeli diğer parti ve örgütler ortalıkta göründüler. Uzun süredir yaptıkları gibi, yine kendi kısır özel gündemleri ile meşgul oldular.

Kısacası, devrimci bir öncüden yoksunluk ve bunun dolaysız sonucu olan zaafiyetler nedeniyle bir direniş çağrısı dahi yapılmadı. Olası bir direniş fırsatı kaçırıldı.

Şimdi geleceğe bakılmalıdır. Her şeye rağmen hala umut var. Bu kez edilgen biçimde 2016 beklenmemeli, vakit geçirilmeksizin yeni biçimler altında başvurulacak her türlü saldırıya karşı işçi tabanına dayalı, kararlı bir mücadele için seferber olunmalıdır.

Bochum Opel işçileri aynı zamanda sınıfın diğer bölüklerine karşı da sorumlu olduklarını unutmamalıdır. Gelinen yerde durum öyle bir hal almıştır ki, Opel’de alınacak bir yenilgi ya da elde edilecek zafer, sadece Opel’in geleceğini değil, sınıf hareketinin gelecekteki seyrini de olumlu ya da olumsuz biçimde etkileyecektir.

Enternasyonal-Info

Bochum Opel önünde dayanışma eylemi

28 Haziran Perşembe günü GM şefleri Opel’in geleceğine ilişkin kararlarını açıklayacaklardı. İlerici ve devrimci güçler de Opel işçilerini yalnız bırakmamak ve dayanışmada bulunmak üzere bir kez daha Opel önündeydi.

Çağrısını MLPD ve BASTA adlı Kadın Dayanışma Komitesi’nin yaptığı eyleme Bochum, Dortmund, Essen Montags Demo katılımcıları başta olmak üzere, çevre kentlerdeki çeşitli fabrika ve işyerlerinden öncü işçiler ve emekçiler Opel’in 4 nolu kapısının önüne geldiler.

Hep birlikte bir dayanışma çadırı kuruldu, bilgi standları açıldı. Ardından konuşmalar yapıldı.

Opel işçileriyle dayanışmak üzere İspanya-Zaragoza’dan bir Opel işçi temsilcisi de eylem yerine geldi ve konuşma yaptı. İspanyol işçi temsilcisi herkesi enternasyonal duygularla selamladığını belirtti.

Heyecana ve coşkuya yol açan bir diğer şey de, eylem alanında Fransa-Paris’te yine GM’a bağlı PC-A fabrikasında grevde olan işçilerle telefon aracılığıyla canlı bağlantı yapılması oldu. Sözkonusu işçilerle karşılıklı enternasyonal dayanışma mesajları verildi.

MLPD ve Kadın Dayanışma Komitesi adına yapılan konuşmalar sırasında, BİR-KAR’ın Opel konusundaki duyarlılığından, Opel’le ilgili dayanışma çalışmalarından da bahsedildi. Özellikle Opel’le ilgili afişinin hayli dikkat çektiği ve işlev gördüğü söylendi.

Eylem alanında, MLPD ve BİR-KAR çeşitli bildiriler dağıttı.

Kızıl Bayrak / Almanya

‘Türkiye’de dinsel gericiilik ve devrimci sınıf mücadelesi’

Almanya’nın Dortmund kentinde 1 Temmuz günü gerçekleştirilen panelde ilk sözü Volkan Yaraşır aldı. Yaraşır, dinsel gericiilik denince hemen AKP’nin akla geldiğini, fakat bunun yanlış olduğunu, dinsel gericiiliğin AKP’den öte bir güç olduğunu hatırlattı. Emperyalizmin, somut olarak da ABD emperyalizminin Ortadoğu politikaları ve bunun ifadesi olan “Yeşil Kuşak projesi”nden söz etti.

Bunu, dinsel gericiiliğin özellikle 12 Eylül sonrası güçlenme serüveni konusundaki anlatım izledi. Türkiye’deki dinci akımların anti-komünist ve Amerikancı karakterine özel vurgu yaptı.

BİR-KAR temsilcisi, dönemin bir bunalımlar dönemi olduğunu, bunun dolaysız sonucu olarak emekçi sınıfların alabildiğine yoksullaştığını, umutsuz, çaresiz duruma düşürüldüklerini belirtti. Böylesi dönemlerin dinsel ideolojinin ve sapkın dinsel akımların güç olacağı dönemler olduğundan söz eden temsilci, bu tür dönemlerin aynı zamanda sosyal sınıf mücadelelerinin ve devrimci güçlerin ezildiği, siyasal sahnenin arka planına düştüğü siyasal gericiilik dönemleri olduğunu anlattı.

BİR-KAR temsilcisi, Türkiye’deki dinsel gerici akımların, düzenden ve sistemden yana olduklarını, özel mülkiyeti koruduklarını, kesinlikle anti-emperyalist ve anti-kapitalist olmadıklarını, başından itibaren anti-komünist olduklarını, devrim ve ulusal kurtuluşçuluğa düşman olduklarını, bugünkü kılık değişikliğine karşın hem tarihsel ve hem de siyasal bakımdan çağdışı ve gerici olduklarını anlattı.

Kızıl Bayrak / Almanya

Her kıtada eylem, direniş!

kamu emekçisi hafta başında, işyerlerinin yok edilmesi ve emeklilik hakkının kötüleştirilmesini protesto ederek greve gitti.

Yunanistan'da otel ve gastronomi branşında çalışanlar ücretlerinin düşürülmesine karşı bir günlük greve gitti. Patronlar birkaç hafta sonra sona erecek toplu sözleşmeleri, daha düşük ücret ile yenileyeceklerini açıkladılar.

Japonya'da yeni bir atom reaktörünün açılması planlarına karşı başbakan Yoshihiko Noda'nın binasının önünde binlerce kişi protesto gösterisi gerçekleştirdi.

Güney Kore'de 30 bin inşaat işçisi çarşamba günü süresiz greve başladılar. İnşaat işçileri alamadıkları ücretlerini ve sosyal hakların (özellikle hastalık ve kaza sigortası) düzeltilmesini talep ediyorlar.

Avustralya'nın New South Wales eyaletinde 50

bin öğretmen bir günlük greve gitti. Öğretmenler grevlerini iş mahkemesinin grevi yasaklamasına rağmen gerçekleştirdiler. Öğretmenler yeni okul reformu ile görev paylaşımının tek tek okullar ve okul idaresine verilmesini protesto ediyorlar.

Şili Santiago'da 150 bin öğrenci, öğretmen, işçi herkese parasız eğitim talep ederek gösteri düzenlediler. Bu yılın en büyük protestosunda göstericiler cumhurbaşkanlığı binasına doğru yürüdü.

İngiltere'de Londra'nın kuzeyindeki Essex'de bin itfaiye çalışanı kısıtlamalara karşı iş bıraktı. İtfaiye çalışanlarının bu grevi planlanan beş grevden ilkiydi.

Amerika'nın Texas eyaletindeki Fort Worth'da 10 haftadır silah tekeli Lockheed Martin'de süren 3 bin işçinin grevi kazanımlarla sona erdi. Patron, planladığı hastalık sigortasında kısıtlamaları geri aldı ve işçilerin daha fazla ücret talebini kabul etti.

Tüm kıtalarda işçi ve emekçiler daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep ederek iş bıraktı, öğrenciler, öğretmenler de sokaklarda protestolu gösteriler gerçekleştirdiler.

Hindistan'ın Gujarat eyaletinde sanayi merkezi Ahmedabad'da 4 Haziran'dan bu yana değişik fabrikalarda 6 bin tekstil işçisinin başlattığı grev sürüyor. Tekstil işçileri yüzde 40 ücret zammı ve işten atılan işçilerin yeniden işe alınmasını talep ediyorlar. Patron örgütü ATMA grevi "illegal" ilan etti.

Norveç'te Statoil petrol şirketinde çalışan 700 işçi grevde. Grev nedeniyle Heidrun ve Oseberg'deki işletmeler çalışmıyor. Statoil ve Endüstri Enerji Sendikası arasında süren görüşmeler Statoil tekelinin erken emekliye ayrılma hakkını kaldırmayı istemesinden dolayı tıkanmıştı. Petrol tekeli lokavta gitmekle işçilere karşı tehditlerini sürdürüyor.

Kamboçya'da Kandal ilinde Yung Wah Industrial Co tekstil fabrikasında çalışan 1.600 kadın işçi bu sene içinde ikinci kez greve gitti. Tekstil işçileri daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar.

İspanya'da 25 Haziran'da Mieres kende Asturiens maden işçileri 11 Temmuz'da Madrid'de gerçekleşecek büyük yürüyüşe katılmak için Madrid'e yürüyüş başlattılar.

İngiltere'de vergi dairelerinde çalışan 50 bin

Nestle'de çocuk işçi sömürüsü

Gıda devi Nestle, çikolatalarında kullandığı kakaonun üretiminde çocuk işçi çalıştırarak sömürde sınır tanımıyor.

Türkiye'de de faaliyet gösteren bağımsız denetçi kuruluş Adil Emek Birliği, Nestle'nin üreticileri için hazırladığı yönetmeliğin "birden fazla ciddi ihlalini" tespit ettiğini söylüyor.

Bu yönetmelik çocuk işçiler, güvenlik ve çalışma saatleri konusunda üreticilere koşullar getiriyor.

Raporda kakao hasadı sırasında çok sayıda yaralanma olduğu, bunlardan çoğunun çocukların kakao kozalarını toplar ve işlerken yanlışlıkla bacıklarını kesmeleriyle meydana geldiği de belirtildi.

Buna ek olarak hem yetişkin hem de çocukların uzun sürelerle, ücret almadan çalıştırıldığı kaydedildi.

Artan baskılar üzerine dünyanın en büyük gıda şirketi Nestle, AEB'den dünyadaki kakao üretiminin neredeyse yarısının yapıldığı Fildişi Sahili'ndeki üretim zincirini adım adım izleyip belgelemesini istedi.

Peru'da kadınlar maden ocağına karşı yürüdü

Peru'da yüzlerce kadın 29 Haziran günü Cajamarca'da Minera Yanacocha'ya ait altın ve bakır maden ocalarını protesto etti. Özellikle Peru Kadın Bakanı Ana Jara'nın gösterilerde kadınların gözünlüne alınarak haklarında işlem başlatmasını da protesto ettiler. Kadınlar, "Biz yaşamı savunuyor, doğamızın ve kaynaklarımızın yok edilmesine karşı çıkıyoruz!" diyerek Peru Başbakanı'ndan "Minas Conga" projesinin iptal edilmesini talep ettiler.

Başbakan Humala bir hafta önce yaptığı bir konuşmada haftalardır süren protestolara rağmen bu projeye bağlı kalacaklarını söyleyerek, maden tekeli Mina Buenaventura'nın dağdaki iki gölün korunması, su kapasitesinin planlanan rezervlerinin artırılması, sosyal fon oluşturulması ve onbinlerce işyerinin açılmasını kabul ettiğini açıkladı. Buna karşı projenin yüzde 43,65'ine sahip olan tekelin şefi Roque Benavides, La Republica gazetesine yaptığı açıklamada, bu dört talebin sadece birinin gerçekleşeceğini açıkladı. O da rezervlerdeki su kapasitesi.

Lefkoşa Belediyesi'nde işgal!

Lefkoşa Türk Belediyesi'nde (LTB) örgütlü Belediye Emekçileri Sendikası'nın (BES), 'ekonomik ve yapısal nedenlerle' 123 işçinin işten atılması kararına karşı başlattığı eylem ve belediye işgali 2 Temmuz Pazartesi gününden itibaren diğer işçilerin de katılımıyla devam etti.

Maaşlarının ödenmemesi, 22'si kültür şubesinden olmak üzere 123 işçinin işten çıkarılması ve çıkarma sonucu doğan hakların uygulanmaması nedenleriyle eylemde olan LTB çalışanları direniyor.

Lefkoşa Türk Belediyesi Başkanı Cemal Bulutoğulları, işten çıkarma kararını şu sözlerle savundu: "Kadrosuz işçileri de işte tutmak için çok çaba verdim, başaramadım. Sayıştay raporu ortada. Rapora uymak zorundayım. Sendika da böyle olacağını biliyordu, şimdi neden tepki gösteriyor anlayamadım"

Sayıştay raporu arkasına sığınan belediye başkanı riyakar açıklamalarla emekçilerin eylemlerine desteği kırmaya çalışıyor.

Belediye Emekçileri Sendikası Başkanı Savaş Bozat'sa yaptığı açıklamayla Bulutoğulları'na gereken cevabı verdi. Bozat, işten çıkarma kararı için "bunun bir külfeti olacak bunu hesaplamaları lazımdı. Bu işler bu kadar kolay olmaz" diyerek eylem kararlarını açıkladı. Bozat greve çıktıklarında getirilen grev yasağını hatırlatarak "Artık yasaklar da delinecek... İsyan halini alacak" dedi. Bozat, LTB'deki süreci bu noktaya getiren Bakanlar Kurulu'nu da eleştirerek

"Bundan sonraki hedef hükümet olacaktır, bu başkanla bu iş yürümez" ifadelerini kullandı.

İşçiler, eylemlerine LTB'nin çatısında lastik yakarak başladı.

Polisin LTB önünde geniş güvenlik önlemleri aldığı ve kısa sürede ateşi söndürdüğü gözlemlenirken, BES'in ise Bakanlar Kurulu kararına göre tavır geliştireceği öğrenildi.

Öte yandan Devrimci Komünist Birlik, belediye binasına pankart asarak işçilerin işgalini selamladı. Pankartta "Belediye emekçisi yalnız değildir! Bu pisliğin bedelini yaratanlar ödeyecek!" sloganı yer aldı.

Emekçiler, dayanışma için asılan pankarta 'Birlik mücadele dayanışma' sloganıyla karşılık verdiler.

Kızıl Bayrak / Kıbrıs

Yağmada anlaşamadılar

Emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından desteklenen Suriyeli "muhalifler" Mısır'ın başkenti Kahire'de toplandı.

Gerici çıkar hesaplarını masaya yatırmak için toplanan Suriyeli Muhalifler Konferansı'nda, Esad rejiminin devrilmesi ve sembol isimlerinin yargılanması konusunda uzlaşıldığı belirtilirken kirli emelleri için Esad karşıtlığına soyunan sözde muhalifler Esad sonrası yağmanın paylaşılması konusunda uzlaşmadı.

Esad rejimine karşı emperyalistler ve Türk devleti tarafından silah desteği sağlanan Özgür Suriye Ordusu'nu destekleme konusunda anlaşmışları söylenen muhalifler ulusal birlik hükümetinin kurulması kararını da aldılar. Ancak geçiş döneminde yönetimin nasıl ve kim tarafından olacağı konusunda anlaşmazlıklar yaşandı.

Filistin'de Hamas-Fetih restleşmesi

Gazze'de Merkez Seçim Komisyonu'nun faaliyetleri Hamas yönetimi tarafından askıya alındı.

Uzlaşma anlaşmasının en önemli maddelerinden birisi Filistin Kurtuluş Örgütü'nün reformdan geçirilmesi ve FKÖ'nün parlamentosu Filistin Ulusal Konseyi için anayurttaki ve sürgündeki tüm Filistinlileri kapsayan demokratik seçimlerin yapılması kararıydı.

Gazze'de Filistin Ulusal Konseyi için seçmenlerin kayıt altına alma çalışmalarına başlayacak Merkez Seçim Komisyonu'nun faaliyetleri Hamas yönetimi tarafından 2 Temmuz'da askıya alındı. Merkez Seçim Komisyonu'nun seçmen kayıt çalışmasını 3-14 Temmuz tarihleri arasında yürütmesi planlanmıştı.

Hamas sözcüsü Sami Ebu Zuhri, yaptığı açıklamada kararın Batı Şeria yönetiminin Hamas üyeleri üzerinde artan baskısı ve Batı Şeria'da seçmen kayıt çalışmalarının yapılmaması nedeniyle alındığını söyledi. Zuhri, Batı Şeria'da Hamas'ın faaliyetlerini serbestçe yürütmesine izin verilmesi gerektiğini söyledi.

El-Fetih tarafından yapılan açıklamada ise partinin Hamas'ın kararından şaşkınlık ve üzüntü duyduğu dile getirildi. Açıklamada Filistin halkının birlik hükümetinin ilan edilmesini beklerken Hamas'ın uzlaşmayı sekteye uğrattığı söylendi. Filistin Yönetimi için yeniden seçimler yapılana kadar seçim sürecini yönetecek teknokratlardan oluşması beklenen birlik hükümetinin kurulması için Hamas lideri Halid Meşal ve FY başkanı ve el-Fetih lideri Mahmud Abbas'ın bir süredir bir araya gelmesi bekleniyordu.

Emperyalistler Suriye çemberini daraltıyor

Emperyalistlerin Cenevre'de düzenlediği konferansta, BM ve Arap Birliği'nin temsilcisi Kofi Annan'ın öncülüğünde yeni saldırı ve yaptırım başlıkları netleşti.

Annan'ın görüşmeler sonrası devreye girmesiyle Annan Planı adıyla anılan ve çıkmaza giren plana "geçiş süreci" planı eklendi.

Annan, "Suriye'de daha fazla can kaybı yaşanmasından ve süre giden çatışmaların daha geniş bir bölge ve dünya için yarattığı tehlikeden siz sorumlu olacaksınız" sözleriyle süreci uzatan

emperyalistleri harekete geçmeye çağırdı.

Toplantının sonuç bildirisinde ise geçişin mümkün olacağı 'tarafsız' bir ortam için bir geçiş hükümetinin kurulması öngörülüyor.

Sonuç bildirgesinde "Anayasal düzenin ve adalet sisteminin gözden geçirilebileceği, sonucun, halkın onayına sunulacağı, anayasal düzen kurulduğunda, özgür ve çok partili seçimler için hazırlanılması, kadınların geçiş sürecinin tüm safhalarında tam anlamıyla temsil edilmeleri gerektiği" ifade ediliyor.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için:

3-4-5 Ağustos'ta 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali'nde buluşuyoruz!

Emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak çürümektedir. Ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen, zengin ile fakir arasındaki uçurum her geçen gün büyümektedir. Bir tarafta dünya üzerinde her şeyi yaratan işçi ve emekçilere dayatılan yoksulluk ve sefalet koşulları durmakta, diğer tarafta yaratılan zenginlikleri gasp ederek büyüyen şirketler bulunmaktadır. Bir tarafta sağlıklı beslenme koşullarından yoksun milyonlarca insan gerçeği durmakta, diğer tarafta sınırsız bir tüketim ve israf yaşanmaktadır. Bir tarafta milyonlarca insanın sağlıklı barınma koşullarından mahrum olduğu gerçeği durmakta, diğer tarafta dünyanın en büyük gökdelenleri dikilmekte, deniz üzerine yapay adalar yapılmaktadır. Bir tarafta basit ve tedavisi mümkün hastalıklardan ölen milyonlar durmakta, diğer tarafta büyük karlar elde eden ilaç tekelleri bulunmaktadır. Kısacası yaşamın tüm alanlarında eşitsizlik ve kölelik koşulları hüküm sürmektedir.

Tüm bunlar bir avuç asalağın egemenliği üzerine kurulu emperyalist-kapitalist sistemin sonuçlarıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin efendilerinin ihtiyaçları ve çıkarları için insanlığa savaşlar, işgaller, açlık, sefalet ve yozlaşma dayatılmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistem insanlığı yıkıma sürüklemektedir

Neo-liberal politikalarla, dünya genelinde ekonomik ve sosyal saldırılar sürmektedir. Sistemin kronik olarak yaşadığı krizlerin faturası her defasında işçi ve emekçilere çıkarılmaktadır. Eğitim ve sağlık gibi emekçiler için yaşamsal kamu hizmetleri ulaşılamaz hale getirilmektedir. Yaşam koşulları ağırlaşmış, yoksulluk ve sefalet derinleşirken, çalışma alanlarında ortaçağ koşulları hüküm sürmektedir. Avrupa'nın refah toplumları olarak gösterilen ülkelerinde dahi saldırılar aralıksız sürmektedir.

Doğa emperyalist-kapitalist şirketlerin ihtiyaçları için yağmalanmakta, yıkıma uğratılmaktadır. Dünya genelinde emekçilere savaş, işgal, sömürü ve kölelik dayatan, baskı ve zor uygulamalarıyla insanları denetim altında tutmaya çalışan emperyalist kapitalist sistem aynı zamanda doğayı da talan etmektedir.

Her alanda gerçekleştirilen saldırıları insanlarda yaratılmaya çalışılan umutsuzluk tamamlamakta, örgütsüzlüğe mahkum edilen milyonlarca insan çıkış yolu bulamadığı için toplumsal bir çürüme yaşanmaktadır. Uyuşturucu ve alkol kullanımı artmakta, cinnet geçirenlerin sayısı çoğalmakta, hırsızlık, fuhuş, kumar ile insanlar içten içe çürütülmektedir.

Ekonomik ve sosyal saldırıları demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılar tamamlamaktadır. Birçok hak tırpanlanmakta, polis devleti uygulamaları yaygınlaşmaktadır. "Teröre karşı savaş" propagandası eşliğinde "en demokratik" ülkelerde bile kural dışı bir saldırı süreci işletilmektedir. Polis sayıları artırılmakta, insanlar fişlenmekte, yaşamın her alanı gözetlenmekte ve dinlenmekte, en küçük protestolara azgınca saldırılmakta, hak talep edenler tutuklanmakta, kısacası korku toplumu yaratılmaya çalışılmaktadır. İngiltere'den

Amerika'ya, Avrupa'nın birçok ülkesinden Türkiye'ye kadar son bir yıldır yaşanan saldırılar emperyalist-kapitalist sistemin, bir bütün olarak attığı adımları açıklıkla göstermektedir.

Emperyalist savaş ve işgaller artmakta, halklar arasında düşmanlık tohumları ekilmektedir. Geçtiğimiz yüzyıl içerisinde iki paylaşım savaşı ve sayısız bölgesel savaş ile insanlığı yıkıma uğratan emperyalist-kapitalist sistem, savaş ve saldırganlık politikalarına ara vermeksizin devam etmektedir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist devletler silahlanma yarışıyla beraber işgallerine devam etmekte, "özgürlük götürüyoruz" söylemleri eşliğinde yağma ve talan süreçlerini işletmektedir. Son on yıl içerisinde yaşanan savaş ve işgaller tüm açıklığı ile ortadadır. Afganistan'la başlayan, Irak ile devam eden emperyalistler geçtiğimiz aylarda Libya'yı hedef almıştı. Şimdilerde ise hedefte Suriye vardır.

Türkiye'de de her alanda saldırılar artıyor

Tüm bu süreçler emperyalist kapitalist sistemin organik bir parçası olan Türkiye'de de aynı biçimde yaşanmaktadır. Türkiye burjuvazisi ve onun devleti, emperyalizmin hizmetkârı ve aktif taşeronu konumundadır. Kardeş halklara dönük emperyalist saldırılarda ülke topraklarını sonuna kadar emperyalistlerin hizmetine açmakta, Afganistan, Lübnan vb. ülkelere emperyalistlerin hizmetinde işgal güçleri göndermekte, şimdilerde olduğu gibi emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda savaşa girmek için can atmaktadır. Emperyalist savaş ve saldırganlık çığırkanlığı ile efendilerine hizmet etmeye çalışmaktadır.

Dışarıda savaş ve saldırganlık yaygarası kopartanlar, içeride ise faşist baskı ve terörü artırmaktadır. Başta Kürt halkı olmak üzere toplumun geneline yönelik bir saldırı süreci işletilmektedir. En ufak bir hak arama eylemi, azgın devlet terörüyle karşılanmakta, ilerici ve devrimci güçler cezaevlerine doldurulmaktadır. Polis devleti uygulamaları artmakta, işkence yaygınlaştırılmakta,

insanlar sokak ortasında katledilmektedir. Grevler yasaklanmakta, sınırlı olan sendikal örgütlülükler dağıtılmaya çalışılmakta, kontra sendikalarla işçi ve emekçiler denetim altına alınmaya çalışılmaktadır. Sendikalar basılmakta, sendikacılar tutuklanarak cezaevlerine konulmaktadır. Bir yanda Sivas Katliamı'nı devlet adına gerçekleştiren tetikçiler aklanırken, diğer tarafta Roboski'de F-16'larla 35 Kürt köylüsü katledilmektedir. Bir tarafta "teröre karşı mücadele" propagandası ile Kürt halkının haklı mücadelesi bastırılmaya çalışılırken, diğer tarafta şovenizm zehriyle emekçiler sersemletilmektedir. Her köşe başına konulan kameralarla, yasadışı dinlemelerle korku toplumu yaratılmaya çalışılmakta, burjuva yasalar bile çoğu zaman ayaklar altına alınmaktadır. Dinci gericiilik yaşamın bütününe egemen hale getirilmeye çalışılmakta, dinsel önyargılar körüklenerek sermaye sınıfı ve uşağı AKP hükümeti ömrünü uzatmaya çalışılmaktadır.

Sermaye devleti aynı zamanda işçi ve emekçilere dönük ekonomik, sosyal saldırılarını da yoğunlaştırmış durumdadır. Meclisten ardı ardına saldırı yasaları çıkartılmakta, ağır bedeller ödenerek kazanılan haklar gapedilmektedir. Eğitim ve sağlık ticarileştirilerek, parası olanın yararlanabileceği bir ayrıcalık haline getirilirken, çalışma koşulları her geçen gün ağırlaşmaktadır. En küçük önlemlerin dahi alınmaması, ağır ve uzun çalışma koşulları nedeniyle iş cinayetleri artmakta, hemen her gün bir ölüm haberi gelmektedir. Güvencesiz ve esnek çalışma uygulamaları dayatılmakta, sefalet ücreti ile kölelik koşulları hüküm sürmektedir. Temel tüketim maddelerine yüksek oranlı zamlar yapılırken, vergiler ağırlaştırılmaktadır. Bunlar gibi birçok saldırının yanı sıra şimdilerde ise kıdem tazminatının gaspı, işçi simsarlığı anlamına gelen özel istihdam büroları ve sefalet ücreti koşullarını ağırlaştıracak olan bölgesel asgari ücret uygulaması için hazırlıklar yapılmaktadır.

İşçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesi güçlendirilmelidir!

Yeni bunalımlar ve savaşlar dönemi

içerisindeyiz. Emperyalistler arası rekabetin ve çelişkilerin arttığı, dünya jandarması ABD'nin hegemonyasının çözüldüğü, dünyanın genelini etkileyen kapitalist krizin derinleştiği böylesi bir dönemde, süren ve gündemde olan yeni emperyalist savaş ve işgaller bir tehdit olarak insanlığın önünde durmaktadır. Birçok ülkede etnik ve dini çatışmalar kışkırtılmakta, kardeş halklar arasına düşmanlık tohumları ekilmektedir. Emperyalist kapitalist sistemin efendilerinin ve uşaklarının insanlığa dayattıkları yeni savaşlara, işgallere karşı "Yaşasın halkların kardeşliği" şiarını daha güçlü haykırarak ve mücadeleyi yükseltmek yakıcı bir ihtiyaç durumundadır. Özellikle emperyalizmin taşeronluğuna soyunmuş, başta Suriye halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halklarını tehdit eden Türkiye gibi bir ülkede bu mücadelenin güçlendirilmesi daha özel bir önem taşımaktadır.

Emperyalist kapitalist sistemin işçi ve emekçilere dayattığı ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel saldırılar her geçen gün artarken, baskı ve zorbalık koşulları yaygınlaşırken, yoksulluk ve sefalet derinleşirken, yaşam işçi ve emekçiler için her anlamıyla çekilmez hale gelirken, gerici kültürel kuşatmayla insanlar uyuşturulurken işçi sınıfının birliği ve devrimci sınıf mücadelesi tek çıkış yolu olarak durmaktadır. İşçi ve emekçilerin sömürsünü artırmaya, kölelik prangalarını sağlamlaştırmaya, baskı ve zor aygıtlarıyla teslim almaya, gerici ve yoz kültürü ile kötürümleştirmeye, etnik ve dini çatışmaları körükleyerek bölmeye çalışan sömürü düzenine verilecek en güçlü yanıt "Yaşasın işçilerin birliği" şiarıyla mücadeleyi güçlendirmektir.

9. Mamak Kültür Sanat Festivali'ni örgütleyeceğiz!

Burjuvazinin yaşama egemen kılmaya çalıştığı kültür ve sanatı parçalamak, ancak işçi sınıfının devrimci kültürünü yaratmaktan, güçlendirmekten geçer. İşçi ve emekçilerin emperyalist savaş ve saldırganlığa, kapitalist sömürü ve soyguna karşı mücadelesinin temel bir alanıdır kültür sanat. Yaşamın her alanında olduğu gibi işçi sınıfının, kapitalizmin karşısına kendi alternatif kültür sanat mücadelesi ile de çıkabilmesi, sözünü söylemesi gerekmektedir. İşte bu bakışla 3-4-5 Ağustos'ta "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla 9. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin örgütlenmesi sürecini başlatmış bulunuyoruz.

Mamak Kültür Sanat Festivali işçi sınıfının devrimci kültür sanat mücadelesinde atılmış mütevazı bir adımdır. Sömürü, soygun ve yozlaşmaya karşı paylaşımın, kardeşliğin, kolektivizmin yaşatılmasıdır. Emperyalist savaşlara, işgallere karşı, halkların kardeşliğini haykırarak dayanışmayı yükseltmektir. Kapitalizmin karanlığına karşı devrim ve sosyalizm saflarında örgütlenme çağrısıdır. Müziği, şiiri, tiyatroyu bir avuç elitin işi sananlara inat, emekçilerin üretmesi ve üretimlerini paylaşmasıdır. Kapitalizmin karanlık dünyasına karşı açılmış bir bayraktır.

9. Mamak Kültür Sanat Festivali; emperyalist savaş ve saldırganlığa, faşist baskı ve teröre, kapitalist sömürü ve soyguna karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltecek, işçi ve emekçileri örgütlenmeye ve mücadeleyi güçlendirmeye çağırarak. Üç gün boyunca kültür sanat ürünleri Mamaklı emekçilerle buluşacak, "Yeni bir dünya, yeni bir kültür" umudu daha güçlü haykırılacak.

Mamak Kültür Sanat Festivali Hazırlık Komitesi olarak işçi ve emekçileri, 'işçilerin birliği, halkların kardeşliği' mücadelesini güçlendirmeye, Mamak Kültür Sanat Festivali'ne omuz vermeye ve birlikte örgütlemeye çağırıyoruz.

**Mamak Kültür Sanat Festivali
Hazırlık Komitesi**

Yerel işçi bültenleri 15-16 Haziran ruhunu taşıyor...

Çeşitli sanayi havzalarında yürüyen devrimci sınıf faaliyetinin temel araçlarından olan yerel işçi bültenlerinin Haziran-Temmuz sayıları 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleyi büyütme çağırıyor.

Sermayenin sosyal yıkım ve kölelik saldırıları, iş cinayetleri, MESS Grup TİS süreci, süren işçi direnişleri ve 2 Temmuz Sivas Katliamı gündeminin de işlendiği bültenler yaz döneminde işçilerle buluşuyor.

Adana İşçi Bülteni

Adana İşçi Bülteni'nin Temmuz ayı sayısının kapak sayfasında, artık birer katliama dönüşen iş cinayetleri işleniyor. "İş cinayetleriyle öldüren düzen, işçilere bir mezarı bile çok görüyor" ana başlığıyla Adanalı işçilere seslenen bültende, iş cinayetlerinin kader olmadığı hatırlatılıyor.

42. yılında 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni de selamlayan Adana İşçi Bülteni, Toroslar Elektrik Dağıtım şirketinde işten atılmaya karşı aylardır direnen Enerji Sen üyesi işçilerin de sesi ve soluğu oluyor. Bültende, işçilerle yapılmış bir röportaja yer veriliyor.

Adana bölgesinde kurulu çeşitli fabrikalardaki güvencesizlik ve kurlsız çalışmanın da teşhir edildiği bültende, Sivas Katliamı'nı lanetleyen bir yazıya yer veriliyor.

Bursa İşçi Bülteni

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ruhuyla mücadeleye çağırarak Bursa İşçi Bülteni'nin Haziran sayısında, hava işkoluna getirilen grev yaşağı işleniyor. Grev hakkına sahip çıkma çağrısında bulunan bültenin ilerleyen sayfalarında Bosch işçilerinin, Türk Metal çetesine vurdukları darbe de farklı yönleriyle işleniyor. Farklı fabrikalardan metal işçileri, Bosch işçilerinin çaktığı kıvılcımı büyütme çağrısında bulunuyorlar. Örgütlenme deneyimlerini aktaran işçi

yazılarıyla kürsü niteliğine bürünen bültende, MESS'i ve Türk Metal çetesini 15-16 Haziran ruhuyla yere serme çağrısı yükseltiyor.

Gebze İşçi Bülteni

İşçi havzası Gebze'de fabrikalara ve sanayi havzalarına ulaşan Gebze İşçi Bülteni ise, hazırlıkları başlayan MESS Grup TİS sürecine dikkat çekiyor. Bülten, 15-16 Haziran ruhuyla MESS'i dağıtmaya, sözleşmelere sahip çıkmaya çağırıyor.

Türkiye işçi sınıfının önemli mücadele deneyimlerinden biri olan Alpagut işgali ve özyönetim denetiminin de işlendiği bültende Türk Metal üyesi Güngör Metal işçilerinin işten atılmalarına da yer ayrılmış. İşçi yazılarıyla zenginleşen bültende kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi planını ele alan bir yazıya da yer veriliyor.

Kayseri İşçi Bülteni

Ağırlıklı olarak, farklı sektörlerden işçilerin yazılarının yer bulduğu Kayseri İşçi Bülteni'nde, 15-16 Haziran ruhuyla sınıf mücadelesini yükseltme çağrısında bulunuluyor.

Fabrikalardaki ağır baskı ve sömürü koşullarını aktaran öncü işçilerin yazılarının dikkat çektiği bültende CEHA işçilerinin direnişi de işleniyor.

Ankara İşçi Bülteni

Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye'nin Haziran sayısında, sendikalaştıkları için işten atılan Deri-İş üyesi TOGO Ayakkabı işçilerinin direnişine yer verildi. Grup TİS sürecine dair yazıların da yer bulduğu bültende, direnen işçilerin yol gösterdiğini belirtmek üzere Türkiye genelinde devam eden işçi direnişlerini de yer veriliyor.

15-16 Haziran İşçi Direnişi'nin yolundan yürümeye çağırarak bültende, halkların kardeşliği çağrısı da yükseltiliyor.

Ya sendika girecek ya kepenkler inecek!

Ben 16 senelik bir TOGO işçisi olarak aslında TOGO hakkında çok güzel şeyler yazmak isterdim, ama ne yazık ki TOGO benim hayatımda ona dair ne kadar güzel şey varsa hepsini benden aldı.

TOGO'da kaybedecek daha fazla bir şeyim kalmamıştı. Bir tek şeyim kalmıştı, o da canım! Çünkü sağlıksız koşullarda çalışıyor, üretiyor ve bunun da bedelini türlü türlü hastalıklarla ödüyor, bir taraftan sağlığını kaybediyor, bir taraftan her gelen senenin bir önceki seneyi aratan maddi ve manevi sıkıntılarının bedelini ödüyorduk.

Bu sıkıntılara daha fazla ne ben ne de arkadaşlarım katlanabiliydik. Bir şeyler yapmalıydık. Bir yerlerden başlamalıydık. Ama nasıl yapmalıydık bilemiyorduk.

Arkadaşlarla çalışırken türlü türlü fikirler üretiyor, araştırıyor, ama bir türlü çıkar yolu bulamıyorduk veya bir araya gelemiyorduk. Tam da bu sırada arkadaşlarımızdan aşçımız Özgür, sendikada bir tanıdığının olduğunu ve sendikayı biraz araştırdığını ve bizim de kurtuluşumuzun sendika ile olacağını söyledi.

Birer birer görüşme yaptık. Görüşmeler sonucu kendimizce yorumlar yaptık ve inandık. Hepimiz bir anda umutlandık. Sanki kaybetmiş geçmişe dair bütün haklarımızı almış, arayışta bulamadığımız bütün çıkmaz yolların haritasını bulmuştuk.

Ve sendika ile tanıştık. Sendikalı süreci işverenden ancak 25 gün saklayabildik. İşverenin sendikalı olmamızı öğrenmesi üzerine ilk önce 9 arkadaşı, sonrasında da 26'mızın birer gün ara ile işlerine son verdi. O günden bu güne tam 64 gün geçti. İşten çıkarılınca sendikamız (Deri-İş) ve destekçilerimiz ile beraber direnişe geçtik. Tam 64 günü geride bıraktık. Bu 64 günlük direnişimiz içerisinde aslında çok bilmediğimiz ya da bilip de bize yabancı olan bir çok şeyin aslında kendi hayatımızın birer kayıp parçaları olduğunu öğrendik.

Direnişimiz boyunca birçok kurum ve kuruluşla tanıştık. Bu gelip gitmeler bizi çok mutlu ediyordu. Bu mutlulukla TOGO'daki direnişimiz adeta perçinleniyor, inancımız daha da büyüyordu. Her gelen ziyaretçiden yeni yeni şeyler öğreniyor, bu öğrendiklerimizi kendimizce uygulamaya çalışıyorduk. Adeta okul gibiydi direniş alanımız. Hergün ayrı bir hoca, her gün ayrı bir dersti sanki.

40 yaşında bir işçi olarak, hayatta öğrenemediğim birçok şeyi burada öğrendim. İşçi sınıfını, sınıf dayanışmasını, örgütlü çalışmayı vb. daha birçok şey öğrendim. Bu direniş sürecinde birçok iş de yaptık. Mesela fabrika önünde ilk basın açıklamamız, bu açıklamada söz alan sayın milletvekilleri ve sendikamız genel başkanı Musa Servi çok güzel konuşmalar yaptı. Bu konuşmalar patronu rahatsız etmişti. Bu ise yaptığımız işin doğru olduğunun kanıtıydı.

Atılan sloganlar ayrı bir güç katıyordu gücümüze. Bu basın açıklamalarını devam ettirdik. Ankara'da bulunan diğer mağaza önlerine taşındık. Her basın açıklamamız bizlere çok büyük moral oluyordu. Bildiriler dağıtıyorduk, bilmediğimiz birçok şeyi öğreniyor ve görev almaya çalışıyorduk. Diğer sendikaların ziyaretleri, parti ziyaretleri ve olabildiğince gelen davetlere icab etmek gibi türlü görevlere katılıyorduk. Bu arada 1 Mayıs coşkusunu yaşadık. Daha bütün bunlara alıştık alışacağız derken gözaltılarla tanıştık, bu da benim ilk deneyimimdi.

Ama hiç korkmamıştım. Çünkü yanlış bir şey yapmamıştım, tamamen haklı olduğum bir mücadelenin içindeydim. Bu da bana korku değil güç veriyordu. Çünkü davam ekmek davasıydı. Üç gün arka arkaya gözaltına alındıktan sonra gözaltı süreci de bitti, artık alınmıyorduk, hatta çevik kuvvet eskisi kadar gelmiyordu.

Gün geçtikçe yaşadığımız şeylerin heyecanının kaçmaya başladığının farkına vardık, her gün aynı şeylerdi sonuçta. Bizler çalışan-üreten insanlardık, boş durmak sıkıyordu bizleri. Çalışmak ve üretmek istiyorduk. Ama işimize bir türlü dönemiyorduk. Çünkü patronlar sendikayı da sendikalı işçiyi de istemiyordu. Sendikayı sokmamaya kararlıydılar hala da öyleler. Ama bizler kararlıyız. "Ya sendika girecek ya kepenkler inecek!" Bizim direnişimizi bu sloganın çok güzel ifade ettiğini düşünüyoruz.

Bunların dışında ben ve arkadaşlar bizi yazan dergi ve gazeteleri okumaya başladık. Tabi bunları para verip almıyorduk. Alana gelen arkadaşlar süreci anlatan bütün haberleri bizlere taşıyorlardı. Bu arada arkadaşlar kitaplar da getiriyorlardı. Geçmişteki direnişleri ve o direnişlerdeki işçilerin neler yaşadıklarını, nasıl kazanıp nasıl kaybedebileceğini anlatan çeşitli kitaplardı bunlar. Bir tanesi benim de okuduğum AYMASAN işçilerini anlatan "Bir direngen soluk" adlı kitaptı. Bu kitap başından sonuna kadar tüm işçilerin okuması gereken müthiş bir kitap. Tam bir direniş sembolü bence. Ben o kitabı okuyunca sanki kendi başımdan geçenleri okuyordum.

AYMASAN işçilerinin çalışırken yaşadıkları ve yöneticilerinin yaptıkları baskılar bizim TOGO'da yaşadıklarımızın aynısı gibiydi. Fakat onlar direnişte bence bizim direnişimizden daha iyilermiş. Onlara bakarak bizim o kadar çok eksikimiz veya yapacak o kadar çok işimiz var ki, onlar 170 günlük bir direniş yaşamışlar. Bu direnişte Sevgül'ün adeta bu direnişin kaptanı olduğunu da unutmamak gerekir. Aynı zamanda böyle bir kaptanı kutlayıp her bir direnişe Sevgül gibi kaptanlar bulmak gerekir diye düşünüyorum. Kadın başına verdiği mücadelenin kelimelerle değil ancak yaşanarak anlaşılıp anlatılması lazım.

AYMASAN işçileri patronlarının evlerine kadar taşınmışlar direnişlerini. Fabrika önünde çadır

kurmuşlar. Orayı hiç terk etmemiş, geceli gündüzlü kalmışlar alanda. Eylemlerini daha geniş kitlelere duyurmak için, dayanışma gecesi, kalem satışları, kermesler, KESK ve DİSK'in o zaman başlatmış oldukları Ankara yürüyüşüne coşkulu katılmaları, bunun öncesinde tüm dünyada yapılan G-8 zirve toplantısının protesto eylemine de katılmış olmaları da cabası...

İşçiler birlik olunca yenemeyecekleri hiçbir gücün olamayacağını farkına varmalılar bence. Bu ülkede parası olana adalet, parası olmayana dayak olmamalı, herkes onur mücadelesi içerisinde olmalı, düzen kurumları patronların hizmetinde olmamalı.

Biz belki sesimizi AYMASAN işçileri kadar duyuramadık. Ama bu doğru şeyler yapmadık anlamına da gelmez. AYMASAN işçilerinin en çok ses getiren yalı baskını eylemini hayretle okudum. Bu tür bir eylem aslında bizim de bir eylemimiz olabilir. Biz de Ümitköy'de bulunan patronun villası önüne bu direnişi taşıyabiliriz. Belki o zaman biz de daha çok ses getirebiliriz.

Mesela, 15-16 Haziran hazırlıkları yapan AYMASAN işçileri tüm etkinliklerde kendi emekleri ile yarattıkları eserleri sahnelemişler. Şiirler, türküler, halaylar, grev türküleri ve marşları, ayrıca tiyatroyla da tanışarak kadın erkek demeden birlikte sahnelemişler. Bunları biz de yapabiliriz. Bizler şu anda imza kampanyasındayız. O da fena gitmiyor. Kalem satışlarımızla da birlikte maddi destek de buluyoruz.

Tabi ki direnişimizi devam ettirmek için bunlar yeterli değil. Asıl olan, bilinçli ve onurlu bir şekilde haksızlığa karşı dik durmamızdır. Bu duruşumuzdan asla ödün vermememizdir. Çünkü bizim buradaki direnişimiz, sadece kendimiz için değil işçi sınıfı için de yapılan bir direniştir. Biz bu direnişten başarılı bir kazanımla çıkacağımıza inanıyoruz ve bizden sonrakilere de ışık tutacaktır.

Umarım eksiklere rağmen bizim direnişimiz de mücadele eden işçilerin lehine biter. Umarım AYMASAN direnişine bir halka da biz oluruz.

**Yaşasın halkların kardeşliği!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

**TOGO işçisi
Şentürk ÇOBAN**

Samsun'da rant dönüşümü can aldı

3 Temmuz günü Samsun'da şiddetli yağmur sele dönüştü. Samsun Canik'teki 450 haneli TOKİ Konutları'nın bazı bodrum katları, Mert Irmağı'nın taşması sonucu su altında kaldı. Sel baskını sonucu en az 4'ü çocuk 9 kişi yaşamını yitirdi.

"Kentsel dönüşüm" ve "kira öder gibi ev sahibi olun" yalanları arkasına gizlenen sermayenin inşaat rantı can almaya devam ediyor. Samsunlu emekçilerin evlerini yıkarak kurulan TOKİ Kuzey Yıldızı Konutları'nın alt yapısı üzerinde durulmamış, dere yatağına yakınlığı nedeniyle alınması gereken önlemler alınmamıştır.

Gazetecilere yaptığı açıklamada bildik yalanlara sarılan Samsun Valisi Hüseyin Aksoy, meteoroloji verilerine göre kentte gece metrekaresine 48,5 kilogram yağış düştüğünü savunarak katliamı olağan kılmaya çalıştı. Eski TOKİ Başkanı olan Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar "yer seçiminde ve yapılaşmada bir hata olduğunu zannetmiyorum." sözleriyle temenni ve tahmine dayalı 'bilimsel' inkarını açıkladı.

TOKİ Konutları'ndaki sel baskını dışında Mert

Irmağı üzerindeki köprülerden biri de yıkıldı. Çaycuma'da 15 kişiye mezar olan köprü faciasından sonra da "münferit" açıklamaları yapılmıştı. 'Doğal felaket' denerek geçiştirilen ölümlerin sorumlusu sermaye devleti ve patronların kar hırsıdır. Alınması gereken önlemleri almayan, malzmeden çalarak karını artıran bakış yeni ölümlere davetiye çıkarıyor.

Yıkımlarda pervasızlık dönemi

Kadıköy Acıbadem Mahallesi İsmail Hakkı Bey Sokak'ta oturan Romanların evleri 4 Temmuz günü yıkıldı.

Polis ordusuyla yıkıma gelen zabıta ekipleri Romanlara ait 16 gecekonduyu sabah saatlerinde yıktılar. Romanlar eşyalarını alamazken yıkımda hayvanlar da enkazın altında kaldı. Yıkımdaki pervasızlığa tepki gösteren emekçiler evlerin çatısına çıkarak yıkımı engellemeye çalıştı. Polisin saldırısıyla karşılaşan emekçiler yıkımları durduramadı.

Sermaye hükümetinin yasalarıyla inşaat

alanındaki rantın büyümesi ve büyük yıkımlar öncesi saldırganlık yoğunlaştırılıyor.

Burjuva basın da bu pervasız saldırganlıkta üzerine düşen rolü yaparak haberi taraflı aktarıyor. Burjuva basının bilinçli olarak çarpıttığı bilgilerde 3 gün önce yapılan bildirim "Haziran ayında yapıldı" denerek çok önceden haber verildiği izlenimi yaratılmak isteniyor. Burjuva basının yıkımı meşrulaştırma çabalarına gösterilen tepkiler "basına saldırdılar" diye sunularak Romanlar 'suçlu' ilan ediliyor.

Rant için geri sayım

Taksim Meydanı'nın "Taksim'i yayalaştırma" adı altında rant ve yağmaya açılması için geri sayım başladı. 240 günde bitecek çalışmalar için ön teklifler alındı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Taksim'i yayalaştırma projesiyle ilgili ön yeterlilik ihalesinin tamamlandığını açıkladı.

'Taksim Dayanışması' adı altında bir araya gelen çok sayıda meslek odası, mahalle derneği, sendika ve demokratik kitle örgütü, ihale ve projeyi protesto ediyor.

TMMOB Mimarlar Odası, Şehir Plancıları Odası ve Peyzaj Mimarları Odası, projenin yürütmesinin durdurulması ve iptali istemiyle dava açtı. Ancak devam eden yasal sürece rağmen altyapı ve tünel yollarının yapımı için ihale süreci başlatıldı.

Polis bilirkişi oldu

Arkasına yaslandığı gerici-faşist yasalar eliyle sayısız işkenceye, infaza imza atan polis teşkilatı, 'Herne Peş' isimli Kürtçe marşın 'PKK marşı' olup olmadığını belirlemek amacıyla görevlendirilen bilirkişinin hazırladığı raporda "bilirkişi" oldu. Polis terörü ve cinayetleriyle ilgili tüm davalarda katil polisleri aklayan düzen yargısı, tam bir işbirliği örneği sergileyerek polis değerlendirmesini esas aldı.

Türk Tabipleri Birliği (TTB) tarafından düzenlenen 'Nitelikli Sağlık Hizmeti İçin Çok Ses Tek Yürek Mitingi'nde tıp öğrencisi Zülküf Akelma'ya 'Herne Peş'i söylediği ve söylediği gerekçesiyle 'terör örgütü propagandası yapmak' suçundan dava açılmıştı.

Özel Yetkili Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi 'Herne Peş'in 'PKK / KCK marşı olup olmadığının' belirlenmesi için bilirkişi görevlendirmişti. 'Kürtçe tercüman' sıfatını taşıyan D. T. isimli bilirkişi, raporunu mahkemeye sundu. Bilirkişi, eylemde polis tarafından çekilen görüntüleri izleyerek, grubun ve Akelma'nın Herne peş isimli Kürtçe marşı söylediğini vurguladı. Dava dosyasında Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün resmi yazısında "Bahse konu Kürtçe marşın PKK / KCK terör örgütünün silahlı faaliyet gösteren mensuplarına atfen söylendiği belirtilmiştir" denildi.

Avukat Mustafa Güler bilirkişinin hazırladığı raporu eleştirerek şöyle konuştu: "Emniyet böyle söylediği için bu böyledir diyen bir bilirkişi raporu. Dosyadaki emniyet raporunu okumak için bilirkişi raporu alınmış oldu. Trajikomik bir durum."

ekimgencligi.net yayında...

“Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”

Gençlik hareketi içerisinde işçi sınıfı devrimciliğinin bayrağını taşıyan ve 16 yılı aşkın bir süredir çıkardıkları aylık yayınlara gençlik kitlelerine devrimin ve sosyalizmin sesini taşıyan genç komünistler, uzunca bir süredir yoğun emek ve çabayla sürdürdükleri www.ekimgencligi.net günlük internet sitesinin hazırlıklarını tamamladılar.

Dünyayı yıkıma sürükleyen kapitalist barbarlık düzenine karşı sosyalizm mücadelesini yükselten ve sınıfın devrimci partisinin sesini gençlik kitlelerine taşıyan Ekim Gençliği, ekimgencligi.net internet sitesi aracılığıyla hem burjuvazinin internet ortamındaki gerici ablukasına/tahakkümüne devrimci bir solukla müdahale etme, hem de sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesini çok daha geniş bir gençlik kitesine ulaştırmayı hedefliyor.

ekimgencligi.net: Gençliğin ve devrimin sesi!

Üniversite amfilerinden sokaklara, hayatın her alanında büyük bir özveriyle sürdürülen devrim ve sosyalizm kavgasına internet ortamından omuz verecek olan ekimgencligi.net, gençlik hareketini merkez alan ancak sınıf mücadelesinin tüm öteki alanlarını da kucaklayan bir internet sitesi olma iddiasıyla yola çıkıyor.

Bu çerçevede, siteye ilişkin öne çıkan bazı temel bölümleri ve özellikleri tanıtmak istiyoruz.

Okurlar, üniversiteli ve liseli gençlik hareketi başta olmak üzere birçok alana dair **haberlere** site üzerinden erişebilecekler. “*Gençlik hareketi, siyasal gündem, sınıf hareketi, dünya, kadın, kültür-sanat, bilim-teknik ve kent-çevre*” başlıkları üzerinden tanımlanmış haber ve yazılara ana sayfadaki hareketli manşet ve onun altındaki ilgili haber/yazı gösterim bölümlerinden erişebilecekler. İlgili yazılara ana sayfa üzerinden genel çerçevede erişebilecek olan okurlar, söz konusu bölümlerin kendi sayfalarından da istedikleri yazıya ulaşacaklar. Bu sayfalar üzerinden yine ilgili bölümlerin **arşivlerine** de ulaşabilecekler.

Ana sayfanın sağ sütununda bulunan “**Son haberler**” bölümünden ise siteye girilmiş son beş haber ve yazıyı görebilecekler.

ekimgencligi.net, okurlarına geniş ve zengin bir makale arşivi de sunuyor. Ana sayfa bulunan menüden “**Makaleler**” bölümüne tıklayarak okurlar, Ekim Gençliği’nin ve komünist işçi partisinin temel yazı ve değerlendirmeleri başta olmak üzere çok sayıda yazıya rahaklıkla erişebilecekler. Dileyen okurlar, “Başlık filtre” ve “İçerik filtre” araç çubuklarını kullanarak aradıkları makeleye çok daha hızlı ve kolay biçimde ulaşacaklar.

Ana sayfanın en altında bulunan “**Makaleler**” ve “**Çeviriler**” kutularından ise öne çıkan makale ve çevirilere erişme imkanı bulacaklar.

Okurlar sitede bulunan tüm haber ve makaleleri **sosyal paylaşım** siteleri üzerinden paylaşabilecekler. Sağ alt köşede bulunan paylaşım butonunu tıklayarak okurlar, burada sunulan seçeneklerden dilediklerini kullanarak ilgili haber ya da makaleyi internet ortamından paylaşabilecekler.

Ana sayfadaki sol sütunda bulunan “**Materyal arşivi**” bölümü ile okurlar Ekim Gençliği’nin çalışmalarında kullandığı materyallerin pdf hallerine ulaşabilecek.

ekimgencligi.net, Ekim Gençliği’nin dergi arşivinin önemli bir bölümünü de okura sunuyor. Okurlar “**EG Arşivi**” bölümünden Ekim Gençliği’nin eski sayılarının birçoğuna ulaşabilecek, 16 yılı aşkın yayım hayatında

ortaya çıkan zenginliğin bir bölümünü de olsa inceleme şansını yakalayacaklardır.

Öte yandan, okurlar “**Video**” ve “**Foto Galeri**” bölümlerinden de çeşitli sinevizyonlarla beraber eylem ve etkinliklerin görüntülerine ulaşabilecekler.

Ana sayfa bulunan “**RSS**” bölümü aracılığıyla, aynı zamanda kizilbayrak.net sitesinin son haberlerine de erişebilecek olan okuyucular, böylelikle günceli yakalama noktasında ek bir olanağa da sahip olacak.

Okurlar ana sayfa bulunan “**Arama motoru**” ile ekimgencligi.net sitesindeki tüm içeriğe ilişkin arama yapılabilecek. Dileyen okurlar ana sayfa üzerinden yapacakları aramanın ardından karşılıklarına çıkacak “**Arama**” sayfasında daha ayrıntılı bir arama da yapabilecekler.

Ana sayfa bulunan “**İletişim grubu**” bölümüne kayıt yaptıran okurlar ise, düzenli olarak mail yoluyla bilgilendirilecekler. Bu bölüme üye olan okurlar gündeme ilişkin gelişmelerden mail yoluyla da haberdar olurken, Ekim Gençliği’nin açıklamaları ve temel materyallerine de rahat ve hızlı bir şekilde ulaşma imkanı bulacaklar.

ekimgencligi.net sitesinin okuyucularına sunduğu bir

diğer özellik de “**Etkinlik takvimi**”. Ana sayfada bulunan takvim üzerinden ilgili eylem ve etkinliklere erişilebilecek. (İçerisinde olunan günün kırmızı çerçeveye gösterildiği takvimde, eylem, etkinlik ya da tarihsel gündemin tanımlandığı günler ise çerçeveli gri zemin içerisinde olacak.) İstenilen günün üzerine tıkladıktan sonra ekrana gelen sayfadan gelişmeler takip edilebilecek.

Ana sayfadaki menüden “**İletişim**” linkine tıklayarak ise, öneri, görüş veya yorumlarını ekimgencligi.net sitesinin mail adreslerinden biri olan info@ekimgencligi.net’e doğrudan ulaşabilecekler. Bu bölümden siteye doğrudan dosya da iletebilecekler.

Ekim Gençliği saflarında örgütlenmeye, kavgayı büyütmeye!

ekimgencligi.net sitesinin yayım hayatına başladığını duyuran **Ekim Gençliği**, bu vesileyle tüm gençliği bir kez daha özgürlüğüne ve geleceğine sahip çıkmaya, genç komünistlerin saflarında örgütlenerek devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermeye çağırıyor.

ODTÜ’de eylemli mezuniyet

ODTÜ’de 1 Temmuz günü yapılan mezuniyet töreni, diplomasını alan ODTÜ’lülerin açtıkları pankartlarla dikkat çekti.

Mezuniyetlerini kutlayan ODTÜ öğrencileri, tören sırasında açtıkları pankartlarda tutuklu öğrencilerden kürtaj yasağına, atanamama sorunundan afet yasasına kadar bir dizi konuya değindiler.

ODTÜ’lüler, mezun oldukları alanlarla ilgili mesajlar verdiler. Eğitim Fakültesi mezunları 4+4+4’ü ve eğitim emekçilerinin tanamama sorununu işlerken, Maden Mühendisliği mezunları madenlerin gerçek sahibinin halk olduğuna dikkat çektiler. Psikoloji mezunları ise “Savaşın açtığı yaraları psikologlar kapatamaz!” diyerek emperyalist savaşa tepkilerini gösterdiler.

İnşaat Mühendisliği mezunları, bölüm arkadaşları İlhan Kaya’ya ve tüm tutuklu öğrencilere özgürlük talebinin yazılı olduğu pankartla yürüdü.

İktisat mezunları da “Sağlam kafa sağlam cezaevinde! Biz mezunuz, 771 arkadaşımız tutuklu! Tutuklu öğrencilere özgürlük!” pankartı ile tutuklu öğrencilere dikkat çekti.

Şehir Bölge Planlama mezunlarının gündemi ise Afet Yasası oldu. Mezuniyet töreninde kadınların kürtaj hakkına dönük saldırı da gündeme alınarak “Benim bedenim benim kararım!” denildi. Erkek mezunlar da “O’nun bedeni, O’nun kararı” dövizleriyle kadınların kürtaj hakkına sahip çıktı.

DTCF’de ceza terörü

DTCF’de geçtiğimiz dönem “siyasi içerikli afiş asmak”, “okul yönetimini ve verdiği kararları hedef göstermek” gibi nedenlerle 30’u aşkın öğrenciye 100’ün üzerinde soruşturma açılmıştı.

DTCF yönetiminin soruşturma terörü yaz tatiline girildiği dönemde ceza terörüne dönüştü. Aralarında iki Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu onlarca öğrenciye astığı afişlerden soruşturma açan Dekanlık, asılan her bir afiş için 1 hafta uzaklaştırma cezası verdi.

Bir Ekim Gençliği okuru tamamlanan 7 soruşturma sonucu toplamda 1 ay 3 hafta ceza aldı.

Ekim Gençliği / DTCF

Bir savaşın kirliliği çocukları ne kadar hedef aldığıyla anlaşılır!..

Kirli savaşın kirli yüzü kime gülümsüyor?

Düzen saldırdıkça saldırıyor. Daha yaraların biri kapanmadan başka bir noktadan akıyor kan. Ama düzen saldırdıkça yeni yöntemler de geliştiriyor. Tek başına gazın, copun, silahın yetmeyeceğini biliyor. Ve kirli savaşın belki de en kirli yönteminde uzmanlaşıyor. Yani Kürt halkını “onlar için mücadele” ettiğine inandırmaya çalışarak saldırıyor.

“Taş atan çocuklara oyuncak” başlıklarıyla servis edilen boyalı burjuva basın haberlerinde çocuklara hediye vererek bir halk teslim alınmak isteniyor.

O hediyelerden biri 23 Nisan 2009’da ‘Çocuk Bayramı’ kapsamında Hakkari’nin Bağlar Mahallesi’nde verildi. Özel Harekat polisinin dipçikle dövdüğü 14 yaşındaki Seyfi Turan komaya girmişti. 3 ay sonrasında dahi konuşmakta zorluk çekiyordu. Çünkü yediği dayak sonucu çenesinde ağır hasar oluşmuştu.

Geçtiğimiz haziran ayında 15 yaşında Özgür Taşar panzerden açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi. Çocuklara oyuncak dağıtmak için anlam bekleyenler ölüm dağıtmak için sebep aramıyor. Tüm yarattıkları felakete rağmen gülümseyerek çocuklarımıza oyuncak uzatıyorlar.

Gerilla cenazesini panzer arkasında sürükleyen kulak kesen komutandan daha tehlikeli olan bu sinsî düşman gün geçtikçe güçleniyor.

Saldırıya yeni halka

Toplum destekli polislik denerek işçi ve emekçiler içerisinde kendilerini meşru gösterecek, muhbirliği güçlendirecek politikalara yoğunlaşıyorlar. Alışık olduğumuz bu bakış şimdi psikolojik strateji uzmanlarıyla “duygu durum yönetimi ve toplumsal kazanım becerileri” adı altında güçlendiriliyor.

Düzenin kolluk güçleri baskı ve şiddete direnişle karşılık veren bir halkın en berrak özelliğine saldırıyor. Hiçbir çıkar gözetmeksizin uzatılan ele güven...

İnsanın en doğal içgüdülerinden biri olan karşındakinden beklentilerinin kendi yapabilecekleri kadar olması durumu bu zemini düzene açıyor. Atılan her adımı aynı iyimserlik ve umutla karşılamak, bir şans daha vermek Kürt halkının yüzyıllardır kimliğinde var ettiği bir özellik. Kürt halkının güveni, en ufak adıma yanıt vermesi düzen için Kürt halkının aşil topuğunu bulmak anlamına geliyor. Hata bizde değil ama! Güveni harcarsa da bu ikiyüzlü düzen Kürt halkı için bu güdü suç olamaz. İnsani olan her şeyi yok eden, kendi çıkarı uğruna savaşıma kullanan düzene karşı güvenimizin belki de hala sağlam kalması bile bir yanıttır. Toplumsal bilinç yazsa da aşağılık hediyelerinin arkasından gelen ‘nasihatleri’ yine de güven duyuluyor bu sefer değişebilir diye.

Emniyet Genel Müdürlüğü önümüzdeki günlerde Kürdistan’da görev vereceği atanan 9 bin 600 polise ‘duygu durum yönetimi ve toplumsal kazanım becerileri’ eğitimi veriyor. Psikologlar, ‘terör uzmanları’, uzman akademisyenler eşliğinde, “Terörle müzakere”den önce ‘kendinle müzakere eğitimi’ alınıyor. Yüz yüze eğitime katılmayan düzen kolluğuyrsa derslerini video kayıtlarından takip edecek ve öğrenecek nasıl yalan söylemesi gerektiğini.

Verilen eğitimlerde temel olarak “Bölge insanı, örgüt sempatisini ve örgüt üyesi gibi ayrımların anlatılması”, “bölgenin yapısı”, “bölge insanının bakış açısı”, “devletten (polisten) beklentileri”, “toplumsal barış ve kardeşliğin oluşumunda polise düşen görevler” başlıkları yer alıyor. Başlıklar bile Kürt halkına beslenen düşmanlığı dışa vuruyor.

Eğitim seminerleri psikolog, askeri doktor ve profesörler tarafından yürütülüyor. Nazi Almanyası’nın bilimsel katliamları gibi doktoru ancak yeni bir saldırı için kullanan düzen için psikolojik tahribat önemli değil. Seminerlerin şekillenmesine vesile olsun diye kimbilir kaç kişiyi, kaç çocuğu kobay yaptı.

Adım adım çocuklar kuşatılırken

Faşist partinin lideri Devlet Bahçeli bile daha açık sözlüdür. Açık sözlü, zira lafı dolandırmadan dillendiriyordu 23 Nisan 2010 kokteylinde. “Aileye çocukların korunması ve himayesi için yasal sorumluluk ve zorunluluk yüklenmesi”, “Terör odakları ile bağı ve bağlantılarının mutlaka kopartılması”, “Onları yeniden suça yönlendirecek bireysel eğilimler, toplumsal baskılar veya psikolojik ortamın ortadan kaldırılması” diyerek sayılan her başlık bugün uygulamaya konuldu. TMK ile çocukların tutsaklığına uzun cezalarla devam edilirken bir de ailelere ‘zarar gören panzerler’ için binlerce liralık para cezaları kesilmeye başlandı. Pozantı Cezaevi’ndeki işkence ve tecavüzün de üçüncü başlığı karşıladığı aşikar.

Kafalarındaki çocuk algısı hep oyun oynayan okula giden olarak tanımlansa da bunu sadece kendi sınıflarına özgü olduğunu kavramayanları da çok.

Muş Bulanık Emniyet Müdürü Oğuz Tüzün “Biz emniyet teşkilatı olarak Bulanık’ta yaşanan olaylardan önce de vatandaşımıza yönelik toplum destekli polislik faaliyetlerimizi yürütüyorduk. Şu anda erkek çocuklara futbol topu, kız çocuklarına ise oyuncak bebek dağıtıyoruz. Okullara gidip kırtasiye malzemesi dağıtıyoruz. Çocuk bu, oyun oynayacak, okuluna

gidecek, büyüyecek.” diyerek açıkladığı politikada ne kadar samimi ne kadar ikiyüzlü olduğu önemli değil.

Şehitlik Mahallesi Muhtarı Hüseyin Yeşilova da, “Çocuk her zaman kandırılabilir. Büyüklük yapmadıktan sonra, yönlendirilmedikleri zaman çocuk yapmaz.” diyor emniyet müdürüne katıldığını ifade ederek. İtirazımız var! Hiçbir çocuk büyüklük dinleyecek kadar kirlenmemişti. Taki sizin kara boğuk seslerinizi duyup da vahşetinize tanışmaya kadar. Sizin çocuk dediğiniz sokakta ve savaşta büyüyen bir halkın geleceğidir...

Kapitalizmin yarattığı çocuk algısını özetliyor temelde. 14 yaşında dağa çıkan gerçek ‘kardelenleri’ algılayamıyorlar. Şırnaklı Mevlüde Güngen’in kızı Emine, kuzeni ve arkadaşı Heybet gerillaya katıldığında dağıttıkları oyuncakların da değersiz olduklarını görüyorlar elbet. Kürt çocukları ne oyuncak ne de çikolata bekliyor.

“Daye” dediğinde kalkmayan el, gökyüzündeki güneşi kafessiz görmek istekleri.

Kürt çocukları, dağlarında mor menekşelerle hevallerin yanbaşındaki özgürlük rüzgarını istiyor. Verebilir misiniz?

“Masum insanları öldürmenin utancını kapatacak büyüklükte bir bayrak yoktur”*

Bir parça hümanist de olsa kapitalizm içinde söylendiği için alıntılıyoruz sözünü. Zira hep masum insanları öldüren bir sistemin yansımasıdır. Ve asla utanç duymayanlar için yazılmıştır. Tam da bu yanıyla verilen psikolojik strateji eğitimine atfediyoruz bu sözü. Yaptıkları onca katliam ve işkence üstüne hala çocuklara hediye verip, halkı “onlar için mücadele” ettiklerine inandırma seansları düzenleyebiliyorlar. Taktıkları maske gibi donuk, bakışları gibi soğuk yüreklerinde utanç olmaz! Attıkları her adımda acıyı taşıyarak ve acıdan beslenerek sürdürülen kirli savaşlarına boyun eğilmiyor işte!

*Howard Zinn

T. Kor

Rüzgar eken fırtına biçer!

“Newroz’a katıldığı” bahanesi ile 14 Haziran günü tutuklanan BDSP çalışanı ve TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu, tutuklu bulunduğu Edirne F Tipi Hapishanesi’nden mektup yollayarak mücadeleyi ve yoldaşlarını selamladı.

İnsan düşlerinin büyüklüğü kadar özgürdür!
Che Guevera

Düşlerimiz büyük, kabına sığmaz. Düşlerimiz sınırsız, jiletli telleri aşacak kadar. 16 metrekareye sığmayacak kadar... Esir alınan düşlerimiz, hayallerimiz değil, bedenlerimizdir sadece. Beynimiz ve yüreğimiz bir kuş kadar mağrur ve özgür. Bilincimiz bir kuş gibi hücremizden havalanır meydanlara konar. Fabrikalara konar. Korku salar düşmana.

Makinelerin dişlileri hergün işler. Nasırlı eller hayatı hergün yeniden yaratır. Sermayedarlar yağlı kasalarını hergün şişirir. Milyonlarcamız açlıktan sürünür. Yaşam, gün ışığı almayan fabrikalarda öğütülür. Ama ruh vardır, bilinç vardır bizi yarınlar taşıyacak.

Makinelerin sahipleri, sarayların-saltanatların sahipleri kanımızı içerek büyür. Daha da büyümeleri için korku salarlar etrafa. Oysa yarımın sahipleri umut yüklüdür. Korkunun görülmesi için boşuna bakılır gözbebeklerine. Yılmak yok bilinçlerde, direnmek var hücre hücre.

Sevgili yoldaşlar,

Polisin ifadesiyle “tek kişilik” bir operasyonda gözaltına alındım. Alınma gerekçemi gazaltına yaka-paça alındıktan bayağı bir süre sonra öğrendim. Meğerse, benim Newroz’a katılmam gerekçesiyle özel yetkili savcılık tarafından yakalanma kararım varmış. Üstelik operasyonun başladığı 10 Nisan tarihinden itibaren aranıyordum!

Oysa ben 10 Nisan tarihinden itibaren birçok kez GBT uygulamasına maruz kaldım. Dahası, bahsedilen tarihlerde Topkapı ve Bayrampaşa’da birkaç kez gözaltına alındım. Üstelik gözaltına alındığım tarihte 10 gün boyunca ART Metal fabrikasında bir grup işçi arkadaşım ile direniştim. Yani polisle “haşır-neşirdik.” Direnişin başladığı ilk günlerde patron-polis peşpeşe saldırmıştı. Fabrika önünde çevik kuvvet otobüsü bekliyordu.

Zaten üç gün boyunca Vatan emniyetinde tutulduktan sonra savcılığa çıkarıldım. Newroz eylemine katıldığım gerekçesiyle gözaltı kararı varken, savcı nedense Newroz’la ilgili çok soru sormadı. Sorduğu sorular BDSP ile ilgili olmakla beraber, ağırlıklı Metal İşçileri Birliği ve ART Direniş Komitesi ile ilgili sorulardı.

Sermaye devletinin ilerici-devrimci işçi ve emekçilere dönük tahammülsüz ve saldırgan tavrı bilinmektedir. Ancak bu saldırıların yılınlık yaratmayacağı da bilinmektedir. Sistem bu nedenle şiddetli “önlemler” alıyor.

Gün geçmiyor ki ilerici-devrimci güçlere yönelik bir operasyon yapılmasın. Bu saldırganlığın arka planında sistemin çıkmazı var. Yaşadığı depresyon ve bunalım var. Haksız bir savaşa girme ihtimalinden kaynaklanan tedirginlikler var. Bütün bunlar

sermayenin buhranlarının ürünüdür.

“KCK operasyonlarıyla” Kürt halkına dönük saldırganlıkta sınır tanımıyor. KESK’e dönük saldırılarla kamu emekçilerinin mücadele azmini kırmaya çalışıyor. THY’de grev yasaklanıyor. İşten atılan işçiler direnişe geçiyor. Fakat sermaye havaalanı içindeki herhangi bir eylemi yasaklamaya çalışıyor. TOGO işçileri gözaltına alınıyor.

Tüm bunlardan çıkan sonuç şudur: sermaye bölgede bir savaşa hazırlanıyor. Bu savaşa hazırlanırken de toplumsal güçleri ezmeye çalışıyor. En uydurma gerekçelerle ilerici-devrimci güçler

cezaevine atılıyor. Adalet sarayları, saray bezirganlarına hizmet ediyor.

Tüm bu çabalar boşuna! Ne sarayları, ne de sistemlerini korumak için aldıkları tüm tedbirler bizleri mücadelemizden alıkoyamayacak. Yılmadan, yorulmadan mücadelemize devam edeceğiz.

Sevgilerimle...

Zeynel Nihadioğlu

28.06.12

Edirne F Tipi Hapishanesi

A-17

Kızıl Bayrak okuruna tutuklama

Adana’da Kızıl Bayrak okuru Zemin Demirel devrim şehidi Özlem Eker’in cenaze töreninde “örgüt propagandası yaptığı” gerekçesiyle tutuklandı.

6 Temmuz 2005 yılında gerçekleştirilen katliamda hayatını kaybeden MKP/HKO gerillası Özlem Eker’in cenaze törenine katılmaları gerekçe gösterilerek “örgüt propagandası yaptıkları” iddiası ile yargılanan 37 kişinin Yargıtay’daki davasının sonuçlanmasının ardından ilk tutuklama Diyarbakır’da gerçekleşmiş, Yasemin Acar tutuklanmıştı.

Acar’ın ardından bu kez de Kızıl Bayrak okuru Zemin Demirel tutuklandı. Demirel, 3 Temmuz günü çalıştığı işi için gittiği evden gözaltına alındı.

TEM polisleri öğleden sonra Demirel’in çalışmakta olduğu evin önünü çembere alarak gözaltı operasyonunu gerçekleştirdi. Silahlarıyla bu baskını gerçekleştiren polisler böylece mahalleye de korku salmaya çalıştı. 10 ay onanmış hapis cezası olan Demirel, ilk olarak TEM’e, ardından savcılığa ve

oradan da Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi’ne götürüldü.

İlk gün tek başına tecritte tutulan Demirel 4 Temmuz günü de aynı hapishanenin B-54 Koşu’na götürüldü.

Hücrede kendisi dışında 2 devrimci tutsakla kalan Demirel’in serbest bırakılmasının ise son çıkan yargı paketinin yürürlüğe girmesine bağlı olduğu avukatlar tarafından dile getirildi.

Adana BDSP tarafından Demirel’in tutuklanmasına dair yapılan açıklamada “Hak ve özgürlüklere yönelik baskıların arttığı şu günlerde devletin, devrim şehitlerinin sahiplenilmesine de göz yumması şaşırtıcı değil. Saldırıları boşa çıkartmak için mücadeleyi yükseltmekten başka bir çıkar yol yoktur” denildi. Ayrıca “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” ve “Baskılar bizi yıldırılmaz!” şiarlarına da vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Mücadele Postası

Analar: Zulme ortak olmayın!

Cumartesi Anneleri kayıpların akıbetini sormaya, Mehmet Can Aysin'ın dosyasını gündeme getirerek devam etti. 379. haftasına girilen eylemde, kayıpların akıbetini ortaya çıkarmayarak suç işleyen sorumluların, aileleri belirsizlik içerisinde bırakarak suç işlediklerine dikkat çekildi.

Eylemde ilk olarak Hasan Ocak'ın akıbetini aramada ve daha sonraki kayıp eylemlerinde aktif olarak yer alan Baba Ocak için Maside Ocak ve Hasan Karakoç birer konuşma yaptı. Konuşmacılar, yakınlarının akıbetini arayan anne-babaların özverilerine saygı duyduklarını ve onların iradesinin eylemlerde büyük rol oynadığını vurguladılar.

Basın açıklamasını Mine Nazari okudu. Suçluların yıllardır ortaya çıkarılmadığını ve kayıp mücadelesinde yer alanlara yapılan baskı ve zulümlerin sorumluluğunun tüm hükümetlerde olduğuna vurgu yapılan açıklamada, ağır hak ihlallerinin devam ettiğine işaret edildi. Nazari insanlık suçunun işlenmeye devam edildiğinin altını çizerek, şunları söyledi: "kendi yönettiği topraklarda kayıp ailelerine yaşatılan zulüm karşısında susan başbakan, 'zulme ortak olmayın', diyerek Suriye için küresel vicdan çağrısı yapıyor. Kayıp ailelerine yaşattığı zulüm karşısında biz de başbakana vicdan çağrısı yapıyoruz; 'zulme ortak olmayın', 'Zulme rıza zulümdür, zalimlerin yanında yer almak, zalimliği benimsemektir.'"

Kızıl Bayrak / İstanbul

"İş kazası değil ev kazası!"

22 Haziran'da Eskişehir Oto Tamirciler Sitesi'nde 4 işçi yaşamını yitirdi.

23 Haziran tarihinde Isparta'da çalışan bir inşaat işçisi iskeleden düşerek can verdi.

26 Haziran'da Kocaeli'de bir spor salonu inşaatında çalışan bir işçi elektrik akımına kapılarak iş cinayetine kurban gitti.

29 Haziran'da Türkiye Taş Kömürü Kurumu çalışanı 13 maden işçisi minübüsün devrilmesi sonucu yaralandı.

Hemen hemen her gün bir işçi ya yaralanıyor ya sakat kalıyor ya da ölüyor. Sizce bu tesadüf mü?

Devlet buna "kader", bizim işyeri ise "ev kazası" diyor.

Sizlere geçen aylarda işyerinde yaşadığım "ev kazasını" anlatmak istiyorum.

Jeneratörleri test ettikten sonra yük kablolarını sökmeye başlayacaktık. Sökme işlemine başlamadan önce mühendisin enerjinin kesilip kesilmediğini kontrol etmesi gerekiyordu. Bize mühendisler tarafından enerjinin kesildiği söylendi fakat kabloları sökmeye başlarken ben çarpıldım, anahtar elimde patladı. Hemen işyeriyle anlaşmalı özel bir hastaneye götürüldüm. Tedavim yapıldıktan sonra işe geri dönüp çalıştım.

Kazayı anlatan bir tutanak hazırlayıp götürdüm ama tutanağım çöpe atıldı. Bir süre sonra mühendis elinde bir tutanakla karşıma çıktı. Tedavi olduğum hastaneden tutanak istenildiğini ve kendilerinin bu tutanağı hazırladığını söyledi. İşyerinin hazırladığı tutanakta yaşadığım iş kazası şöyle anlatılıyordu:

"Evde lambanın duyunu takarken lamba anahtarını açık bıraktığım için çarpıldım. İşyerine gittim. İşyeri beni hastaneye götürerek burada tedavi ettirdi"

Bu olaydan kısa bir zaman sonra benimle aynı bölümde çalışan bir arkadaşım da aynı iş kazasını yaşadı.

Görüldüğü gibi iş kazaları ve iş cinayetleri artık çalışmanın bir parçası olmuş durumdadır. Çalışmak demek, her an ölebilmek demektir.

Ben bu tutanağı imzalamadım, bireysel olarak yapabileceğim tek şey buydu. Fakat biz işçilerin yapması gereken üzerimizden milyarlar kazanırken canımızı hiçe sayan bu düzene karşı örgütlü bir şekilde tutum alabilmek, örgütlü mücadele edebilmektir.

Biz işçilerin kolu, bacağı, kanı, canıyla dönen çarkları kırmamız gerekir. Bizleri öğüten bu çarkları kırabilmek için örgütlünelim!

Sancaktepe'den bir elektrik işçisi

TKMP'den tecrit açıklaması

Tecrit Karşıtı Mücadele Platformu (TKMP) İstanbul'da yaptığı eylemle hapisanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çekerek, hasta tutsakların serbest bırakılmasını talep etti.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen katılımcılar "Yaşasın 19-22 Aralık direnişimiz! Katliamı unutmadık unutturmayacağız! / TKMP" pankartı açtı.

TKMP adına yapılan açıklamada hapisanelerin politik sorunlara refleks gösterilen alanlar olduğuna, devletin buna dönük olarak sistemli tecrit uygulayarak tutsakları teslim almaya çalıştığına vurgu yapıldı. Açıklamada şunlar söylendi: "Urfa hapisanesinde 13 adli tutsağın yakılarak öldürülmesi böylesi bir örnektir. İlk değildir, son da olmayacaktır. Çünkü devletin hapisane politikasının sürdürüleceği, bizzat başbakanın ağzından ilan edilmiştir."

Eylem tutsaklarla dayanışmayı büyüme çağrısıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

Sermaye iktidarının imha ve inkar çizgisine,
tasfiye ve teslimiyet çabalarına

geçit yok!

Gerçek ve kalıcı çözüm

sosyalizmde!